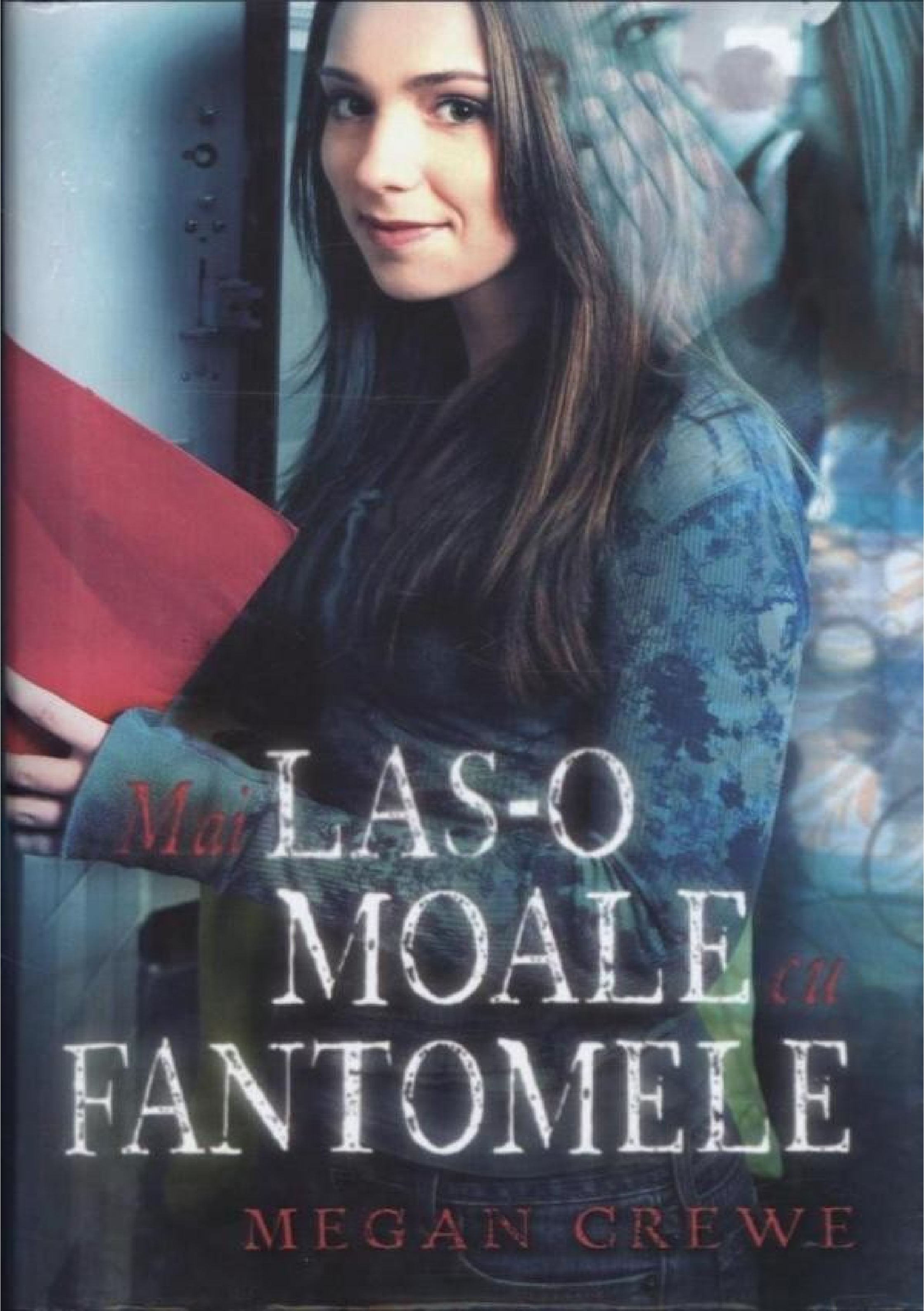

Mai LAS-O MOALE cu FANTOMELE
MEGAN CREWE

MEGAN CREWE

Mai las-o moale cu fantomele

Cuprins

CAPITOLUL 1

S-ar putea crede că e uşor să te înţelegi cu cineva după ce a murit. Dar nu şi cu Paige. Ea şi-a luat foarte în serios îndatoririle de soră mai mare. Se împliniseră patru ani de când se înecase, şi tot mă mai bătea la cap.

— Doar n-ai de gând să porţi ăştia la şcoală? mi-a zis ea, cocoţată în aer deasupra tăbliei de fier forjat a patului meu, cu picioarele încrucişate, înclinată pe-o parte. Aşa obişnuia să stea cândva la masa de seară, când... se prefăcea atentă la fiecare cuvânt de-al tatei, dar de fapt se gândea la ce avea ea chef. Doar că acum stătea în poziţia asta şi fără scaun.

— Şi care-i problema cu ei? am întrebat-o, încheindu-mă la fermoarul de la blugi. Şi ea purta blugi. Dar, fireşte, ai ei erau strâmţi, trei sferturi, cu talie joasă. Ai mei erau largi, lălâi. Călcasem pe tiv de-atâtea ori, încât ajunseseră la fel de deşiraţi precum covorul meu violet, dar — staţi puţin! — măcar ai mei erau comozi.

Paige a strâmbat din năsucul ei obraznic şi a clătinat din cap. Foarte puţine lucruri o făceau să se-nfierbânte atât de tare ca faptul că-mi neglijam potenţialul în domeniul modei. În cea mai mare parte a timpului, chipul ei arăta precum hârtia de mătase, lipsită de culoare şi atât de transparentă, încât chiar puteam să văd prin ea. Dar dacă-i stârneai interesul, se lumina ca un lampion chinezesc. În astfel de momente, strălucea din creştetul blond-alburiu şi până la sandalele prinse-n cureluşe.

Cu doar câţiva ani în urmă, m-ar fi scos din sărite, însă între timp, mă obişnuisem. Era ca un joc: cu cât devenea ea mai autoritară, cu atât eram eu mai obraznică. Ne jucam de-a surorile normale.

— Tu nu te uiţi niciodată la tine cum arăţi, Cassie? m-a luat ea la rost. Ai lucruri mai frumoase în şifonier. Parcă dinadins te-mbraci ca o nătăfleaţă.

— Există şi lucruri mai importante decât ţoalele, să ştii.

— Ai putea măcar să te piepteni? Te rog.

Mi-am suflat bretonul din ochi şi am zâmbit cu gura până la urechi.

— Foarte bine, dacă e atât de important pentru tine.

Mi-am găsit peria în harababura de pe măsuţa de toaletă — printre cărţi cu benzi desenate, vase murdare şi şosete desperecheate — şi am început să trag de părul meu încâlcit, şaten-deschis. Paige a venit spre mine plutind şi m-a mângâiat pe creştet, făcându-mă să mă-nfior. Mâna sa mirosea a mere glasate, cu scorţişoară.

— Ai putea să fii chiar drăguţă, Cassie, a murmurat ea. Ai un chip simpatic. Dacă te-ai şi îmbrăca, să-l pui în valoare... Un pic de fard — pun pariu că ochii tăi ar putea să bată spre verde dacă te-ai machia cum trebuie — şi o tunsoare nouă...

— De ce să-mi bat capul?

Paige a început să mormăie:

— Vrei să ai prieteni, nu-i aşa? Oamenilor le pasă de chestiile astea. Eşti drăguţă, sunt şi ei drăguţi cu tine. Arăţi anapoda, râd de tine pe la spate.

Zâmbetul mi-a pierit de pe buze. Mi-am smuls cu peria un ghem de păr şi-am tresărit de durere. Din câte observasem eu, faptul că erai drăguţă nu-i împiedica pe ceilalţi să râdă de tine. Când eram la gimnaziu, mă îmbrăcam destul de frumos, însă e al naibii de sigur că nu-mi folosise la nimic.

Dar asta era o poveste veche. Acum, copiii de la liceul Frazer nu mai râdeau de mine. Şi mă asigurasem că aşa

vor rămâne lucrurile: aflasem despre ei o grămadă de mizerii cu care-i aveam la mână.

Nu că aş fi putut să-i spun asta lui Paige. Dac-ar fi ştiut ce se petrecea la şcoală, ar fi fost de zece ori mai înspăimântată decât era de blugii mei.

— Tu râzi de mine în spatele meu? am întrebat-o, în schimb.

S-a uitat la mine cu cea mai convingătoare mimică de soră mai mare: sprâncenele arcuite şi gura pungă. Ţinând cont de faptul că ea rămăsese la aceeaşi minunată vârstă de şaisprezece ani — atât cât avea când murise —, în timp ce eu aveam să împlinesc şaptesprezece peste câteva luni, îmi venea din ce în ce mai greu să iau în serios o asemenea privire.

— Sigur că nu, mi-a răspuns. Doar eşti soră-mea. Eu trebuie să am grijă de tine.

— Ei bravo, mersi. Oricum, nimeni nu râde de mine.

— Dar...

Am privit-o şi eu arcuindu-mi sprâncenele.

— Crede-mă că aşa e.

— OK, OK! Apoi, s-a bosumflat: Doar că sunt neliniştită. Ar trebui să ai mai multă grijă de tine. Altădată obişnuiai să... Am impresia că totuşi te machiai şi te-mbrăcai mai drăguţ, nu-i aşa?

I-am evitat privirea. De obicei, Paige nu prea vorbea despre ceea ce fusese înainte. Totuşi, avea dreptate: dac-aş fi fost acum la începutul clasei a şaptea, aş fi încercat deja vreo şase toalete diferite, mi-aş fi dat cu ruj — dar nu mult, ca să nu observe maică-mea —, şi astfel aş fi fost pregătită pentru încă o zi în care să chicotesc cu prietenele mele şi să roşesc în preajma băieţilor.

Dar de-atunci, se schimbaseră o mulţime de lucruri. Lucruri pe care Paige n-avea chef să le vadă pe când trăia, iar acum probabil că nu le-ar fi înţeles nici în ruptul capului.

— Mi-e cât se poate de bine şi-aşa, i-am zis, prinzându-mi părul cu un elastic. Nu vrei să vorbim despre altceva? în plus, ar trebui să te bucuri. Dac-aş fi avut un miliard de prieteni şi aş fi ieşit în fiecare seară, tu ai fi înnebunit de plictiseală.

În timp ce-mi îndesam în ghiozdan tema pe care mi-o făcusem cu o seară-nainte, Paige s-a îndreptat — plutind — spre mine. N-a mai scos nici o vorbă, ci doar se uita la mine cu îngrijorare, cu fruntea încreţită. Mi s-a strâns stomacul. Chiar şi după patru ani, uneori mi se părea ciudat că-mi acorda atât de multă atenţie.

Înainte să moară, relaţia noastră era destul de proastă. În general, eu încercam mereu să-i stau în cale, iar ea se străduia din răsputeri să mă evite. La liceu, se transformase într-o prinţesă adolescentă, în timp ce eu eram o copiliţă stângace, care distona cu distincţia ei. Nu înţelegeam de ce nu mai voia să se afişeze cu mine. Iar ea nu înţelegea de ce n-o lăsam în pace.

Presupun că eram o norocoasă că relaţia noastră nu rămăsese în acel stadiu. După moarte, Paige îşi păstrase intact simţul estetic, însă memoria îi era complet răvăşită. Pe ici, pe colo, timpul înţepenise în loc. Vorbea despre unele lucruri ca şi cum patru ani ar fi trecut într-o zi. Când tata transformase fosta ei cameră în atelier, fusese nevoie de o lună ca să-i intre-n cap această informaţie. Dădea buzna în camera mea, o dată sau de două ori pe zi, văicărindu-se că îi furase cineva toate lucrurile. Eu îi explicam ce se-ntâmplase, ea se calma, însă după câteva ore uita totul şi-o apucau iarăşi pandaliile.

Dar, până la urmă, Paige pricepuse că situaţia se schimbase — cum era cazul şi cu dormitorul ei —, că eu creşteam şi că noul înlocuia vechiul. In mintea ei, eram dintotdeauna cele mai bune prietene cu putinţă. Şi, sinceră să fiu, cu toată cicăleala ei, mărturisesc că avusesem prietene mult mai afurisite. Măcar ea îşi rostea gândurile cu voce tare, în loc să le ascundă sub paravanul

zâmbetelor şi al vorbelor dulci. Morţii, poate fiindcă nu mai au nimic de pierdut, sunt întotdeauna sinceri.

Am răsucit butonul aparatului de radio.

— Pe ce post vrei să-l las?

— Habar n-am, mi-a răspuns Paige, privind posomorâtă pe fereastră, în timp ce strălucirea i se mai estompa. Ce zici de ăla cu hip-hop?

— Sigur, am zis, căutând frecvenţa şi potrivind volumul suficient de încet, încât să nu se prindă tata că am lăsat aparatul pornit. Paige nu s-a clintit. Când mi-am ridicat privirea spre ea, devenise atât de străvezie, încât puteam să văd prin ea vopseaua scorojită a cercevelei.

— Mă-ntorc devreme, i-am amintit. Tata ar trebui să fie pe-aici. Iar mama...

Atunci mi-am dat seama că nu ştiam unde era mama. Mi s-a pus un nod în gât. Ei bine, cam aşa stăteau treburile cu mama. Numai că Paige nu avea să-şi recapete cu adevărat strălucirea până nu se întorcea ea.

— Ştiu, mi-a răspuns Paige, zâmbind. Mulţumesc.

S-a auzit cum scârţâie podeaua de pe hol. Am amuţit amândouă. A urmat un ciocănit în uşă — semnalul tatei: unu, doi, unu-doi-trei.

— Mda? i-am răspuns. Paige a dat să se îndepărteze. Tata şi mama nu trebuiau s-o vadă sau s-o audă. Mai stătea câteodată şi cu ei — cel mai mult cu mama, în scurtele ei perioade de popas pe-acasă, între două delegaţii pentru revistă —, însă nu părea să se simtă bine în compania lor.

Tata a deschis încetişor uşa.

— Salutare, mi-a zis, studiindu-mă prin lentilele ovale ale ochelarilor. S-a scărpinat apoi cu degetele murdare de cerneală pe începutul de chelie din creştet.

— Ai început să tragi în tuş? l-am întrebat. Tata lucra la o grămadă de proiecte diferite, însă ilustraţiile lui preferate erau cele simple, în tuş negru. În ultimele câteva zile, lucrase la un studiu comandat de biserica

Sfântul Mihail, fiind atât de absorbit de el, încât mai ieşea doar când mâneam sau pentru obişnuita noastră perioadă de stat la televizor după cină, când ne consacram slăbiciunii noastre comune pentru vechile sitcomuri.

A confirmat, dând din cap.

— Piesele de mozaic sunt o adevărată provocare.

— Să-mi arăţi şi mie când termini.

— Sigur, a zis el. Arăţi bine.

M-am făcut mică.

— Mersi.

Partea amuzantă era că tata chiar vorbea serios. Cred c-aş fi putut să am şi un cuib de viespi în păr, şi lui tot i s-ar fi părut încântător. Pentru un artist, avea o concepţie cam ciudată în privinţa frumuseţii.

— Mă gândeam..., a început el, tuşind ca să-şi dreagă vocea. Trebuie să ies în oraş, să mai cumpăr câte ceva. N-ai vrea să te duc cu maşina la şcoală?

Am aruncat o privire pe fereastră. Burniţa. Mărunt, neîntrerupt. Pe de altă parte, faptul că-şi dresese glasul îmi dădea de-nţeles că se pregătea de o conversaţie stânjenitoare.

Am şovăit, şi instantaneu m-am simţit ca o nemernică. Tata era ultima persoană din lumea asta care ar fi meritat o umilinţă.

— Sigur, i-am răspuns. Ar fi grozav. Când pleci?

— Imediat, aşa sper, mi-a zis. Dar pot să mai aştept dacă e prea devreme.

— Nuuu, e perfect. Aşteaptă-mă un pic, să-mi iau lucrurile.

Mi-am înşfăcat ghiozdanul şi m-am grăbit spre holul de la intrare. Tata şi-a pus pălăria de fetru, în timp ce eu mi-am legat şireturile de la bocanci. A început să-şi zdrăngăne cheile în palmă, în acelaşi ritm în care obişnuia să bată la uşă: cling, cling, cling-cling-cling.

— Aşadar, maică-ta o să fie acasă în weekend, a zis apoi. O mai vedem şi noi un pic. Dar luni cred că pleacă iar în delegaţie.

Am ridicat din umeri.

— Treaba ei.

Ca şi cum două zile în care se juca de-a gospodina ar fi putut să le compenseze pe cele zece cât era plecată. Abia dacă se mai putea spune că locuia cu noi.

Tata a tăcut până am ajuns la maşină, însă era o tăcere din aceea... zgomotoasă, prevestind ce urma să-mi spună. Ploaia îmi picura de pe breton, iar tricoul începuse să mi se lipească de piele. M-am gândit cum ar fi fost să merg pe jos. După care mi-am închipuit cum ar fi fost să stau la patru ore de şcoală cu hainele lipite pe mine. Tata mi-a deschis de dinăuntru portiera din dreapta lui şi m-am urcat.

— Îi e dor de tine, ştii? mi-a zis în timp ce apăsa pe ambreiaj. Bătrânul Ford a pornit să se târască pe alee. Şi-ar dori să poată să stea mai mult pe-acasă.

Mda, sigur. Mama lucra ca freelancer. Putea să hotărască singură ce misiuni acceptă şi ce nu. După moartea lui Paige, începuse să scrie din ce în ce mai mult pentru revista ei de călătorii, ceea ce însemna că trebuia să plece la fiecare două săptămâni. Voia să stea mai mult pe-acasă, dar nu făcea nici un efort în această privinţă.

— Îi vine greu să lucreze acasă, să stea mereu în casă, a continuat tata, văzând că nu ziceam nimic. Îi aminteşte de... Se gândeşte tot timpul la sora ta. Plecările astea o ajută foarte mult.

— Nu-i nimic, i-am zis. M-am obişnuit. Oricum, eşti tu acasă.

În timp ce ne îndreptam spre Frazer, clădirile alunecau una după alta pe lângă geamurile maşinii. Tata a călcat brusc frâna la semafor, şi automobilul s-a oprit cu o smucitură. S-a uitat la mine. Buzele-i erau crispate, parcă-şi ţinea în frâu nemulţumirea.

— Îmi pare rău, a zis, ca şi cum era el vinovat cu ceva, nu ea. Se străduieşte să obţină mai multe reportaje la noi în oraş. La vară, cred c-o s-o vedem mult mai des.

Se făcuseră doi ani de când tot auzeam povestea asta. Mereu intervenea câte ceva, vreo pistă palpitantă pe care trebuia s-o urmeze, aşa că pleca iar. Aşa era mama.

— Sigur, am zis. Frazer se profila în depărtare — o clădire ghemuită pe gazonul şcolii ca un gigantic mijlocaş de fotbal american. Umerii dreptunghiulari, adică aripile de vest şi de est, se cocârjau în spatele capului rotund ca o cască reprezentat de sala de festivităţi de deasupra şi de autoservirea de dedesubt.

Când am ajuns pe aleea principală, eram deja cu mâna pe portieră. A urmat o zdruncinătură — din cauza unei gropi —, după care automobilul s-a oprit. Am sărit imediat pe trotuar, trăgându-mi ghiozdanul după mine.

— Mersi pentru că m-ai adus! Şi... baftă cu tuşul.

Am închis portiera fără să mai aştept să-mi răspundă. Mi-a făcut semn cu mâna, după care a demarat.

Îngrijitorul din tura de dimineaţă aduna pungile de chipsuri şi cutiile de sucuri de pe gazon. Am trecut grăbită pe lângă el, am intrat şi-am luat-o pe scară.

Ca de obicei, pe holuri era mare aglomeraţie — unii se înghionteau şi nechezau, alţii se giugiuleau prin colţuri. Erau grupuri-grupuri, care-mpiedicau circulaţia. Nu puteam să fac doi paşi fără să primesc câte-un cot în coaste, sau să-mi măture chipul pletele cine ştie cui, mirosind a şampon cu căpşuni şi kiwi. Iar atmosfera umedă nu făcea decât să înrăutăţească situaţia.

Dincolo de toate astea, am receptat o adiere accesibilă numai simţului meu olfactiv: de briantină de pe vremuri. Se simţea tot mai tare pe măsură ce se subţia gloata, spre capătul coridorului, imediat după catedra de mate, unde îmi aveam dulăpiorul. Am zâmbit.

De-a lungul anilor, Norris probabil că-şi petrecuse o grămadă de timp perfecţionându-şi mersul. Se rezema de

dulăpioare, gata-gata să dispară cu totul în ele. Aproape că-ţi venea să crezi că era un băiat de paisprezece ani adevărat, viu, sprijinit de perete. Şi-a ridicat spre mine mâna transparentă, în timp ce mă strecuram pe lângă cel din urmă grup de boboci ce se hlizeau, după care şi-a îndreptat spinarea, înălţându-se cu câţiva centimetri deasupra podelei. Îi plăcea să-şi închipuie că e mai înalt decât mine.

— Salut, Cass, cum îţi merge? m-a întâmpinat, cu

o voce care-ar fi putut să pară suavă dacă, din când în când, după câteva cuvinte, nu ar fi devenit spartă. Şi-a netezit cu o mână părul negru şi şi-a tras mai sus gulerul vestonului militar. Norris nu prea vorbea despre întâlniri amoroase, însă văzusem destule filme vechi, astfel încât, încă din clipa în care-l cunoscusem, să-l cataloghez drept un fante din anii şaptezeci, în schimb, el prefera termenul de „rebel”.

— Mi-ar fi mult mai bine dacă n-aş fi obligată să apar pe-aici, i-am răspuns. Învârtind încuietoarea, am deschis brusc uşa dulăpiorului şi m-am ascuns de toţi ceilalţi de pe coridor când am vorbit. Dar tu?

— Aceleaşi chestii. Dar, stai aşa, a zis el, zâmbind cu superioritate. Copiii au cam avut treabă. Stai să auzi ce am pentru tine pe ziua de azi.

CAPITOLUL 2

Era logic ca morţii să ajungă să ştie îngrozitor de multe despre toată lumea. Îşi petreceau cea mai mare parte a timpului plutind prin zonă şi urmărind lumea; pentru că, zău aşa, ce altceva ar fi avut de făcut? Nu puteau fi văzuţi şi auziţi de nimeni dintre cei vii. Lucruri pe care oamenii le făceau numai atunci când credeau că sunt singuri, secretele şoptite între prieteni, toată murdăria pe care nimeni n-ar fi vrut s-o vadă ieşind la suprafaţă: cei morţi vedeau şi auzeau tot. Şi, dacă dădeau de vreo fiinţă vie dispusă să-i asculte, erau mai mult decât bucuroşi să spună tot ce ştiau.

Multă vreme, nu încercasem să-i ascult. Însă după ce o făcusem de câteva ori, reacţionând la întâlnirile cu fantomele de pe coridoare, căpătasem eticheta de „nebună", pe lângă toate celelalte. Apoi, într-o zi, parcă un lucru anume, pe care până atunci îl ţinusem ferecat în mine, mi-ar fi alunecat printre degete, trosnind. Mama tocmai plecase într-o călătorie de opt zile. Străbăteam coridorul, sub obişnuitele priviri holbate şi printre chicote înfundate, mult prea conştientă de faptul că vecina mea de dulăpior din vestiar bolborosise nu ştiu ce scuză şi plecase în mare grabă când o salutasem. Copiii care veniseră împreună cu mine la Frazer — foşti colegi de gimnaziu — îşi făcuseră bine treaba. Toată lumea de pe-aici mă ştia de psihopată, aia care fură iubiţi, ahtiată după prieteni, şi cine mai ştie ce alte zvonuri apărute între timp. Nu că s-ar fi sinchisit cineva să afle dacă erau sau nu adevărate.

Norris şi Bitzy pierdeau vremea în capătul coridorului, pe lângă dulăpiorul meu. Stăteau acolo o grămadă de timp de când îşi dăduseră seama, în urmă cu doar câteva luni, că eram capabilă să-i văd. I-am ignorat şi de data asta, în timp ce-mi luam cele necesare pentru orele din acea dimineaţă. Însă nu m-am putut împiedica să nu-i aud.

— Chiar mă calcă pe nervi! spunea Bitzy, tropăind de zor. De faţă cu Mary, se prefac că încă sunt prietene: dar sunt nişte făţarnice, iar Mary nu-şi dă seama. Cine crede ea că a pârât-o tipului că-i place de el, pentru ca el să facă acum băşcălie de ea? Cine-şi închipuie că i-a aruncat lenjeria la gunoi?

Am simţit cum mi se strânge stomacul. Am îndesat în ghiozdan cartea pe care-o ţineam în mână şi m-am lăsat pe vine, să ascult.

— Cum i-or fi luat lenjeria? s-a mirat Norris, concentrându-se, fireşte, asupra celui mai important aspect al întâmplării.

— I-au făcut-o în timpul orei de înot.

— Poate c-ar trebui să ţin un pic sub supraveghere vestiarul...

— Of, scârbos mai eşti! s-a răstit Bitzy. Nu ştiu de ce mai stau de vorbă cu tine.

— OK, am înţeles: e naşpa. Ai vreo idee mai bună decât asta?

Bitzy a oftat.

— Aş fi vrut să-i zic vreo două. Cum de nu funcţionează trucul ăsta, ca-n filme? Nu pot să scriu pe oglinzi, oricât ar fi de aburite.

— Las-o baltă! Oamenii sunt nişte nemernici. Asta-i viaţa.

„Oamenii sunt nişte nemernici.” Pe toată durata gimnaziului: chicotelile, murmurele, batjocurile scrijelite pe dulăpiorul meu, îmbrâncelile de pe coridor. Telefonul pe care-l lăsam să sune fără să răspund, de teamă să nu

fie încă un apel de păcăleală. Manualele pe care mi le ţineam strâns în poală, astfel încât nimeni să nu mi le poată dărâma de pe bancă. Totul din cauză că presupusa mea prietenă ajunsese la concluzia că nu meritam amiciţia ei, şi nici pe a oricui altcuiva — şi luaseră cu toţii de bună afirmaţia ei, bucurându-se că nu ei erau ţinta. Asta-i viaţa.

Exista ceva mai rău decât să rămân aşa cum eram, preşul pe care se ştergea toată şcoala pe picioare, iar şi iar?

M-am ridicat şi mi-am întors privirea spre Bitzy şi Norris. De-abia mi-am recunoscut vocea:

— O să-i zic eu. Spuneţi-mi doar cine e.

De-atunci, lucrurile se schimbaseră mult.

De data asta, indiferent ce ştia Norris, sigur era ceva important. Stătea cocârjat, cu degetele mari atârnate de găicile de la betelia blugilor, străduindu-se să pară nonşalant, dar strălucea ca un felinar.

— Aşa că, haide, spune-mi odată, i-am cerut. M-am aplecat spre dulăpiorul meu, mutând tot felul de caiete cu şină şi alte hârtii în căutarea cărţii de geografie.

— Bun, a zis Norris, rezemându-se cu spinarea de perete şi lungindu-şi gâtul. Ştii clasa aia nouă, de vizavi de catedra de matematică? E o gaşcă de fete — Brenda, Carady şi altele — care hohotesc atât de tare, încât se aude-n toată şcoala. Destul de drăguţele totuşi, mai ales aia... Doreen.

Până primăvara, Norris învăţa numele tuturor copiilor, chiar dacă erau vreo trei sute. Şi le amintea în mod special pe-ale fetelor mai drăguţe.

Mi-am răsfoit fişierele mentale. Brenda, şi Carady, şi Doreen. Da. Cele care se tot jucau cu tivul fustei pe lângă domnul Travers, ca şi cum o coapsă zărită în treacăt le-ar fi putut aduce note mai bune la următorul extemporal la mate. Nu că şi-ar fi făcut singure lucrările. Când venea vremea să-şi prezinte temele săptămânale, o tot

linguşeau pe Lisa tocilara, până când le lăsa să copieze după ea. Şi pun pariu că nu mai hohoteau aşa tare dacă era prin preajmă domnul Travers.

Norris privea în gol, fără-ndoială pierdut în gânduri despre obrăjori cu gropiţe şi curburi ale coapsei.

— Bun, i-am zis, revenind la subiect. Ce-au mai făcut acum? Iar şi-au bătut joc de Lisa?

După ce se foloseau de ea — fată bună la-nvăţătură, dar naivă —, fetele considerau distractiv să-i imite mersul, cu vârfurile picioarelor spre interior, şi vocea guturală, pentru oricine se afla pe-aproape şi era dispus să râdă. Ce drăguţ din partea lor să se poarte aşa cu persoana datorită căreia luau note mari!

— Mai rău, mi-a răspuns Norris, încruntându-se. Au fost...

A rămas cu privirea fixată-n podea, târşâindu-şi picioarele pe linoleum de parcă ar fi încercat să-şi aducă aminte. Când era vorba de noutăţi, avea momentele lui de nesiguranţă, dar oricum se descurca mai bine decât Paige. Uneori, ţinea minte câte ceva chiar şi câteva zile. Din câte constatasem, cu cât trecea mai mult timp, o persoană care murise îşi amintea mai bine întâmplările din Viaţa de Apoi. Nu mă întrebaţi de ce. Poate că practica o făcea să se perfecţioneze.

— Ieri după-amiază, a rostit el, tărăgănat, mda, eram în laboratorul de informatică, tocmai mă abătusem pe-acolo, fi'n'că le-auzisem chicotind, şi erau toate roată în jurul computerului, şuşotind şi tot privind peste umăr, de parcă s-ar fi temut să nu le prindă cineva. Domnul Richmond nu era acolo. Aşa că m-am dus să văd ce făceau. Aveau deschisă o pagină de-aia, ştii, unde-şi pun oamenii poze cu ei şi vorbesc despre lucrurile care le plac şi scriu comentarii pentru prietenii lor...

— Un blog? l-am ajutat eu.

Norris a ridicat din umeri.

— Sigur. În orice caz, cred că ăsta era al fetei ăleia... al Lisei. Erau o grămadă de desene acolo, destul de mişto, zău, şi poeme, şi chestii de-astea. Iar Brenda scria comentarii despre ele. Faze de-a dreptul îngrozitoare. Zicea că un pipi de câine arată mai frumos şi că Lisa era total imbecilă dacă-şi închipuia c-o să ajungă artistă, şi scria poeme noi, folosind unele dintre cuvintele ei, dar amestecându-le cu ocări şi mizerii... Şi râdeau copios. Apoi s-a întors domnul Richmond, iar ele au închis imediat pagina.

M-a străbătut un fior rece. Gândurile mi-au zburat la comentariile pe care le văzusem pe ecranul propriului meu computer, cu ani în urmă: „Ce ipocrită! Cum ai reuşit? Ai născocit vreo poveste, sau poate ai rămas după ore...” „Pfui, şi pe urmă te-ai dat la tipul prietenei tale! Puteai să fii mai penibilă de-atât?” Toate, anonime, evident. Dar ştiam cine le pusese în circulaţie.

— Pare să merite o cercetare mai îndeaproape, am zis, cu glas netulburat.

Lisa sigur nu avea habar cine i-o copsese, la fel cum nu ştia de băşcălia pe care o făceau pe seama ei când nu era prezentă. Oricum, avea destule griji şi fără să mai fie hărţuită de aşa-zisele ei prietene. Norris o prinsese odată scâncind în banca ei, ţinând strâns în mână un extemporal la care puţin îi lipsise ca să aibă un rezultat perfect, de sută la sută.

— Să văd ce pot face.

— Şi-ncă ceva, m-a anunţat Norris. Am mai prins câţiva ţicniţi care încercau să se apere de puterile tale parapsihice.

— O, da? Ce-au mai pus la cale, de data asta?

— Magneţi, m-a informat el. Ar trebui să se amestece cu energia ta mentală, sau cam aşa ceva. După mine, sunt bolnavi mintal. Toată gaşca — Theodore şi Sandy şi toţi ceilalţi — a încercat să-şi lipească pătrăţele magnetice în pălării. Şi apoi, a venit adjunctul şi le-a zis

că nu-i cazul să stea cu pălăriile pe cap înăuntru. Aşa că planul lor genial s-a dus pe apa sâmbetei.

Am izbucnit în râs.

— Hei, dar măcar şi-au stors un pic creierii. Ceva nou cu brigada tehnologică?

Nişte elevi din clasele mari ajunseseră la concluzia că foloseam microfoane ascunse şi-şi petrecuseră tot anul şcolar scotocind sălile de clasă în căutarea „gândăceilor”. Dar nu descoperiseră decât câteva miriapode.

— Noo, nu i-am mai văzut la faţă de ceva vreme. Poate că şi-au dat seama de frumuseţea a ceea ce faci tu. Adică, zău, îi faci şcolii un serviciu, iar cât priveşte distracţia... e foarte tare, de la un cap la altul.

— Stai puţin, e şi meritul tău, în egală măsură.

Norris a scuturat din cap.

— Tu eşti generalul, Cass. Iar eu sunt onorat să fiu umilul tău locotenent.

— Bine că mi-ai amintit, i-am zis. Sâmbătă o să ruleze un film de război din anii şaptezeci, la cinematograful cu preţ redus. Vrei să mergi?

Filmele de război nu erau tocmai slăbiciunea mea, dar merita să dau banii pe bilet doar ca să-l văd pe Norris ambalându-se şi să-i aud entuziasmul din voce după film.

— Ar fi super, a replicat Norris, pe un ton nepăsător, însă lăsându-mă să-i observ licărul din ochi. Apoi, s-a uitat în altă parte. Ia uite, a continuat, tocmai vine cârdul de gâsculiţe.

— Ura! am exclamat, întorcându-mă să le văd şi eu.

Brenda, Carady, Doreen şi vreo două alte fete care tot umblau cu ele veneau ţanţoşe pe coridor, trecându-şi din mână în mână un gloss. Cu buzele foarte sclipitoare, s-au adunat în semicerc, în faţa dulăpioarelor personale. După cum se-auzeau chicotelile din grupul lor, ai fi zis că şcoala reprezenta pentru ele un episod dintr-o extraordinară comedie. M-am sprijinit de peretele de vizavi de catedra

de matematică şi m-am prefăcut fascinată de ceea ce citeam în manualul de geografie.

După ce s-au mai potolit din râs, s-au adâncit într-o controversă cu privire la care dintre actorii din show-urile lor de televiziune preferate ar fi cel mai sexy. Privindu-le pe furiş pe deasupra cărţii, am simţit deodată un junghi ascuţit în piept. Aşa eram şi noi, în anii de gimnaziu — eu cu Danielle şi cu celelalte —, bârfeam despre despărţirea cine ştie căror staruri de cinema, sau despre vreun nou stil vestimentar. Râdeam şi ne înghionteam, ţipând.

Din pricina acestor gânduri nostalgice, mi s-a pus un nod în gât şi ochii mi s-au umezit, gata să dau apă la şoareci. Am clipit repede, am scrâşnit din dinţi şi am alungat amintirile.

Doamne, tare proastă mai fusesem! Să-mi închipui că vorbeam despre lucruri importante. Să-mi închipui că faptul că stăteam amândouă la taclale avea vreo însemnătate cât de mică.

Şi iată-mă acum, încă tânjind după vremurile de-odinioară. Şi mai proastă.

Câteva cuvinte din pălăvrăgeala lor au ajuns până la mine şi m-au trezit brusc la realitate.

— Îţi vine să crezi... o lucrare ca aia...

— Ştiu, e o demenţă.

M-am mai apropiat un pic, tiptil. Perioada lucrărilor însemna perioada jocului de-a prietenia cu Lisa. Oare chiar erau capabile să-i zâmbească în faţă, după ce-o forfecaseră doar cu o zi în urmă?

După toate aparenţele, eram pe cale să aflu. O fată înaltă, într-o fustă lungă şi lălâie, îşi târşâia paşii pe coridor spre şirurile de dulăpioare. Bluza îi era închisă aiurea la nasturi, iar şuviţele bretonului îi fluturau în toate direcţiile. M-am pomenit întrebându-mă dacă n-avea şi ea vreo oglindă-n care să se vadă, dar apoi mi-am amintit de conversaţia mea cu Paige, din acea dimineaţă. Poate că

pur şi simplu Lisa avea probleme mai importante la care să se gândească.

Totuşi, azi arăta altfel. Mergea mai încet, cu umerii lăsaţi şi, când a trecut pe lângă celelalte fete, spre dulăpiorul ei, am observat că avea ochii umflaţi.

Apoi, a strigat-o Carady:

— Bună, Lisa!

Iar Lisa s-a luminat la faţă într-atât, încât ai fi zis că tocmai fusese declarată şefă de promoţie. A zâmbit timid, îndreptându-şi umerii, în timp ce Brenda şi celelalte se apropiau agale de ea; atunci, stomacul mi s-a strâns ghem de îndoială. Oare ar ajuta-o cu adevărat dac-ar şti că fetele pe care, în mod evident, le admira erau cele care o atacaseră? Sau adevărul ar face-o şi mai nefericită?

„Totuşi, merită să ştie”, mi-am zis. „Iar ele merită să afle că nu pot să scape chiar aşa, nepedepsite.”

Fetele s-au strâns în jurul Lisei, Doreen a început să se joace cu părul ei sârmos, Carady s-o mângâie pe braţ, iar Brenda a mers până-ntr-acolo, încât să-i ofere sacrul ei ruj. Lisa s-a înroşit în timp ce-şi dădea cu el pe buze. Zâmbeau toate, zâmbeau cu gura până la urechi.

— Ia zi, Lisa, i s-a adresat Brenda, rânjind prosteşte, vrei să mergi cu noi azi, după şcoală? Am putea să ne verificăm temele şi să mâncăm cartofi prăjiţi. Ar fi foarte distractiv!

În traducere: celelalte fete ar sta să copieze tema de la Lisa, strecurând suficiente greşeli mărunte, încât să pară că-şi scriseseră acasă, singure, după care să-şi aducă brusc aminte că aveau nişte probleme importante de rezolvat şi să-şi ia tălpăşiţa cu toatele.

Dar iat-o pe Lisa strălucind de fericire, deschizând deja gura să răspundă că i-ar face o nespusă plăcere.

Mi-am lăsat cartea pe podea şi m-am apropiat de cercul lor.

— Ce nostim! am zis. Ieri nu vorbeai deloc aşa.

Fetele au amuţit. Brenda şi-a încrucişat braţele la piept; am observat că strângea din dinţi. În prezent, reputaţia îmi aducea şi unele beneficii. Mă ştiau. Nebuna aia de Cass McKenna era la curent cu toate secretele lor murdare.

— A vorbit cineva cu tine? m-a apostrofat Brenda, dându-şi ochii peste cap; cu toate astea, vocea-i tremura, iar prietenele ei şopocăiau neliniştite.

— Vorbesc *eu* cu *tine*, i-am întors-o. Mi se pare destul de ciudat că eşti atât de prietenoasă cu Lisa după tot ce s-a-ntâmplat ieri. Sau aştepţi întotdeauna favoruri de la persoanele în care loveşti?

Lisa şi-a plimbat rapid privirea dinspre fete către mine şi înapoi. Pe chipul ei nu se putea citi decât că era dezorientată.

— Nu ştiu ce vrei să spui, mi-a replicat Brenda. Suntem prietene. Ne ajutăm una pe alta. Nu, Lisa?

— Mda, sigur, a bălmăjit Lisa.

Am ridicat din sprâncene.

— Cred că e nevoie să-ţi stimulez memoria. „Unde face pipi câinele meu arată mai bine decât asta." „Eşti o imbecilă, nu o artistă." Iţi sună cumva cunoscut?

Lisa a scăpat un mic ţipăt.

— N-ai nici o dovadă, s-a răstit Brenda la mine. Iar prietenele ei au constatat dintr-odată că podeaua era inexplicabil de fascinantă.

— Am putea să facem o plimbare până la laboratorul de informatică şi să vedem dacă nu cumva aceea dintre voi care s-a conectat ieri la internet are în istoricul navigării un anumit blog.

În acel moment, Doreen a cedat nervos.

— Nu! a scâncit ea. Ne pare rău, pe bune, n-o să mai facem! Te rog să nu le spui profesorilor. Mama...

— Taci! a repezit-o Brenda, însă era prea târziu. Lisa a trântit uşa dulăpiorului şi s-a îndepărtat în grabă — umerii i se zguduiau de plâns. lisa! a strigat Brenda după ea.

— Lasă-mă-n pace! a urlat Lisa peste umăr.

A smucit uşa de la toaletă şi a intrat hotărâtă.

Brenda s-a răsucit pe călcâie.

— Ai grijă ce faci, m-a ameninţat ea. Ca şi cum aş fi fost eu de vină că ea era o snoabă mincinoasă şi trădătoare.

— *Tu* să ai grijă, i-am răspuns, scrâşnind din dinţi.

Furia de pe faţa ei s-a mai domolit. Nu avea habar dacă mai ştiam şi altceva.

Şi nu era nici una dintre ele dispusă să rişte.

— O, Doamne! a exclamat una dintre fete, în timp ce mă îndepărtam. Cum o să ne mai facem noi tema acum?

Norris tocmai făcea o piruetă, acolo unde-l lăsasem, zâmbind cu gura până la urechi.

— Ţi-a plăcut? l-am întrebat, ridicându-mi cartea de geografie.

— O, da! Pac! Pac! a exclamat, împungând aerul cu două directe de boxer. Dacă n-ai fi fost fată, aş fi fost nevoit să zic: „Ăsta, da *bărbat*!”

— Mersi, i-am răspuns, privind fix uşiţa dulăpiorului din aluminiu, pătată de gumă de mestecat uscată şi mâzgălită cu markerul. Oare avea să fie mai bine acum pentru Lisa? Sau fetele vor găsi o altă metodă prin care să fie drăguţe cu ea şi s-o atragă iarăşi în mrejele prefăcătoriei lor? Câteodată, oamenii se dădeau bătuţi. Câteodată, chiar funcţiona. Dar erau şi cazuri în care nu făceau altceva decât să-şi perfecţioneze minciunile.

Am aruncat o privire spre uşa toaletei. Lisa probabil că bocea de-i ieşeau ochii din cap. Atunci, s-a auzit soneria, atrăgându-le atenţia tuturor că mai erau doar cinci minute până la începerea orei, aşa că am lăsat stânjeneala la o parte.

— Ar fi cazul s-o iau din loc, am zis.

— Sigur. Treci pe-aici mai târziu?

M-am uitat la Norris, dar el şi-a lăsat privirea în jos.

— Nu c-ar fi mare nenorocire dacă n-ai trece, a adăugat el.

— Norris, i-am zis, stau cu tine oricând vrei. Practic, tu eşti singura persoană cu scaun la cap din toată şcoala. Dar care-i treaba? Nu mai vorbeşti cu Bitzy?

— Ea nu mai vorbeşte cu mine, mi-a răspuns el.

— Nu? De ce, iar ai făcut-o fălcoasă?

Şi-a lăsat capul în jos. A oftat de necaz.

— Norris, doar ştii ce părere are ea despre cuvântul ăla cu „f”. Ce, vrei să nu mai vorbească niciodată cu tine? Aşa o să fie, dacă nu încetezi să scoţi porcării de-astea pe gură.

Norris a făcut o grimasă.

— Nu, acum mi-a sărit în cap că trag cu ochiul în vestiar. Dar nu e numai vina mea.

Am clătinat din cap, mustrător.

— Ei bine, trebuie să găseşti şi tu argumente mai bune când o contrazici. Să văd dacă pot eu s-o-mpac. Numai că va trebui să-ţi ceri scuze. Iar data viitoare, să te descurci singur.

CAPITOLUL 3

Din cauza incidentului cu Lisa, am fost nevoită să-mi amân obişnuita întâlnire cu Bitzy până în pauza de prânz. În timp ce mergeam pe coridor, spre sala de sport, am auzit-o bombănind chiar înainte s-o văd.

— Unde-o fi? Unde-o putea să fie?

Vocea fetei suna un pic cam nerăbdătoare. M-am grăbit să trec de colţ şi iat-o acolo, tot ridicându-se pe vârful picioarelor şi lăsându-se la loc, lângă uşa sălii de sport, revărsând o lumină orbitoare prin costumul ei mulat, de balerină.

Bitzy pretindea că era o balerină înnăscută. Nu putea să stea într-un loc fără să-şi întindă picioarele cât erau de lungi, sau să facă piruete. Dar, cu tot antrenamentul, n-aş putea să spun că ar fi fost chiar cea mai graţioasă persoană din câte cunoşteam.

— Cass! a ţipat ea ascuţit, când m-a văzut. S-a repezit pe coridor, spre mine. Unul dintre profesorii de sport a dat drept peste ea, însă Bitzy nici măcar n-a clipit. Întâlnindu-i privirea, i-am făcut semn din ochi spre firida telefonului public de lângă vitrina cu trofee. A venit într-acolo după mine.

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne! şuşotea ea întruna pe drum, iar din când în când chiţăia de nerăbdare. Pe ultimii câţiva metri, şi-a ridicat braţele deasupra capului şi-a început să meargă în poante, adăugând la sfârşit o piruetă instabilă şi făcând să se ridice în aer mirosul de lămâie al lacului de parchet. Vârful cozii de cal îi scânteia. Ori nimerise peste cea mai

suculentă bârfa cunoscută în istoria omenirii, ori era pe cale să se transforme într-o supernovă.

Cu toate acestea, primul lucru pe care l-a spus în li mp ce ridicam receptorul a fost:

— Mare pervers mai e Norris! Ştii că iar a început să piardă vremea prin vestiarul fetelor? Cineva ar trebui să-i tragă o ciomăgeală!

Mi-am mutat receptorul, astfel încât tonul să bâzâie în aer, şi m-am prefăcut că vorbesc cu cineva de la celălalt capăt al firului.

— Ştii ceva, Bitzy, din câte mi-a povestit el despre taică-său, am impresia c-a fost deja ciomăgit destul.

Ce naiba, individul era mort, iar faptul că se zgâia la fetele pe jumătate goale îi alimenta hormonii cam tot atât cât o ajuta pe Bitzy să slăbească faptul că evita să meargă la autoservire.

— Nu e decât o manie de-a lui, am adăugat. Nu se poate stăpâni.

— Ei bine, mie nu-mi place asta, a insistat ea. Şi... a fost chiar urâcios cu mine.

M-am strâmbat. Nu puteam s-o contrazic.

— Mda, mi-a spus despre asta. Dar ştii despre Norris că mai şi vorbeşte gura fără el. Voi doi de când sunteţi în şcoala asta?

— Eu am venit prima, mi-a răspuns. Şi n-am de gând să-i mai las pe alţii să vorbească urât cu mine.

— Ai dreptate. Chiar n-ar fi trebuit să vorbească aşa cu tine. Dar am impresia că şi el regretă.

— Da? a zis Bitzy, înmuindu-şi puţin tonul. Mă rog... oricum, n-am chef să mai vorbesc cu el pe ziua de azi.

— Ei, treaba ta.

Dacă ea avea să se poarte rece încă vreo două zile cu Norris, data viitoare el va fi mai atent la ce cuvinte scoate pe gură. M-am rezemat de perete şi m-am relaxat.

— Ei, şi câre-ar fi veştile-alea nemaipomenite?

Bitzy s-a luminat la faţă de parcă aş fi apăsat pe un

comutator.

— O, Cass, să mori, nu alta. Are legătură cu ea.

Ea? Adică Danielle?

Bitzy vorbea mai departe, dar eu abia dac-o mai auzeam.

Doar gândindu-mă la Danielle îmi reveneau senzaţiile avute cu câţiva ani în urmă, în timpul unei excursii în Florida, când un val îmi tăiase picioarele şi mă trezisem la fundul apei: curenţii îmi vâjâiau pe la urechi, pieptul îmi plesnea de cât îmi ţinusem respiraţia. Amintirile s-au abătut peste mine ca un talaz: cum ne băteam între noi cu pop-corn în serile în care dormeam una la cealaltă acasă, cum ne hlizeam nebuneşte probând perechi după perechi de bikini în mall, cum ne tapam una alteia părul şi ne făceam cele mai nebuneşti coafuri... şi apoi, cum mi se strânsese stomacul în clipa în care-mi auzisem numele răsunând în difuzoarele şcolii, într-o dimineaţă de la sfârşitul iernii, când eram în clasa a şaptea. Eu să merg la concursul de dezbateri la nivelul statului... şi nu ea. Eu să merg împreună cu tipul pe care stătuse ea cu ochii tot anul, cel pentru care intrase în echipa pentru dezbateri, în primul rând.

Trecuseră câteva ore până când, în mijlocul felicitărilor şi al strângerilor de mână, începusem să mă gândesc că poate groaza mea era lipsită de temei. Doar era prietena mea. Trebuia să se bucure pentru mine. O s-o conving eu în legătură cu Cameron şi-o să fim cu toţii fericiţi. Ha, ha, ha!

Dar nici măcar groaza aceea nu mă pregătise pentru cât de rapid şi de puternică venise lovitura. Imaginile îmi treceau prin minte sclipind precum cioburile de sticlă: rânjetul ei batjocoritor, pe fundalul luciului de bronz al părului, bileţelele mototolite circulând din mână-n mână în jurul băncii mele, spinările întoarse, a ei în mijloc, mai înaltă decât toate. Tocul pantofului ei strivindu-mi degetele de la picioare pe coridor; sticla de suc vărsată în

dulăpiorul meu, al cărui cifru îl ştia doar ea. Cuvintele scrise cu o caligrafie pe care o cunoşteam aproape la fel de bine ca pe-a mea, pe peretele toaletei, unde să le vadă toată lumea: CASS E O SCÂRBĂ.

Iar acesta nu fusese decât începutul.

Doar pentru că un profesor mă alesese pe mine în locul ei? Doar pentru că, din întâmplare, primisem o felie din atenţia de care se bucura ea? Nedreptatea situaţiei mă gâtuia încă, deşi trecuseră patru ani de-atunci. Am tuşit şi-am sorbit aerul cu lăcomie.

— Cass? am auzit-o spunând pe Bitzy. Hei, Cass? Ce, nu vrei s-auzi?

Ţopăia de pe-un picior pe altul, ca şi cum era gata-gata să facă pipi pe ea.

Am inspirat adânc, am înghiţit în sec, după care am mai inspirat o dată. Senzaţia de prăbuşire s-a mai estompat. Receptorul îmi alunecase pe umăr. Câteva fete s-au holbat la mine când au trecut, în grabă, pe-acolo, aşa că l-am dus înapoi la gură.

— Sigur, i-am răspuns. Deşartă sacul.

— OK. Aşadar, ştii că umblă cu Paul de când lumea, cum se zice. Ei bine, azi-dimineaţă, urmăream antrenamentul de atletism al băieţilor, şi Paul ştii că e-n echipă. Şi fata aia... avea o faţă de să-nnebuneşti, şi purta nişte blugi super strâmţi şi o bluză cu bretele...

S-a oprit puţin, încruntându-se concentrată.

— Sharry! Aşa i-a zis. A venit până la gard să se uite... e în anul doi, mi se pare.

— Sharon Lietzer, am murmurat.

Cum ar fi un tip, oricare-ar fi el, să reziste în faţa unei fete celebre pentru chestiile pe care le făcea cu limba? Paul mai umblase cu ea şi cu un an în urmă, până să pună Danielle ochii pe el.

— În orice caz, a continuat Bitzy, ea a venit şi i-a făcut cu mâna, şi după ce le-a dat liber antrenorul, Paul s-a dus glonţ să stea de vorbă cu ea. Numai unduiri de şolduri şi

chestii de-astea, s-o impresioneze, în... să zic, cinci secunde, se şi ascunseseră în magazia cu echipament, după maşinile de spălat, s-au sărutat şi, după puţin timp, ea a zis: „Şi cum rămâne cu Danielle?”, la care el a râs şi cică: „Eu nu-i spun nimic, dacă nu-i spui nici tu”. Şi pe urmă aproape c-au făcut-o.

— Au făcut-o? am repetat. Adică au făcut sex ?

— Păi...

Bitzy s-a îmbujorat şi şi-a lăsat privirea-n jos. Pentru cineva care adoră genu-ăsta de bârfă, se pricepea de minune să pară pudică, măcar cât de cât.

— Păi... n-a căzut nici o ţoală de pe ei, a reluat ea. Aşa că, de fapt, n-au... făcut-o. Dar cred c-ar fi făcut-o dacă nu s-ar fi pornit soneria. Chiar erau pe cale s-o facă.

— Uau! am exclamat. Mă simţeam îngheţată şi lipicioasă, de parc-aş fi înotat în apele oceanului, însă pe dinăuntru ardeam. Era ca un dar care tocmai îmi fusese înmânat. Un permis gratuit ca să-i smulg lui Danielle rânjetul de pe faţă.

O auzisem chiar eu pe coridor când se lăudase zgomotos faţă de Jordana şi de celelalte prietene ale ei în legătură cu Paul, aşa că nu era nevoie să-mi mai spună Norris, sau Bitzy.

— Cât e de gentleman, nici nu ştiţi! se entuziasmase ea. Adică, niciodată nu mă presează. De-a dreptul super, cum mă aşteaptă. Şi mereu îmi spune cât e de norocos să mă aibă pe mine.

Câteodată, câte cineva o mai întreba:

— Dar nu era cu Sharon Lietzer?

Danielle zâmbea.

— O singură dată i-a fost de ajuns să mă vadă pe mine şi n-a mai privit înapoi. Ea poate să-i aibă pe toţi ceilalţi pe care-i vrea. Dar cel mai dulce dintre toţi e al meu.

Sigur că da. Atât de dulce, încât până mâine dimineaţă s-ar putea să-l mănânce Sharon de tot.

O altă amintire mi-a fulgerat prin minte: în clasa a şasea, balul de Crăciun. Danielle, roşie la faţă de-atâta bocit, după ce tipul de care era îndrăgostită lulea stătuse tot timpul de mână cu o altă fată. Mă străduisem s-o consolez.

Pe vremea aceea, şi ea m-ar fi consolat pe mine.

Mi-am înghiţit nodul din gât. Biata Danielle! La urma urmei, se pare că nu poţi să le ai pe toate. Dacă-i furi unei tipe iubitul, ce?, ea n-ar încerca să ţi-l fure ţie înapoi? Ia gândeşte-te, nu cumva gentlemanul tău e mai interesat s-o facă cu o tipă, decât să aştepte momentul acela perfect? Te lasă cu ochii-n soare la fel de lesne pe cât l-ai lăsat tu pe el.

În definitiv, şi-o făcuse cu mâna ei. Eu doar grăbisem deznodământul.

Am început să-mi muşc buzele crăpate. Nu, deocamdată, n-aveam să-i ofer povestea pe tavă. Danielle merita să se mai perpelească. Mie îmi prelungise tortura atâta timp! Eu de ce să fiu mai miloasă cu ea?

— Ce-ai de gând să faci? m-a întrebat în şoaptă Bitzy.

— Acum, imediat? Doar să-i pisez mărunt, numai un pic.

Am pus receptorul la loc în furcă.

— Şi cred c-o să încep chiar acum.

Bitzy s-a încolăcit cu braţele şi a început să se-nvârtească într-un picior.

— O, de-abia aştept! Vin şi eu cu tine.

Bătusem drumul de la telefonul public până la autoservire de-atâtea ori, încât ştiam pe de rost numărul paşilor. Douăzeci până la colţ, alţi cincisprezece până la intrare. Cu fiecare pas, nerăbdarea mea se transforma în euforie, dându-mi aripi la picioare. Degetele mele au lăsat pete pe uşile din sticlă când le-am împins să intru. Bitzy a zăbovit în prag.

— Nu vii? am murmurat spre ea. Hai, Bitzy, tu poţi să treci şi prin zid. Doar dacă vezi un pic de mâncare n-o să te îngraşi tu.

— Ştiu, mi-a răspuns, încruntându-se. Ştiu că nu pot să mănânc. Dar tot mi se face poftă. Şi, când mi se face poftă, mă simt ca un butoi cu untură.

— Treaba ta, i-am zis. Dar n-o să te mai întâlneşti cu o asemenea ocazie.

Am dat să mă-ndepărtez, când am auzit o voce disperată venind dinspre o tarabă din apropierea uşilor.

— Bilete pentru bal? Cincizeci la sută reducere!

Atât de naşpa era spiritul şcolii, la Frazer: când era balul, nici măcar nu reuşeau să vândă locurile de la mese. Cei mari preferau să dea o fugă până la Cancun. Am aruncat o privire spre bietul băiat pe care-l puseseră să vândă bilete şi, fiind atât de bine-dispusă, i-am zâmbit compătimitor. Pentru o clipă, el m-a privit nedumerit, după care s-a concentrat asupra teancului de bilete nevândute. Mi-am lăsat şi eu ochii în jos.

„Dacă nu te-ar evita, ar râde de tine, mi-am amintit singură. Alege!”

Am şerpuit mai departe printre pâlcurile de scaune, în autoservire. Tavanul era atât de scund, încât un baschetbalist profesionist ar fi fost nevoit să stea cocoşat; din cauza tavanului, sada părea întunecoasă, chiar şi cu panourile de tuburi fluorescente montate în el. M-am oprit lângă unul dintre stâlpii laterali, gândindu-mă care era abordarea cea mai potrivită. Câteva fete s-au uitat la mine, iar murmurul de la masa lor s-a stins. De parcă le-aş fi ascultat! Nu mai auzeam decât bătăile propriei mele inimi.

Drept în faţă, era pilonul central, înconjurat de o masă largă, iară picioare. Masa centrală le era rezervată persoanelor de maximă importanţă, grup care, în orice moment, putea să cuprindă membri ai consiliului de elevi, personalul de la ziar, vedetele sportive şi cei mai devotaţi

fani ai lor. Nu erau nici pe jumătate atât de importanţi pentru toţi ceilalţi din şcoală pe cât erau pentru ei înşişi, şi oricum nu era de aşteptat ca alţii să-şi dorească masa aceea. La modul în care fusese construită, în jurul stâlpului, nici nu puteai să-i vezi pe jumătate dintre cei de la masă fără să-ţi suceşti gâtul.

Nici unul dintre ei nu şi-a ridicat privirea când m-am apropiat, încetişor: prea erau fascinaţi de ei înşişi. Îi ştiam atât de bine după feţe pe obişnuiţii mesei, încât nici nu prea aveam nevoie să-mi consult fişierele mentale.

1. Tim, vicepreşedinte al consiliului de elevi, extrem de popular în rândul fetelor, cu atât mai mult acum, când era în doliu după moartea mamei sale. Totuşi, niciodată nu dăduse impresia că avea o iubită. Probabil, un fluşturatic.
2. Fio, redactorul-şef al ziarului şcolii, îşi întreţinea o bine-meritată reputaţie de tipă care-şi vâră nasul unde nu-i fierbe oala. Avea o slăbiciune pentru Leon.
3. Leon, secretarul consiliului de elevi, flirta în mod constant cu Fio, însă fusese auzit spunând că ar fi preferat să umble cu un câine.
4. Jordana, reprezentanta elevilor din clasele mici. O ipocrită, una capabilă să-şi înjunghie pe la spate presupusele prietene. Stătea la taclale cu alţi băieţi ca să-şi facă gelos iubitul, dar făcea pe ofensata când îl vedea că se enervează.
5. Matti, iubitul Jordanei, şeful asociaţiei sportive a elevilor şi un păduchi desăvârşit. Dat în vileag de a dumneavoastră devotată, pentru faptul că vindea fiţuici false pentru examene, chiar când începuse totul pentru mine. Şi el, un ipocrit.
6. Paul, iubitul lui Danielle, vedetă a terenului de sport, căpitanul echipei de baschet şi presupus gentleman. Preferatul lui Sharon Lietzer.

7. Frumoasa şi cizelata Danielle Perry, fată populară din cap până-n picioare şi cea mai mare ipocrită posibilă.

Cu toţii, prezenţi la apel.

Până s-ajung eu la ei, inima deja îmi bubuia asurzitor, însă nu era greu să ghicesc ce discutau. La fiecare pauză de prânz, aveau aceeaşi conversaţie.

Flo: „*Gazeta din Frazer* are nevoie de ceva mai suculent. Daţi-mi un subiect în care să-mi vâr nasul.”

Leon: „Problemele consiliului de elevi sunt confidenţiale, dar fiindcă e vorba despre tine, uite o bârfuliţă picantă.”

Jordana (fluturându-şi genele): „Hopa, dacă te spun?”

Matti: „Cum îndrăzneşti să fâlfâi din gene către altul? Ce, n-ai aflat că zece fete au încercat să mă ia la ele acasă aseară?”

Danielle: „Voi doi ar fi trebuit să vă despărţiţi de mult. Nu vedeţi că eu şi cu Paul suntem adevăraţii îndrăgostiţi?”

Paul: „Aşa e, păpuşă. Hai să le-o dovedim luându-ne limbile în gură.”

Tim (cu zâmbetul lui, marcă înregistrată, îndurerat-dar-viteaz): „A murit mama. Ce, nu-mi stă bine să fac pe gânditorul?”

Toată lumea: „O, sărmanul Tim!”

Fio: „Păi, am scris deja despre asta.”

Danielle: „M-am plictisit. Unde ţi-e limba, amorezule?”

Pentru Danielle, masa de prânz consta aproape în întregime în saliva lui Paul. Probabil că de-aia era atât de slăbănoagă. Fie de-asta, fie că vomita la ea acasă, unde nu putea s-o prindă Bitzy, spre deosebire de jumătate din celelalte fete de la Frazer. Nu-mi făcea plăcere s-o recunosc, dar era mai deşteaptă decât majoritatea. Chiar dacă o tot pândiseră, Norris şi Bitzy nu izbutiseră să descopere decât o mică păruială între fete. Dădea

impresia că-şi curăţa gunoiul chiar înainte de a mă împiedica eu de el. Chiar dacă tot timpul de când intraserăm la liceu şi-l petrecuse prefăcându-se că eu nu existam, era imposibil să nu fi observat că nu-mi scăpau prea multe în ultima vreme.

M-am retras la cea mai apropiată masă, aşteptând ca ea să se oprească din schimbul de salivă, destul cât să pot să strecor şi eu o vorbă. In timp ce-i priveam, de cealaltă parte a mesei s-a strecurat o boboacă pitică, cu părul prins cu agrafe, cu buzele colorate într-un roz ca de gumă de mestecat. Ţinea strâns la piept un baton de ciocolată ambalat.

— Tim, a rostit ea cu o voce fragilă, plecându-şi capul de parcă i s-ar fi adresat unui zeu, automatul mi-a dat din greşeală două ciocolate. M-am gândit că poate ai vrea tu una.

Tim s-a forţat încă o dată să zâmbească. Tentativa lui nu a fost dusă până la capăt. Avea mereu acelaşi zâmbet, ca şi cum şi l-ar fi repetat în fiecare scară, să işte nivelul maxim de compasiune.

Sunt convinsă că era într-adevăr întors pe dos de moartea mamei lui. Să-ţi moară cineva... nu trebuia să-mi explice nimeni cât era de naşpa. Dar, oricât de întristat ar fi fost, asta nu era o scuză ca să-şi folosească doliul în chip de armă cu fetele. Sau să se complacă într-o astfel de companie.

A înclinat capul, făcând ca părul blond să-i plutească deasupra frunţii şi să-i acopere pe jumătate ochii.

— Mersi, a zis, mersi mult. Şi a luat batonul de ciocolată.

Fata s-a foit de pe-un picior pe celălalt, apoi a şters-o în grabă.

— Penibilă, a comentat Danielle, scuturându-şi părul. Şuviţele de nuanţa bronzului i-au sclipit; mi-am încârligat degetele, apoi mi-am înfundat mâinile în buzunare, ca să nu se observe că-mi tremurau, şi am expirat lent. Pulsul

îmi bubuia în cap ca un taur înnebunit, însă vocea... vocea mea era hotărâtă.

— Salut, Paul, am zis, apropiindu-mă de masă.

S-a răsucit pe scaun, a înălţat din sprâncene şi a dat să îngaime o replică usturătoare. Atunci, privirile ni s-au întâlnit. A devenit şovăielnic. Pe chip i se citea panica.

— Ce-i? a zis, în timp ce se străduia să pară nepăsător. Cu toate acestea, încă-şi ţinea degetele atât de încleştate de spătarul scaunului, încât încheieturile i se albiseră. Îl aveam la mână, şi el o ştia. Şi imediat avea să afle şi Danielle.

Acum, se holbau cu toţii la mine. Îmi simţeam gura uscată. Dar, de data asta, trebuia s-o fac în aşa fel, încât să audă toată lumea, să şuşotească toată lumea despre ea.

M-am forţat să zâmbesc.

— Cum îţi merge?

— Foarte bine, mi-a răspuns.

Mâna i-a alunecat în jos şi a apucat-o pe a lui Danielle. Ea m-a privit furioasă, cu buzele strânse.

— Marş de-aici, Cassie.

Atât de furioasă şi de speriată era, încât vocea-i era stridentă.

Rolurile se schimbaseră. O căutase cu lumânarea încă din clipa în care răspândise prin şcoală, şoptind pe la colţuri, primele vorbe urâte la adresa mea, încă din clipa în care strâmbase din nas când era vorba despre mine, ca şi cum aş fi devenit dintr-odată cea mai josnică scursură a planetei, iar asta numai pentru că îndrăznise cineva să-mi dea mie un flecuşteţ pe care şi-l dorise ea.

- Bun, i-am zis lui Paul, trăgând aer în piept. Aud că te-ai distrat bine în ultima vreme la antrenamentele pe pistă.

- Aşa cred. Dar de ce te interesează pe tine?

Probabil se gândise că era o dovadă de vitejie din partea lui să forţeze nota. Dar nu era decât una de prostie.

— Ei bine... terenul e-al tuturor. Aşa că, dacă se-ntâmplă ceva pe-acolo, e treaba mea la fel de mult ca şi a ta.

Lui Paul, sângele i-a năvălit în obraji. Danielle şi-a înfipt unghiile sidefate în braţul lui.

— Mda? a făcut el.

Mi-am lungit gâtul. Tremurul mâinilor, bubuiturile inimii... nimic din toate astea nu mai conta acum.

— Aşa că ai grijă să nu te distrezi *prea* mult şi în magazia pentru echipament. Ştii la ce mă refer.

Insinuarea mea era de-o transparenţă perfectă. Danielle se foia, cu buzele întredeschise. Paul, cu gura căscată, amuţise. Încremenit. Perfect.

— La revedere, am zis, iar el a clipit mărunt. M-am pierdut în mulţimea din autoservire înainte ca vreunul dintre ei să apuce să mai rostească vreo vorbă.

CAPITOLUL 4

Tot restul zilei, am plutit, prevestirea triumfului topindu-mi-se în gură ca o caramea. Toate începuseră de la Danielle. Poate că, dacă ea s-ar fi prăbuşit, dezumflată şi căzută în dizgraţie, aş fi reuşit în fine să uit de ea şi de tot ce-mi făcuse.

Îndreptându-mă spre sala de studiu, m-am abătut pe la vestiar, să-l mai văd o dată pe Norris. Nu era acolo. În timp ce descuiam uşiţa, zăngănind-o, am derulat din nou în minte momentele de şoc ale lui Danielle. Aşa se face că nu am observat din prima clipă ce anume a căzut fluturând din fantele de aerisire. Obiectul a foşnit când a ajuns pe podea. De-abia atunci m-am uitat să văd ce e. O bucată de hârtie, împăturită, zăcea lângă vârful bocancului meu. Pe ea scria „Cass", cu o caligrafie înghesuită, colţuroasă.

Gura mi s-a uscat de spaimă.

Nu, nu mai eram o fetiţă de gimnaziu. Acum, Cass McKenna era în stare să facă faţă unui bileţel. Cine ştie, poate aveam vreun admirator secret. Ha!

L-am ridicat de jos şi l-am despăturit. Mâzgăliturile erau şi mai înghesuite.

Ştiu de unde ştii. Vino pe terenul de baschet după-amiază, după ce se sună de ieşire.

— Ce-i asta?

Norris a apărut plutind din perete şi s-a zgâit peste umărul meu. Până s-apuce el să descifreze ceva, am făcut ghem bucata de hârtie şi mi-am îndesat-o în buzunar.

— Cel mai evaziv mesaj din istoria universului, i-am răspuns, azvârlind câteva cărţi în fundul dulăpiorului. Cineva încerca să mă intimideze, evident. Poate Brenda, ca să se răzbune pe mine, după întâmplarea din dimineaţa aceea?

— Aha! Mă rog, chiar avea aerul unui tip evaziv, a comentat Norris.

M-am oprit exact când voiam să mai arunc un caiet, şi-am rămas ţinându-l între degete.

— Ai văzut cine l-a pus acolo?

— Sigur, a răspuns Norris, aşezându-şi părul — de parcar mai fi putut vreodată să scape de coada aia de răţoi. A fost tipu-ăla... Tim. Îl ştii: înalt, subţirel, cu mutra cam posacă. Face parte din consiliul de elevi.

— Mda, îl ştiu, am zis, ridicându-mi privirea spre Norris. Ce naiba s-a-ntâmplat?

— Păi, mai întâi a apărut pe-aici ca din întâmplare, la sfârşitul pauzei de prânz.

Norris a început să-l maimuţărească, plimbându-se ţanţoş pe coridor.

— Când s-a auzit soneria şi-a tulit-o toată lumea, i s-a părut lui că era momentul propice să strecoare bileţelul în dulăpiorul tău. Habar n-are el, a încheiat Norris, smucindu-şi în sus gulerul vestonului, că nimic nu-i scapă marelui şi puternicului Norris.

Nimic, cu excepţia unui motiv rezonabil pentru cure Tim Reed să-mi strecoare bileţele în dulăpior. Idolul fetelor, vicepreşedintele, să corespondeze în secret cu teroarea liceului Frazer? Dintr-o clipă în alta, avea să ni se prăbuşească tavanul în cap. Mi-am a zvârlit caietul în dulăpior, încruntându-mă.

— E ăla căruia i-a murit mama, nu? m-a întrebat Norris.

— Mda, i-am răspuns. El e.

Se făcuse atâta tărăboi pe tema asta, încât până şi Norris îşi amintea. Profesorii: bărbaţii, bătându-l pe spate pe Tim şi păsuindu-l cu temele; femeile, îmbrăţişându-l cu

stângăcie. Absolut toate fetele, de la boboace până la cele din ultimul an, aruncându-i priviri înlăcrimate, de compasiune, şi oferindu-i şansa de a atenta la virginitatea lor (sau la lipsa de aşa ceva). Mi-ar fi părut rău pentru oricine şi-ar fi pierdut mama, inclusiv pentru el. Dar, zău aşa, cine avea nevoie să-şi facă publică durerea într-un veritabil festival al jelaniei, întins pe o săptămână, cu tot cu o colectă şi cu agitatori strigând „Nuuuuu cancerului!”?

Nu-mi era deloc de ajutor faptul că nu mă puteam împiedica să nu mă gândesc tot timpul la Paige. Când murise, ştirea fusese prezentată pe toate posturile, aşa că toată lumea din gimnaziul Washington aflase că-mi pierdusem sora. Cu toate astea, nici măcar unul dintre colegii mei de clasă nu suflase o vorbă.

— Nu pricep ce vrea. Toată şcoala e la degetul lui mic. De ce mă mai sâcâie şi pe mine?

— Poate c-o fi făcut vreo nefăcută şi încearcă s-ajungă la tine până nu-l dai de gol, şi-a dat Norris cu părerea.

— Ai văzut tu ceva?

— Nţ. Ce-o face el cu toate fetele-alea care-l vânează, nu ştiu, că oricum n-o face aici.

Mi-am cercetat în grabă fişierele mentale. Nu cu multă vreme-n urmă, Bitzy îl văzuse pe Tim buşindu-i maşina unui tip, în parcarea şcolii, însă el făcuse pe băiatul bun şi-i completase un cec.

în clipa aceea, mi s-a aprins beculeţul.

— Sigur că da.

— Ce e? s-a interesat Norris. Ţi-ai adus aminte ceva despre el?

— Nu tocmai, am zis. E prieten cu un tip cu care-am schimbat două vorbe azi-dimineaţă. Probabil crede că va reuşi să mă convingă să spun toată povestea.

Poate îşi închipuise că tot ce avea de făcut era să-mi fluture zâmbetul lui îndurerat şi să-mi adreseze câteva

cuvinte solemne, ca eu să cad lată şi să-i fac pe plac la fel ca oricare altă fată.

N-aş prea crede! Ocupasem un loc în primul rând, să văd spectacolul în care Danielle afla cum era să fii trădată, şi n-aveam de gând să-l cedez pentru nimic în lume.

— Mersi pentru că stai cu ochii-n patru, Norris, i-am zis, închizând uşa dulăpiorului.

— Nici o problemă. Fac şi eu ce pot.

— Ştii ceva? Mai e un lucru pe care-ai putea să-l faci, dacă nu te deranjează.

— Da, orice, a replicat el, coborând spre mine.

— Ţi-am mai zis să fii cu ochii pe Danielle, da? Şi pe iubitul ei?

— Mda, mi-aduc aminte. Pe Danielle şi pe Paul. Şi pe rataţii ceilalţi, prietenii lor...

— Nu-ţi mai bate capul cu prietenii lor acum, i-am zis, privindu-l drept în ochi, astfel încât să înţeleagă cât era de important. Ai putea să-l urmăreşti mai atent pe Paul, mai ales când e-n preajma terenului de antrenament?

Norris a ezitat.

— Lui Bitzy îi place să piardă vremea dimineaţa prin preajma terenului.

— Mda, bine, poate c-ar trebui să faci un pic de sluj în faţa ei. Cred că i-ar pica bine, i-am zis, privindu-l cu sprâncenele ridicate. Nu face şi tu ca toţi neisprăviţii. E ceva foarte important, iar două perechi de ochi văd mai bine decât una singură.

— OK, OK, mă descurc eu.

— Mersi. Eu o şterg acum... mai vorbim mâine, bine? Şi rămâne stabilit pentru sâmbătă, da?

— Categoric, a aprobat Norris, făcându-mi semn cu degetul mare ridicat. L-am salutat din cap şi am pornit pe coridor. Scuză-mă, Tim, dar nu sunt disponibilă în momentul de faţă pentru reprize de rugăminţi în favoarea

lui Paul. Lasă-l să-şi apere singur cauza, dacă-l interesează.

Ajunsă afară, am tras aer adânc în piept. N-aveam chef să mai rămân pe-acolo ca să aflu ce-avea de spus Tim, dar nici nu mă trăgea aţa prea tare să mă duc spre casă, unde mă aşteptau ponturile despre machiaj ale lui Paige, sau îngrijorarea mută a tatei. Pentru măcar o clipă, mi-ar fi plăcut să am un loc în care să fiu singură.

Vântul uşor s-a abătut asupra mea, aducând cu el tocmai dinspre golf mirosul de apă. Fără să-mi dau scama, l-am urmat.

În timp ce hoinăream pe drumul şerpuit care ducea spre sud, am trecut cu privirea peste ferestrele caselor. La una sau la două străzi, zăream cu coada ochiului chipuri care nu păreau tocmai fireşti. Se aplecau în afară pe geam, sau pluteau, iar razele soarelui treceau prin ele, în loc să lucească pe epiderma lor. De pe un balcon, o fetiţă transparentă mi-a făcut semn cu mâna, însă m-am prefăcut că n-o văd. Nici nu se aşteptase, de altfel. După întâmplarea asta, am mers numai cu ochii-n jos.

În cele din urmă, am ajuns la aglomerata şosea cu patru benzi care despărţea cartierele de locuinţe de parcul din apropierea golfului. Automobilele treceau vuind pe lângă mine, în timp ce aşteptam să se schimbe culoarea la semafor. Vreo două vehicule care semănau mai degrabă a cutii de carton decât a automobile staţionau, cu cauciucurile lăsate, în parcarea aproape pustie a plajei, aşteptându-şi proprietarii, aflaţi probabil în vizită la căminul de bătrâni din apropiere. Era prea devreme pentru cei care făceau jogging după orele de serviciu, şi prea târziu pentru dădacele care-şi aduceau ţâncii zgomotoşi pe terenul de joacă. Momentul perfect. Am urmat dungile paralele, verde şi albastră, din mijlocul pistei pentru biciclişti, până la terenul de joacă — unde pietrişul îmi scrâşnea sub tălpi —, m-am îndreptat spre

leagăne şi m-am trântit pe singurul dintre ele care nu era încâlcit.

Cândva, acesta era locul preferat de Paige. Venea mereu pe plajă cu prietenii ei, cu iubitul ei, Larry, etalându-şi cel mai nou costum de baie, sau repezindu-se de colo-colo pe role. În cele din urmă, săreau în apă. Până ajunsese la concluzia că eram cel mai enervant copil de pe planetă, mă lăsase şi pe mine să atârn pe lângă ei.

Mi-am făcut vânt, ciocnindu-mă de celelalte leagăne. Lacul era în spatele meu; nu puteam să-l văd, însă îl auzeam. Valurile se înălţau şi se prăbuşeau pe malul de nisip, ca răsuflarea cuiva care doarme. Mai departe, spre răsărit, unde plaja devenea zgrunţuroasă de atâtea pietre, era un gard prăpădit din placaj, aplecat pe alocuri, atât de mult, încât aproape că atingea solul. Dincolo de gard erau vechea colibă pescărească şi debarcaderul ei care, şerpuit, pătrundea cu douăzeci, poate chiar treizeci de paşi în apă.

Nu mai pescuia nimeni în lac — oricum, majoritatea peştilor fuseseră victimele ploilor acide —, însă asta nu împiedica deloc coliba să duhnească precum tomberonul unui restaurant specializat în fructe de mare. Trebuia să te duci la capătul debarcaderului ca să scapi de miros. Tocmai acolo unde scândurile erau lăsate şi pârâiau, unde putreziseră sau aveau aşchii ascuţite ca nişte ace.

Chiar înainte de capătul debarcaderului, era un cui în care-şi agăţa ea hainele înainte să plonjeze în apă. Nu ştiuse că vântul avea să se înteţească, să-i înhaţe rochia şi s-o arunce în valuri. Erau şase cu toţii, şi nici unuia dintre ei nu-i trecuse prin cap că ploaia cu tunete şi fulgere poate că nu era tocmai prielnică pentru scăldat, în pielea goală.

Am închis ochii, dar sunetul valurilor n-a făcut decât să se audă mai tare. Era o prostie că venisem nici. Bineînţeles, eram singură. Fantomele care se înălţau din

apele lacului existau numai în mintea mea — unicul loc din care nu aveam cum să plec.

După o vreme, vântul a început să bată rece, făcându-mi pielea de găină pe braţe. Dinspre terenul de joacă, hohote de râs au plutit până la mine. Am deschis ochii şi am văzut o gaşcă de puşti de la şcoala primară gonind pe pietriş şi disputându-şi leagănele libere. Probabil erau de la instituţia de stat de pe strada de-alături. Stătusem acolo toată ora mea liberă. La Frazer, mai mult ca sigur se terminaseră cursurile şi se sunase de ieşire.

Destul cu posomorala. Dacă n-o porneam mai repede spre casă, Paige începea să se frământe din cauză că-ntârziam.

În timp ce mergeam agale pe pista pentru biciclişti, am auzit zgomotul unor pantofi pe iarbă, în spatele meu. Paşii înaintau în cadenţă cu mine. In faţa ochilor mi-a apărut parcarea şi am iuţit ritmul. Persoana din spatele meu a accelerat, la rândul ei. Grozav! Era vreun glumeţ, care încerca să mă înspăimânte. Scrâşnind din dinţi, m-am răsucit pe călcâie şi m-am pregătit să-l gonesc. Cât pe ce să mă împiedic.

Oprit pe un petic de iarbă, cu mâinile lui osoase îndesate în buzunarele pantalonilor kaki şi cu ochii fixaţi asupra mea, era domnul vicepreşedinte în persoană.

Ultima oară mai fusesem urmărită prin clasa a opta, de o gaşcă de băieţi cărora li se păruse amuzant să zvârle cu pietre în picioarele mele, ca să vadă dacă eram în stare să mă feresc. Alte fete, poate, s-ar fi simţit flatate de încăpăţânarea lui Tim.

Numai că de data asta era vorba despre mine, iar in ceea ce mă priveşte, tot ce simţeam era spaimă.

— Ce cauţi aici? l-am luat la rost. Mă pândeşti, sau ce?

— Cum? Nu. Eu... Adică...

Tim şi-a dres glasul şi şi-a îndreptat umerii, arătând chiar mai înalt decât era. Soarele făcea ca părul să-i pară alb. S-a apropiat de mine.

— Uite ce e, a zis el, am chiulit de la istorie şi te-am văzut că pleci. Biletul... ai găsit biletul, nu? Voiam să discut ceva cu tine, şi am avut impresia că nu vrei să mai zăboveşti pe-acolo. Aşa că te-am urmărit.

Era clar că aveam o percepţie diferită asupra noţiunii de pândă.

I-am aruncat o privire furioasă.

— Şi pe urmă ai rămas pe-aici, să vezi ce fac? Super tare!

— Tu... cum să zic? erai cam..., a început el, după care s-a corectat. Nu-mi dădeai impresia că ai avea chef să te deranjeze cineva. Aşa că am aşteptat.

— Ei bine, ghici! Nici acum nu vreau să mă deranjeze cineva.

Ar fi fost o ieşire grandioasă din scenă, cu mine plecând vijelioasă, cu bărbia ridicată semeţ, dacă Tim nu s-ar fi postat în calea mea, blocându-mi drumul, cu braţele întinse.

— Acum aş cam vrea să plec, i-am zis, încercând să-l ocolesc. Numai că se mişca şi el odată cu mine.

— Mai stai doar un minut, te rog.

A închis ochii pe jumătate, la fel ca atunci când fata aceea-i dăduse batonul de ciocolată: grei de suferinţă.

— N-ai ce să-mi spui ca să mă convingi să nu-l dau de gol pe Paul, i-am atras atenţia, aşa că ai putea foarte bine să-ţi economiseşti energia.

M-a privit, clipind nedumerit. Şi-a împreunat sprâncenele, apoi şi le-a depărtat, izbucnind într-un hohot de râs.

— Tu crezi că am venit pentru idiotu-ăla? Poţi să-l bubui pe Paul cât ai chef. Se pare că şi-a căutat-o cu lumânarea.

— Aha, am zis, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul şi examinându-l din ochi. Şi-atunci, ce vrei?

Râsul i s-a transformat în zâmbet: unul veritabil, nu obişnuita expresie îndurerată. Puteam să-mi dau seama

cum de fermecase o mie de fete, zâmbindu-le astfel. Îmi dădea de înţeles că eram amândoi în aceeaşi barcă, punând la cale o farsă împotriva lui Paul. Pentru o clipă, aproape că mi-a venit să cred că voia să mă ajute să punem capăt rahaturilor pricinuite de tipu-ăla. Curiozitatea m-a făcut să rămân pe loc, aşteptând să aud ce avea să-mi spună.

— Tu ştii multe, a început el. Afli tot ce se-ntâmplă la Frazer, şi nimeni nu-şi dă seama cum faci.

— Mda? am zis.

— Ia zi, cum faci?

— Credeam că ştii deja, i-am întors-o. Nu aşa afirmai în bilet?

— Ei bine, unii zic că poate ai puteri paranormale, sau că e vorba despre cine ştie ce magie ciudată, un soi de vrăjitorie. Trebuie să fie ceva.

Era rândul meu să izbucnesc în râs.

— Şi tu crezi că sunt vrăjitoare?

— Nu ştiu, mi-a răspuns, cu o undă de disperare in glas. Zâmbetul i s-a stins. Tocmai de-asta te şi întreb, a adăugat. A făcut un pas înainte, iar eu, unul înapoi, orientându-mă să-mi rămână drumul liber spre parcare.

— Prin urmare, ai minţit? Ei uite că asta *chiar* mă face dornică să vorbesc cu tine.

— Mi-am zis că n-o să mă asculţi dacă n-o să spun ceva care să-ţi atragă atenţia... dar cred că oricum nu vrei să mă asculţi. Îmi cer scuze, bine? Doar că mi se pare evident că tu poţi să faci ceva inaccesibil oricui altcuiva; şi m-am gândit, mi-a trecut prin minte că... nu vreau decât să ştiu cum faci.

— Şi de ce crezi că ţi-aş spune ţie? Tocmai partea asta nu reuşesc s-o-nţeleg.

— Pentru că am... am nevoie să ştiu, a rostit, stângaci.

— OK, am zis. Cum vrei. Dar îmi spui măcar pentru ce?

— Poftim?

— Pentru ce vrei să ştii? l-am întrebat. De ce ţi se pare o scofală aşa de mare, încât să-ţi dai atâta silinţa?

A oftat.

— Pentru că... pentru că e ceva important.

— Hai, lasă-mă! am exclamat. Doar nu te-aştepţi ca oameni cu care n-ai vorbit în viaţa ta să-şi pună sufletul pe tavă uite-aşa, nu? Pentru ce vrei să ştii?

— Ţi-am mai zis, pentru că e ceva important. Nu poţi să mă crezi pur şi simplu?

— Hei, tu eşti cel care m-a urmărit până aici. Dacă nu te sinchiseşti să-mi explici...

A mai făcut un pas înainte, oferindu-mi pretextul de a mă apropia şi mai mult de parcare.

— Îmi îngreunezi mult situaţia, să ştii.

Ajunsesem la capătul răbdării. Desigur, doar persoana lui conta. El avea tot dreptul să mă urmărească, să mă privească, să-mi pretindă răspunsuri, în timp ce eu nu aveam dreptul să-i pun nici cea mai elementară întrebare. Dar cine naiba se credea?

— Şi de ce ţi-aş face-o mai uşoară? l-am întrebat, îndepărtându-mă puţin câte puţin. Nu mi-ai oferit nici cel mai mic motiv ca să-ţi spun ceva. Abia dacă te cunosc. Noi doi n-am mai stat niciodată de vorbă.

Tim mă privea fix. După toate aparenţele, el considera că solicitarea lui era îndreptăţită.

— Bine, a zis, cu vocea tremurândă. Dacă vrei să-mi fie greu, îndur şi asta. Vrei să-ţi jur c-o să păstrez secretul? Iţi jur pe mormântul mamei. Asta te mulţumeşte?

Breteaua ghiozdanului i-a alunecat de pe umăr şi, până să şi-o aşeze la loc, smucind-o, eu am mai câştigat un pic de teren, cam cât o lungime de maşină. Am ieşit de pe iarbă pe asfaltul parcării. M-a urmat cu paşi mari, cu chipul încordat. Nu-mi venea să cred! Supărat pe mine, de parcă eu aş fi fost cea care-l hărţuia. Şi faptul că aducea vorba de mama lui, ca să-i plâng eu de milă... Încerca să câştige un premiu pentru ticăloşie, sau ce?

— Hei! l-am oprit. Nu sunt datoare să-ţi răspund. Nu-ţi sunt datoare cu nimic. Să ştii că mai există pe lumea asta o persoană care nu sare-n sus când porneşti tu din degete. Obişnuieşte-te cu ideea asta!

După care m-am întors şi-am plecat.

Mă străduisem ca micul meu discurs de final să sune îndeajuns de brutal, încât să-l facă să încremenească.

Cuprinsul suna ca un promo ieftin de televiziune: „Cum ne comportăm cu morţii”, „Misterul unui medium”, „Semnele apariţiei spiritelor”. Ilustraţia de pe copertă înfăţişa o ţigancă aşezată la o masă pe care se afla un bol cu apă, în timp ce siluete fantomatice se învolburau prin aer deasupra ei, ca fumul dintr-o plăcintă lăsată prea mult timp în cuptor. Altădată, aş fi râs şi-aş fi azvârlit cartea cât colo. Femeia aceea nu avea absolut nimic în comun cu mine. Însă tipul care umbla — cu acele cărţi după el — tocmai mă urmărise ca un maniac cale de două cvartale.

Nu se putea ca el să ştie. Era imposibil... sau nu?

M-am ridicat încet. Tim stătea pe vine, ajutând-o pe doamna de al cărei cărucior se lovise să repare o rotiţă care sărise de pe axul ei. Ea a reuşit s-o potrivească la loc, aruncându-mi o privire duşmănoasă, de parcă eu aş fi fost vinovată pentru că un tip se hotărâse să mă terorizeze, după care a plecat, împingând căruciorul, în care ţâncul ei urla. Tim s-a dus să-şi recupereze ghiozdanul şi şi-a îndesat în el cealaltă carte de pe trotuar. L-am urmărit cu privirea, aşteptând, cu dinţii atât de strânşi, încât începuse să mă doară maxilarul. S-a întors spre mine, m-a privit şi a observat cartea din mâna mea.

— Te crezi tare deştept, nu-i aşa? l-am repezit. Te prefaci că nu ştii nimic, faci pe niznaiul. Şi-atunci, cu astea ce e?

A strâns din buze.

— Dă-o-ncoace. Nu e decât... nu e treaba ta!

— Nu e treaba mea? Scuză-mă, nu tu eşti cel care mă urmăreşte?

S-a holbat la mine de parcă habar n-avea ce voiam să spun. Rahat! Poate că nici *nu ştia*. Iar eu, aproape că...

— Nu contează, i-am zis. Las-o baltă. Eu m-am cărat de-aici.

Am zvârlit cartea, m-am răsucit pe călcâie şi am pornit în viteză spre casă.

De data asta, m-a lăsat să plec, urmărindu-mă doar cu privirea. O simţeam în ceafă. Într-un fel, era mai rău decât dacă s-ar fi năpustit iarăşi după mine. Nu ştiam ce era în mintea lui, dar puteam să-mi dau seama că, indiferent ce-ar fi fost, nu era ceva de bun augur.

CAPITOLUL 5

A doua zi dimineaţă, în timp ce mă îmbrăcam, Paige a dat buzna în camera mea.

— Poate că nu aspectul exterior este cel pe care trebuie să punem accentul, m-a anunţat ea. Eu cred că ai nevoie de un hobby. Sau să-ţi găseşti un loc super în care să-ţi petreci timpul.

Nu-mi plăcea deloc ce auzeam.

— Pentru?

— Dacă te ocupi cu ceva interesant, lumea o să vrea să te cunoască. Poate că ai fi mai fericită.

— Şi cine ţi-a spus ţie că nu sunt fericită?

Paige şi-a dat ochii peste cap.

— Hai, te rog. Sunt sora ta, pot să-mi dau şi singură seama. Gând a venit ultima dată o prietenă în vizită la tine, când ai fost la o petrecere?

— Poate că prefer compania de care mă bucur deja, i-am replicat.

Genul de persoană care să stea de vorbă cu mine indiferent de felul în care eram îmbrăcată, sau indiferent de ce spuneau alţii despre mine. Pe care să mă bazez că nu-şi va schimba brusc părerea, aruncându-mă la gunoi.

— Sigur, a zis Paige, suspinând. În orice caz, mai întâi ar trebui...

Dar, până să-şi continue ideea, mi-am afundat capul în şifonier, unde puteam să fac pe surda. În întunericul şi praful de-acolo, înghesuită între un sveter şi o pereche de reiaţi, auzeam propria-mi respiraţie chiar mai tare decât vocea ei. Totul aici, înăuntru, mirosea a balsamul pentru rufe moi şi catifelate pe care-l întrebuinţa mama încă de

când eram prunc. Când eram mică, îmi spăla cearşafurile în fiecare săptămână, şi tot patul mirosea aşa. Era mirosul zilelor de boală, când zăceam, în timp ce mama se învârtea în jurul meu, suflându-mi aer rece ca sărutul unei fantome pe fruntea înfierbântată de febră. Dacă mai stăteam mult acolo, apăsarea fierbinte a hainelor m-ar fi făcut să mă simt de parcă aş li avut într-adevăr febră.

De data asta, amintirea acestor momente cu mama mă ducea cu gândul la Tim. Sau, mai degrabă, la mama decedată a lui Tim.

Toată povestea care avusese loc cu o zi în urmă trebuie să fi fost legată de ea, desigur. Pentru asta avea cărţile la el. Dar se arătase şi foarte insistent că noi doi trebuia să discutăm. Oare ce anume ştia el? Şi cum de ştia ceva?

Obrazul mi-a fost cuprins de furnicături când Paige, strecurându-se printre haine, s-a aplecat spre mine.

— Te simţi bine, Cassie? m-a întrebat.

Am scos capul din dulap, după ce am înhăţat un hanorac cu glugă, roşu-burgund, şi o pereche de pantaloni largi, negri.

— Perfect, i-am răspuns.

Era posibil ca Tim să-şi fi zărit mama aşa cum o zărisem eu pe Paige, atunci, pentru prima oară? Nu cumva ăsta era motivul pentru care voia să discute cu mine? Numai că întrebările astea nu făceau altceva decât să mă readucă în punctul de pornire: cum de ştiuse să mă aleagă tocmai pe mine? Dacă făcusem cumva vreo gafă atât de gravă, încât el să fi dedus ceva, oare nu cumva ştiau şi alţii?

Paige examina încruntată alegerea mea vestimentară.

— Întotdeauna porţi lucruri prea închise la culoare, m-a mustrat ea. E deprimant. Ce-ai zice de ceva mai viu, măcar o dată?

— Da, da, am făcut eu, dezechilibrându-mă în timp ce-mi îmbrăcam pantalonii; şi să nu uit să mă spăl în urechi

şi să folosesc aţa dentară după micul dejun. Am deja o mamă, mersi mult.

Paige a făcu ochii mari, iar strălucirea ei s-a mai estompat.

Apoi, pâlpâind, s-a lăsat în picaj la podea.

— Scuză-mă, i-am zis la repezeală. Nu puteam să-i zăresc faţa, dar nici nu era nevoie. Doar o văzusem cum se ţinea după mama prin casă. Fusesem prezentă de fiecare dată când dăduse buzna în camera mea, văicărindu-se: „Nu vrea să vorbească deloc cu mine! De ce nu vrea?”, după care se arunca grămadă pe podea. Era un lucru pe care Paige nu reuşea niciodată să-l ţină minte. Că eu aveam mamă, iar ea nu avea. Nu mai avea.

— E plecată cam de mult, nu? a comentat Paige.

Şi-a ridicat privirea spre mine, cu ochii afundaţi în umbrele pometţilor. Îmi simţeam braţele atârnând stângace pe lângă trup. Cum aş fi putut să mângâi pe cineva, dacă nu puteam să-l ating?

— Mda, i-am răspuns. Ca de obicei. Tata zice c-o vină acasă în weekend. Aşa e programat.

— Corect. Ca de obicei.

Mi-a zâmbit doar cu buzele, nu cu tot chipul.

Nu că ar fi avut vreo importanţă când se întorcea mama. Faţă de Paige, tot ar fi fost la fel de departe ca şi acum. La fel ca toţi cei vii, cu excepţia mea. Fusesem atât de furioasă pe sora mea când mă izgonise din viaţa ei, iar acum eu eram tot ce-i mai rămăsese.

Nu era tocmai cum mi-aş fi dorit să fie. Sau cum şi-ar fi dorit Paige, dacă lacul mi-ar fi lăsat posibilitatea alegerii.

— Ştii ceva? i-am zis. Cred că la vestimentaţia asta mai e nevoie de ceva.

Am deschis vreo două sertare ale măsuţei de toaletă, am scormonit prin ele, până când am găsit ce căutam. O eşarfă subţire de bumbac, bleu-ciel, pe care mi-o adusese mama din Grecia, din Suedia, sau cine mai ştie de unde.

Paige s-a luminat toată când m-a văzut că mi-o pun la gât. M-am aşezat ca la poză.

— Cum e, dacă tot vrei o pată de culoare?

Eram convinsă că nu se asorta cu bluza, şi la fel de convinsă că Paige putea să-şi dea seama, dar chiar şi-aşa, a zâmbit.

— E perfect.

A plutit alături de mine până în capul scării, dar acolo s-a oprit. Tata era jos, în bucătărie, toca ceva pentru omleta lui de la micul dejun.

— Pa, i-am zis în şoaptă, îndreptându-mă spre ieşire.

Afară, totul mirosea a praf, făcându-mă să strâmb din nas. Plouase iar peste noapte şi simţeam aerul ca pe un prosop rece şi umed lipit de piele. M-am grăbit spre Frazer, încercând să nu mă gândesc la faptul că aveam să fiu captivă toată ziua în aceeaşi clădire cu Tim. Atâtea ocazii pentru el să mă încolţească! Atât de multe lucruri care mă făceau să mă chircesc în mine însămi când mă imaginam discutându-le cu el! Dacă într-adevăr ştia, dacă oricine altcineva ştia... important era cum aveam să mă descurc cu asta? Oare ar fi fost mai bine să neg totul?

Trecând de colţ, mi-a apărut în faţa ochilor clădirea şcolii. Un grup din clasele mari pusese stăpânire pe marginile treptelor. Stăteau sprijiniţi de balustradă, trecându-şi din mână-n mână un joint. Ajungând la marginea peluzei, am ezitat puţin, simţindu-mă brusc prea puţin dornică să dau ochii cu cineva. Contrar obiceiului, privirea mi s-a abătut spre micul frasin de pe marginea trotuarului. La adierea vântului, crengile i se legănau.

Dacă mi-aş fi încordat privirea, aproape că l-aş fi putut vedea pe Chester. Cu spinarea lui ţeapănă fi dreaptă, cu cămaşa albă, scrobită, şi braţele împreunate cuviincios pe un pupitru inexistent. Bizar loc în care să-ţi imaginezi că s-ar afla un pupitru, însă frasinul fusese locul lui favorit.

Fiecare decedat părea să aibă un loc preferat. Chiar dacă-l mai părăsea din când în când, câteva ore, niciodată nu stătea prea mult departe de el. Pentru Paige, locul favorit era casa noastră; pentru Norris, al doilea etaj al liceului Frazer; pentru Bitzy, coridorul din faţa sălii de sport; iar pentru Chester, peluza din faţă, în mod special acest copac.

Fusese un tip simpatic Chester ăsta. Prindea din zbor toate bârfele părinţilor — auzea murmurele pe care le schimbau între ei în maşini, când îşi lăsau copiii la şcoală. Cred că-i plăcea să-şi închipuie că erau, cu toţii, şi părinţii lui. Uneori, chiar se aventura acasă la câte-un copil, după şcoală, dar nu vorbea niciodată despre ceea ce vedea acolo.

— Unele lucruri trebuie să rămână în intimitate, mi-a spus o dată, cu faţa lui subţiratică şi mai serioasă decât în mod obişnuit, în timp ce stăteam amândoi sub copac, cum obişnuiam adesea, la ora prânzului.

Avea o mulţime de păreri legate de ceea ce era bine şi ce nu, şi nu se sfia să le împărtăşească. Era chiar super. Copiii de la Frazer, mă refer la cei vii, ar fi avut multe de învăţat de la el în privinţa corectitudinii. De fapt, de la oricare dintre cei morţi.

Cu un an în urmă, în iunie, fusese aici. Cu o vară înainte, hoinăriserăm pe-acolo de câteva ori, în căutarea brizei. Dar în septembrie, când mă dusesem la copac, încă din prima zi de şcoală, dispăruse. Izul slab de ceai care plutea mereu prin aer, chiar şi când nu era el lângă copac... dispăruse. De atunci, nu-l mai văzusem pe Chester.

Bănuiesc că era logic ca şi morţii să-şi schimbe locul, până la urmă. În definitiv, mai toţi oamenii dispăreau în marele necunoscut din clipa în care încetau să respire. În schimb, el era singurul mort despre care ştiam că fusese într-un loc, iar acum nu mai era.

Cum stăteam acolo, pe gazonul şcolii, mângâind cu degetul mare o frunză, mi-am simţit ochii umplându-se de lacrimi. Am scuturat din cap, încercând să mă smulg din starea asta. Nu era locul potrivit în care s-o fac pe plângăcioasa.

Cei mari, de pe trepte, s-au pus în mişcare. Unul dintre ei a azvârlit chiştocul într-un colţ, după care s-au îngrămădit cu toţii să intre în şcoală. Am oftat. Orice s-ar fi întâmplat, puteam să mă descurc; doar mă descurcasem eu şi în situaţii mai grele. Bocancii îmi lipăiau prin noroi în timp ce mă-ndreptam spre uşă. M-am strecurat înăuntru şi am coborât pe scări.

Coridorul din faţa sălii de sport era pustiu, însă obişnuitul antrenament matinal de baschet era în plină desfăşurare. Strigătele antrenorului străbăteau prin uşă, iar mingile bubuiau pe lemnul podelei. O fată a ieşit alergând din sală, spre ţâşnitoare, cu faţa lucindu-i de transpiraţie. Am trecut pe lângă ea şi m-am dus spre telefonul public.

Bitzy s-a repezit prin perete, de parc-ar fi fost zvârlită de o catapultă. A făcut o piruetă pe un singur picior, urmată de un plié.

— Ştiam că eşti aici, mi-a zis. Pur şi simplu, ştiam.

Am căscat şi am pus mâna la gură.

— Sunt aici, am aprobat-o. Mult prea devreme, fir-ar să fie!

— Ei bine, am unele chestii să-ţi spun.

Şi-a pus mâinile-n şolduri, a făcut o extensie într-o parte, apoi în cealaltă.

— Nu la fel de tari ca ieri, normal, dar ar fi şi greu, corect?

— Corect, am încuviinţat, simţind cum îmi revine buna dispoziţie. Povestea cu Tim mă absorbea atât de tare, încât aproape că uitasem de faptul că prăbuşirea lui Danielle din înalturile cerului era foarte aproape. Ia zi, care-i treaba?

— Păi, e un tip... Îl ştii? ras în cap, muşchi remarcabili, poartă tricou de baseball toată ziua. Le zicea prietenilor lui...

În timp ce vorbea, s-a auzit scârţâitul unei uşi care se deschidea undeva, pe coridor. Nu ştiu cine era, dar s-a oprit şi s-a sprijinit de ea, iar pe fereastră am văzut un umăr ascuţit. O voce feminină a ciripit:

— Of, nu ştiu. Tu ce crezi, Tim?

I-am tăiat replica lui Bitzy cu un „şşşşşt”. S-a aplecat şi ea să vadă mai bine.

— Ce e? s-a interesat, scânteind de curiozitate.

— Nu contează. Trebuie să plec.

— Dar n-am terminat ce-aveam să-ţi spun!

— Mă întorc mai târziu şi stăm atunci de vorbă pe-ndelete. Iţi promit.

— Ai face bine să nu uiţi.

Tăind-o prin autoservire, m-am dus spre dulăpiorul meu. Inima îmi bătea cu putere. „Calmează-te”, mi-am zis mie însămi. Doar nu era să alerge după mine prin toată şcoala. Nu de alta, dar ar fi putut să-l vadă cei la ale căror păreri ţinea.

Am trecut pe lângă cei câţiva boboci care se împrăştiaseră deja pe coridor. Parfumul briantinei lui Norris plutea încă în aer, însă puştiul nu era de văzut pe nicăieri. Poate era pe-afară, supraveghind terenul pentru atletism, cel puţin aşa speram. Avea să-şi amintească de rugămintea mea în următoarele două zile, după care trebuia să-i reîmprospătez memoria. Era posibil să treacă destulă vreme până să obţin ceva care chiar să-mi fie de folos. Paul fusese doar la un pas de o partidă de sex cu Sharry, aşa că acum Danielle avea să fie în stare de maximă alertă. Iar el avea să se ferească de magazia cu echipament ca de foc, puteam să pariez.

Deschizându-mi dulăpiorul, m-am holbat înăuntru. La urma urmei, ce ore aveam azi? Prea multe se întâmplaseră; abia dacă mai eram în stare să gândesc.

Am închis ochii şi m-am străduit să las totul la o parte, fie şi pentru o clipă.

Scârţâit pe linoleum, după colţ. Zgomot uşor, de paşi mari, făcuţi de cineva înalt, dar cu mersul săltăreţ. M-am întors într-acolo.

Tim venea agale de după colţ, dar, văzându-mă, s-a oprit brusc, tresărind.

Variantele posibile mi-au fluturat prin cap precum frunzele în bătaia vântului. Puteam s-o iau iarăşi la fugă. Puteam să-i închid gura încă dinainte să înceapă discuţia. Şi totuşi...

Privindu-l cum stătea acolo, stângaci, cu mâinile atârnate în buzunare, toate replicile usturătoare pe care mi le compusesem mi s-au oprit în gât. Indiferent ce credea Tim din tot ce spunea lumea despre mine, iată-l că se afla aici, în faţa mea, de astă dată în şcoală, unde putea fi văzut de oricine. Eram nevoită să-i recunosc meritul în privinţa asta. Dacă era dispus să mai facă un sacrificiu şi să-mi spună ce naiba voia de la mine, poate că aveam să-i mai ofer «i şansă. Nu eram obligată să spun nimic despre mine, dac-aş fi constatat că nu puteam să am încredere în el.

— Bună, i-am zis.

— Of, bună, mi-a răspuns el, suflându-şi bruma de breton care-i atingea sprâncenele şterse. Eu... uite, îmi pare foarte rău pentru ieri. N-am vrut să... a ieşit cam anapoda.

— Mda, cam aşa e.

— Am putea... N-ai vrea să-mi mai dai o şansă, să-ţi explic?

— Sigur. Deşartă sacul!

— Nu e nimeni acum în biroul consiliului de elevi, mi-a zis. Am putea să vorbim acolo.

L-am urmat pe coridor, apoi după colţ, am trecut de sălile de clasă spre mica sală în care-şi desfăşura activitatea consiliul de elevi. Ajungând acolo, Tim a scos o

cheie din buzunar şi a descuiat uşa. Mi-a ţinut-o deschisă, ca să intru. Înăuntru erau vreo două canapele, cu o măsuţă mică între ele, un computer pe un birou într-un colţ şi, alături, un mic frigider. M-am instalat pe una dintre canapele, după ce am măturat cu mâna firimiturile de chipsuri. Tim s-a aşezat în faţa mea. S-a aplecat înainte şi şi-a proptit coatele pe genunchi.

— Foarte bine, am zis, ca să-l aduc direct la subiect; prin urmare, e vorba despre mama ta, corect?

Pentru câteva secunde, mi-a dat impresia că-şi înghiţise limba. Apoi, a inspirat, fără grabă.

— Cred că ştii, acum vreo două luni...

— ...mama ta a murit, l-am completat, clătinând din cap. Şi ce legătură ar avea asta cu mine?

Şi-a privit palmele atent, după care şi-a ridicat din nou ochii spre mine. Nici urmă de zâmbet.

— Cred, a rostit el prudent, că tu ştii ceva despre cărţile-alea pe care le aveam ieri la mine. Am dreptate?

M-am uitat la el fără să spun nimic. Fusesem de acord să ascult, nu şi să vorbesc.

— Prin urmare, adică, poţi s-o faci? Cum ar fi... să iei legătura cu cineva de pe lumea cealaltă? Sau poate că ştii o metodă, sau cunoşti pe cineva care poate... Ştiu că nu prea e treaba mea ce faci tu, dar... e ceva cu adevărat important pentru mine.

Părea disperat. Intr-adevăr, disperat. Un sentiment pe care-l cunoşteam. Mi-am plimbat degetele pe muchia măsuţei, urmărindu-l.

— Dac-aş putea cumva să vorbesc cu ea, a continuat, cuvintele amestecându-i-se parcă, să intru în legătură cu ea, s-o văd, indiferent cum s-ar petrece asta, aş da orice. Ştiu că e o rugăminte foarte ciudată. Dar m-am gândit că există o posibilitate ca tu să ai vreo idee...

Am ridicat o mână, iar el şi-a închis gura. Prin urmare, n-o văzuse, n-o auzise. Doar îşi dorea.

Şi nici nu ştia ce anume puteam eu să fac, ci doar că eram capabilă de ceva paranormal, sau magic, nimic precis, doar cât să-l facă să-şi pună întrebări.

Mi-am muşcat buzele. Puteam să-i spun că nu ştiam nimic, că tot ce făcusem eu nu avea legătură cu asta, că ar fi trebuit doar să încerce ce-l învăţau cărţile-alea şi poate c-ar fi reuşit. Ii simţea lipsa mamei şi-mi părea rău pentru el, dar în acelaşi timp era vorba despre Tim Reed, vicele. Acel Tim, bun prieten cu Matti şi cu Paul, cu Danielle şi cu toţi ceilalţi...

Un clopoţel mi-a sunat în cap, iar rotiţele creierului au început să se-nvârtească atât de repede, încât aproape că puteam să le şi aud.

Tim sigur ştia unele lucruri despre Paul şi Danielle, lucruri de care Norris şi Bitzy era posibil să nu dea niciodată. Asta era cheia tezaurului, chiar în mâinile mele. Dacă făceam totul cum trebuia, puteam să adun destule dovezi cât să le demonstrez tuturor — să-i demonstrez lui *Danielle* — cam cât de departe era ea de perfecţiune. Şi, în acelaşi timp, Tim avea să obţină ce-şi dorea. Amândoi aveam să fim fericiţi. Numai un idiot ar fi pierdut o asemenea ocazie!

Adică eu, care-aş fi preferat să păstreze aceste secrete faţă de vicele şcolii.

— I-ai mai spus cuiva? m-am interesat.

— Să spun? a repetat, încreţindu-şi fruntea.

— Despre povestea legăturii cu morţii.

A avut tupeul să mai şi râdă.

— Te-ai ţicnit? Să le zic altora că încerc să iau legătura cu mama mea, moartă? Mda, sigur.

Sigur că nu.

— Nu la asta mă refeream, am precizat. Ci la mine.

— N-am spus absolut nimic despre tine.

— N-ai făcut nici măcar o aluzie? Dar prietenii tăi care cred că este motivul pentru care te tot ţii do capul meu?

— Tu ai impresia că ştie vreunul ceva? a ripostai el. Oricum, nici nu i-ar interesa. Şi, în orice caz, asta nu are nimic de-a face cu ei. Uite, îţi promit că n-o să spun nimic nimănui, oricine-ar fi, despre toate astea.

Avea toate simptomele sincerităţii: mâinile-i erau încleştate, nu clipea, bărbia orientată în sus, într-o atitudine de sfidare.

— Trebuie să fie totul clar, am zis. Dacă aud că ai spus ceva despre mine, şi o s-aud dac-o s-o faci, numai de ajutor din partea mea n-o să ai parte, ai înţeles?

A încuviinţat în tăcere.

— Am nevoie să faci şi tu câteva lucruri pentru mine, în schimb. Am ezitat puţin, după care m-am hotărât să nu spun mai multe. Era mai mare posibilii mea să-i scape ceva legat de prietenii lui, dacă nu fila ce anume urmăresc.

— Sigur, a aprobat el. Mi se pare corect.

— Nu pot să garantez nimic, am continuat, cântărindu-mi cuvintele. Ai vreun motiv anume să crezi că mama ta e încă prin preajmă?

— Am... nu ştiu.

— Ei bine, află că nu e suficient doar să pocnesc eu din degete. Mulţi oameni se duc şi gata. Sunt destule riscuri să nu aflu nimic.

— E OK, a zis Tim, cu un licăr de speranţă în ochi. Nu vreau decât să încerc.

Am răsuflat adânc.

— Acum, că eşti pregătit... E posibil să fi fost cea mai bună mamă din câte au existat vreodată, şi tot să fi zburat spre următorul palier al existenţei, fără să mai privească înapoi. Pur şi simplu, aşa se întâmplă.

Tim a încuviinţat, însă s-a schimbat la faţă. Ochii i-au devenit trişti, dar în acelaşi timp şi-a încordat maxilarele. Clipa aceea ne-a pecetluit învoiala. Privindu-l, parcă am revăzut-o, pentru a nu ştiu câta oară, pe Paige. Şi ea făcea aceeaşi mutră cu patru ani în urmă, ori de câte ori

urla prosteşte, încercând s-o facă pe mama s-o audă. Şi ea făcuse aceeaşi mutră dimineaţă, când îşi amintise că mama era plecată iar, ca mai totdeauna. O parte din mine susţinea că Tim n-ar fi avut dreptul să arate aşa, atât de părăsit. Avea un tată, avea o mulţime de prieteni, avea speranţe. Dac-ar fi avut habar cum era să fii cu adevărat părăsit, aşa cum era Paige, să nu aibă pe nimeni, în afară de mine, dar pe nimeni dintre cei pe care şi i-ar fi dorit...

Însă tot restul fiinţei mele ştia că o astfel de mutră nu putea fi prefăcută. Nici într-un milion de ani. Tot ce zicea el pornea din suflet.

— Foarte bine, i-am zis. Intru-n joc. Deocamdată.

— Îţi mulţumesc, mi-a răspuns Tim. Zău că-ţi mulţumesc. Am deja o grămadă de chestii... e evident că nu putem să facem nimic aici.

S-a răsucit pe canapea şi a aruncat o privire spre ceasul de pe perete. Cred că m-ar fi luat pe sus chiar atunci, dac-ar fi putut.

— Sunt un om mort dacă lipsesc la mate, dar pot să chiulesc la orele de după-amiază, a zis apoi. Ne vedem în pauza de prânz?

I-am răspuns printr-o ridicare din umeri. Dacă domnul vice îşi închipuia că era OK să chiulească de Iu câteva ore, doar nu era să fac eu pe mironosiţa.

— Din partea mea, e bine, i-am zis.

CAPITOLUL 6

Două ore mai târziu, eram în clasă, la ora de istorie, ascultând prelegerea domnului Minopoplis despre Războiul Civil. Stomacul mi se învolbura, era şi el în cursul unei rebeliuni. Ce naiba făcusem? Tim m-a privit cu ochii lui trişti, iar eu fusesem de acord să-l ajut: pe Tim, pe lângă care se gudurau zeci de fete, care putea să aibă tot ce-şi dorea.

Mai mult de-atât. Nimeni altcineva nu era capabil să-i spună dacă mama lui mai era pe-acolo.

Probabil c-ar fi trebuit să-mi ţin gura, pur şi simplu. Dacă n-o găseam? Ar fi fost dezamăgit, poate chiar supărat, în ciuda tuturor asigurărilor pe care mi le dăduse. Cine ştie dacă, pe urmă, nu avea să-şi dea drumul la gură pe seama mea? Şi chiar dacă i-aş fi găsit mama, atunci ce? Tot ce ştiam eu despre relaţia dintre mamă şi fiu putea să încapă în acelaşi neuron cu ce ştiam despre întreţinerea motoarelor cu aburi. Şi probabil că despre motoarele cu aburi ştiam chiar mai multe.

Încercasem odată să procedez altfel. Văzusem o dată bântuind prin zona gimnaziului meu; era una dintre primele persoane decedate pe care le observasem, după Paige. N-aveam idee ce făcea, doar că mă tot bătea la cap să-i anunţ pe părinţii ei că mai era prin preajmă, iar chestia asta, după ce că şi-aşa eram buimacă, mă înnebunea şi mai tare. Aşa că făcusem rost de adresa de e-mail a maică-sii şi încercasem să iau legătura cu ea. Mama ei, deloc surprinzător, avea o părere mai puţin bună decât a mea în privinţa sănătăţii mele mintale. Îmi

răspunsese printr-un mesaj plin de acuzaţii, ameninţându-mă că-mi trimitea poliţia pe cap dacă mai pomeneam vreodată de fata ei.

Lucrurile nu stăteau mai bine cu Paige şi cu mama. Oare spre aşa ceva îl îndreptam pe Tim? Spre conştientizarea faptului că mama lui era încă acolo, dar că nu va putea în veci să mai stea de vorbă cu ea, s-o audă că-l recunoaşte?

Mi-am strâns fruntea în podul palmelor. Trebuia să ies de-aici, să-mi acord un mic răgaz de gândire. Era aproape ora prânzului. Probabil că aş fi putut să scap prefăcându-mă că dau fuga să vomit. Dacă te repezi afară din clasă cu mâna la gură, profesorii îşi închipuie că te dud să-ţi deşerţi măruntaiele într-un vas de toaletă şi te iartă dacă nu te mai întorci pe urmă. Cu atât mai mult dacă, aşa cum era cazul cu domnul Minopoplis, respectivul profesor ştia, întâmplător, că tu ştiai, întâmplător, că şterpelise cu un an în urmă unul dintre televizoarele din inventarul şcolii.

Şi, după cum mi se tot zvârcolea stomacul, nici nu mă prefăceam pe de-a-ntregul. Mai întâi, mi-am strecurat mâna printr-o bretea a ghiozdanului, urmărindu-l cu privirea pe domnul M., să văd dacă-mi observase cumva manevrele pregătitoare. Era ocupat să înşiruie o grămadă de date pe tablă. Sărind de pe scaun, mi-am săltat geanta pe umăr, mi-am astupat gura cu palma şi am rupt-o la fugă. Eram afară înainte ca domnul M. să se întoarcă, măcar. Am continuat să fug până am ajuns la scară, pentru eventualitatea în care ar fi scos cineva capul pe uşă, curios să vadă încotro o luasem. Îndreptându-mă spre dulăpiorul meu, am încetinit până la o alergare uşoară. Inima îmi bubuia cu putere în piept, eram încordată. Gând am ajuns în capătul coridorului, am închis ochii şi mi-am lăsat capul pe oţelul rece al balustradei. Oftând, mi-am impus să mă relaxez.

Norris s-a prelins dintr-un perete atât de apropiat de mine, încât vestonul lui mi-a atins braţul, umplându-mă de furnicături.

— Ai ieşit devreme, mi-a zis.

Îndreptându-mi spinarea, am deschis ochii.

— Am şters-o de la oră.

— Super, a apreciat el, gârbovindu-şi umerii până când gulerul vestonului a ajuns să-i atingă urechile. Se întâmplă ceva din ce-ar trebui să ştiu şi eu?

— O mică excursie pe teren, peste câteva minute.

Ochii i s-au luminat brusc.

— Unde te duci?

— Nu ştiu precis. La vânătoare de fantome, după mama răposată a cuiva, ceea ce înseamnă că am putea să ajungem oriunde.

Mi-am săltat ghiozdanul de jos, după care l-am azvârlit cu totul în dulăpior. După-amiaza avea să fie şi-aşa destul de grea, şi fără povara asta de dus pe umeri. Să le ia naiba de teme pentru acasă!

Norris s-a rotit în jurul meu.

— O vânătoare de fantome? a zis. Pentru?

— N-a fost ideea mea, i-am răspuns.

— Bănuiam şi eu. Dar, oricum, cine e acel cineva?

— Tim, am mormăit. Ţi-aduci aminte de bileţel... de azi-dimineaţă...

Norris a făcut ochii mari.

— Ce, nu erau şi-aşa destui cei care-i fac servicii? Avram impresia că e-n fruntea topului.

— Păi... M-am încruntat, cu ochii spre dulăpior. M-a tot bătut la cap, i-am explicat lui Norris. Şi mi-am închipuit c-aş putea, la schimb, să aflu şi eu câteva porcării. In orice caz, nu prea pare să poată altcineva să-i facă un serviciu ca ăsta.

— Ei, dacă tu crezi că merită... Şi, dacă o găseşti, ce-o să faci?

— Nu ştiu, am recunoscut. Eu sper totuşi să nu mai fie pe-aici.

Şansele, cel puţin, erau de partea mea. Dacă fie şi un sfert din toţi cei care muriseră în oraşul ăsta s-ar fi hotărât să mai zăbovească, m-ar fi copleşit de-a binelea.

Norris a ridicat din umeri.

— Mda, pariez că şi-a luat deja zborul spre marea lume de dincolo. Nici o grijă.

Vorbise pe un ton nepăsător, însă în voce i se strecurase şi o undă de amărăciune. Norris nu ştia mai mult decât mine ce însemna „marea lume de dincolo”, şi mă îndoiesc că i-ar fi păsat dacă era aici, s}i nu dincolo. Povestea cu tatăl lui era cea care-l sâcâia.

În primul meu an petrecut la Frazer, Norris scăpase destul de multe vorbe aspre, de genul „Am mâncat bătaie încă din ziua în care m-am născut”, sau „Puştiul ăla merită o bumbăceală de-aia cum ani primit eu”. Dădea de înţeles că se simţea mai bine. Tatăl lui, din câte reuşisem să aflu de la el intr-o zi, fusese internat la Summerlea General, şi asta destul de multă vreme, având una dintre acele boli care-ţi luau viaţa încetul cu încetul. Norris mai dispărea, din când în când, pentru câteva ore, să-l viziteze. Apoi, cu o primăvară în urmă, îl descoperisem pe Norris furişându-se în şi din vestiar, într-atât de întunecat, încât aş fi putut să-l confund cu o umbră. „A murit”, îmi spusese. „Ticălosul a crăpat în sfârşit, şi nu s-a mai arătat pe urmă. S-a dus şi gata. Nu mai e.” Bănuiesc că el ar mai fi vrut să poarte o ultimă conversaţie cu tatăl lui, să pună la punct anumite lucruri. Cred că abia aşteptase ocazia. Dar nu avusese parte de ea.

Amintindu-mi de toate astea, iritat, am simţit un junghi gândindu-mă la Tim. De ce trebuia să i se pună lui pe tavă ceea ce li se refuza tuturor celorlalţi? Moartea era menită să fie o încercare grea. Viaţa era menită şi ea să fie o încercare grea. Dar parcă moartea se înclina în faţa lui.

— Promite-mi numai că n-o să te înmoi în legătură cu toţi copiii ăştia, mi-a cerut Norris.

Am izbucnit în râs.

— Nu sunt prea multe şanse.

— Bun. Foarte greu a trecut timpul până să apari tu, Cass. Mi-e greu să-mi aduc aminte, dar... ceea ce ştiu e că a fost al naibii de plictisitor.

În timp ce vorbea, lumina i s-a estompat şi m-am pomenit întinzând mâna spre el, fără să-mi dau seama. Peste un an şi un pic, aveam să plec de-aici. Totuşi, nu voiam să-i mai aduc aminte şi de asta.

— Nu vrei să vii cu mine până în parcare? i-am propus. Acolo era vorba să mă întâlnesc cu îndureratul fiu.

Licărul i-a revenit în ochi.

— Sigur. Ai vreun plan?

M-am gândit la întrebarea lui, în timp ce ne îndreptam spre casa scării.

— Nţ. Doar că mi-ar fi de folos un sprijin moral.

— Pun pariu că pot să fac mai mult de-atât.

Am ieşit la soare. Norii se mistuiseră, lăsând cerul

perfect senin. Parcarea era pe dreapta, patru şiruri de automobile spălate de ploaie, înconjurate de băltoace care luceau. Am sărit gărduleţul care despărţea peluza de parcare.

„E un Oldsmobile albastru”, îmi spusese Tim. „N-ai cum să nu-l vezi.” Avusese dreptate. Spatele butucănos al automobilului ieşea cu un pas dintre toate celelalte automobile, şi avea mai multe urme de lovituri decât automatul pentru sucuri din autoservire. Şi nu era acel albastru obişnuit la maşini: intens, lucios, regal. Nici vorbă: aveam de-a face cu un albastru păstos, ca o pulbere pastelată.

Tim mă aştepta rezemat de portbagaj, care era atât de jos, încât putea să stea pe el cu tălpile bine înfipte în pământ. În timp ce mă apropiam, s-a ridicat, iar automobilul a scârţâit. Norris, care plutise alături de

mine, şi-a plimbat pofticios degetele pe o decapotabilă suplă. Aruncând o privire spre mine, a tresărit, după care a plonjat cu capul înainte în Oldsmobile. A lunecat până deasupra portbagajului şi a rămas atârnat acolo, cu capul cufundat în interiorul ei, de parcă de-acolo şi-ar fi luat aerul să respire.

Soarele era pe partea mea, aşa că Tim a fost nevoit să-şi mijească ochii ca să se poată uita la mine. Mâinile lui păreau să treacă prin momente grele. Se tot smuceau dinspre talia pantalonilor, grăbindu-se să aline o mâncărime la ceafă, refuzând să stea potolite.

— Drăguţă maşină, i-am zis.

— A fost a stră-unchiului meu.

— Mamă, Cass, n-o să-ţi vină să crezi câte prostii şi-a luat gagiul, a strigat Norris, ridicându-şi capul. Hai să vedem, a continuat, cufundându-se la loc. O grămadă de lumânări albe. Tămâie. Chibrituri. Un cearşaf mare, alb... pare să fie de mătase. Un reportofon. O oglindă drăguţă, toată numai alamă. Câteva poze. Şi un pachet de... cărţi de tarot?

Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet.

— Ceva amuzant? s-a interesat Tim, înfundându-şi mâinile în buzunarele blugilor.

— Ţi-ai luat o mulţime de chestii, i-am zis, ridicând din sprâncene. Ai de gând să ţii o şedinţă de spiritism?

— Ce vrei să spui? m-a întrebat el, înroşindu-se.

— Lumânări, cărţi, obiecte personale. M-ai văzut pe mine că umblu cu-aşa ceva? Crede-mă, dac-ai fi avut nevoie, ţi-aş fi zis.

— OK, OK, s-a apărat Tim, împurpurându-se şi mai tare. N-am ştiut. M-am gândit că ar fi bine să iau câte ceva, pentru orice eventualitate. Dar cum de...

Văzându-mă că ridic din umeri, şi-a întors privirea spre automobil, încruntat. Norris, răşchirat pe uşa portbagajului, îşi flutura mâna spre el.

— Ar trebui să-ţi faci un pic de cap cu ăsta, Cass, m-a sfătuit el. O caută cu lumânarea. Şi-aş vrea ca mâine să-mi povesteşti totul.

L-am aprobat cu o scurtă înclinare din cap, iar el s-a-ndepărtat, plutind pe deasupra parcării şi trecând apoi prin zidul de cărămizi.

Tim şi-a trecut degetele prin păr.

— Aşadar, hm, ce facem? s-a interesat el. Vreau să spun... cum o s-o cauţi? Sau ai vreo cunoştinţă?

— Nu, sunt eu, şi-atât, i-am zis. Şi nu fac decât să privesc. Unde-şi petrecea ea cea mai mare parte a timpului când trăia? De pildă, perioadele de timp liber?

— Acasă, mi-a răspuns repede Tim. Adică, avea prieteni, avea serviciu... dar cu program redus. Însă cel mai mult îi plăcea să stea acasă.

Părea sigur pe ce spunea. Bun. Prin urmare, erau ceva speranţe că n-o să mă târască prin cine ştie câte locuri, dacă n-o găseam din prima încercare.

— Foarte bine, i-am răspuns. Acolo o să mergem. Găsim terenul liber? Nu e nimeni acasă?

— Cred că...

Pentru o clipă, ochii i-au devenit sticloşi.

— Mda, o să fie OK. Hai să mergem.

Jucându-şi rolul de gentleman, mi-a deschis portiera din dreapta. M-am strecurat înăuntru. Din interior, maşina părea de zece ori mai mică decât din afară; înghesuită, toată numai piele gri. Mirosea a odorizant Pine-Sol. Tim s-a cocoşat pe scaunul şoferului, cu genunchii atingând partea inferioară a volanului. A pornit în marşarier, cu o mişcare iute şi largă — bara de protecţie a zăngănit în contact cu gărduleţul metalic. Asta explica urmele de lovituri.

În timp ce maşina, clătinându-se, părăsea parcarea, Tim a pornit radioul şi l-a lăsat pe un post care difuza cântece country, noi, siropoase. Bătea în volan în ritmul muzicii, însă degetele lui nu ţineau corect tempoul.

Imediat după ce am trecut de şcoală, am dat de un stop, iar el şi-a întors privirea spre mine.

— Dacă ea e acolo, mi-a zis, acasă... o să pot s-o văd şi eu?

Am ezitat să-i răspund. Ne apropiam tot mai mult de întrebarea referitoare la ce anume puteam eu să fac. Ei bine, oricum avea să afle curând, nu?

— Probabil că nu, i-am zis. Câte persoane ai văzut în parcare?

— Păi, două: pe mine şi pe tine. A! A clipit des în direcţia parbrizului, după care şi-a întors ochii din nou spre mine. Aşadar... aşa ai ştiut ce aveam la mine? A mai fost cineva acolo?

— Tocmai mi-ai zis că n-ai văzut pe nimeni, am replicat, ridicându-mi genunchii, astfel încât să pot aluneca mai jos pe scaun. Vechea tapiţerie de piele era moale şi chiar destul de confortabilă.

— Nu, adică, ziceam... cineva mort. Nu ştiu cum le zice. Fantome, parcă, nu?

— Dacă aşa preferi să le numeşti.

Tim a făcut o grimasă.

— Nu ştiu nimic. Cred că am stabilit foarte clar că eu n-am habar de nimic din toate astea.

— Dar te comporţi de parcă ai avea, i-am atras atenţia. Înţeleg că lumea de la Frazer spune toate chestiile alea sinistre despre mine. Dar nu-mi dau seama cum ai trecut de la vrăjitorii şi puteri paranormale la vorbitul cu morţii, totuşi. Sau ţi-ai închipuit că o fi cine ştie ce descântec magic?

Automobilul din spatele nostru a claxonat. Semaforul şi-a schimbat culoarea în verde. Tim şi-a întors privirea spre înainte şi a călcat pe ambreiaj.

— A fost altceva, mi-a zis, privind cu atenţie drumul din faţa noastră. După faza de ieri cu Paul, când au început toţi să vorbească despre tine, mi-am adus aminte de-un lucru. Anul trecut, pe vremea asta, am chiulit de la o oră

şi am ieşit pe uşa din faţă, iar tu stăteai sub copacul ăla, îl ştii, ăla mic de lângă trotuar, şi vorbeai încet. Tot priveai înainte, ca şi cum ai fi fost cineva acolo, cu toate că eu nu vedeam pe nimeni.

Am îngheţat brusc. Chiar să fi fost atât de neglijată? Slavă Domnului că nu mă văzuse vreun profesor, fiindcă aş fi putut să ajung la psihoterapie, dacă nu şi mai rău.

— Nu că aş fi ştiut ceva sigur, a continuat Tim. Dar mi s-a părut că merită să încerc. Adică, e clar că tu poţi să faci ceva inaccesibil majorităţii. Nici nu mai ştiu pe altcineva în privinţa căruia să existe măcar o posibilitate. Sau să am măcar o şansă cât de mică...

— Aşadar, de ce e atât de important să vorbeşti cu ea? m-ara interesat. Ce, a ascuns vreun bilet câştigător la loterie înainte să moară, sau ce?

— Ţi se pare chiar atât de ciudat că-mi lipseşte? a replicat Tim. Vocea îi era sugrumată.

— Nu. Dar cei mai mulţi oameni nu-şi dau atâta osteneală să încerce un lucru considerat, în general, imposibil, am zis, în timp ce-mi închipuiam cum ar fi fost ca mama sau tata să-i cheme pe parapsihologii de la televizor, sau să împrumute de la biblioteci cărţi de genul celor pe care le avea Tim. De regulă, am continuat, ei nu fac decât să... accepte.

— Cred că nu mi-am dat seama decât după ce a murit că o să-mi lipsească atât de mult, a mărturisit, după care s-a oprit puţin. Lucrurile au început să se schimbe, oamenii au început să se schimbe, după ce s-a îmbolnăvit ea. Toată lumea mă priveşte altfel, vorbeşte altfel cu mine. De parcă nu i-aş fi cunoscut niciodată în realitate. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva înainte, m-aş fi dus la ea: ştia totdeauna să se descurce în orice situaţie. Era mereu *acolo*. Dar, evident, acum... dac-aş şti că mai e aici, în cazul în care mul e, m-aş simţi mai bine.

— Dar n-ai putea să stai de vorbă cu tatăl tău? M-am mirat. Ar fi mult mai simplu, fir-ar să fie!

Tim a tăcut, ocupat să cotească.

— Nu pot, a zis. Şi nici el n-ar vrea.

A oprit în faţa unei case cu două niveluri.

— Ei bine, iată-ne ajunşi, m-a anunţat.

M-am zgâit prin geam la clădire. Într-un fel, mă aşteptasem la un soi de conac extravagant, cu o verandă enormă şi un bazin cu apă caldă, pentru idilele cu domniţe; de fapt, era o casă obişnuită, de un bej anost cu chenare bleumarin, cu vreo două ţigle strâmbe şi câteva zone de vopsea jupuită pe faţada verandei. Doar cât să-ţi demonstreze că nu trebuie să te iei după serialele cu adolescenţi de la televizor. Cine ştie... poate că nici Tim nu era tocmai genul răpitorului de inimi feminine. Am coborât din maşină până ca el să vină să-mi deschidă. După ce a încuiat portierele, a păşit pe alee şi apoi s-a oprit, privindu-mă de parcă ar fi aşteptat ceva de la mine.

— A, am exclamat, pricepând aluzia. Nţ, nu-i nimeni pe-aici.

— OK.

L-am urmat până la treptele care duceau spre intrare. Pe peretele verandei atârna o plăcuţă pictată cu frunze de toamnă şi cuvintele *Bine aţi venit*, cu o caligrafie plină de înflorituri. După felul în care a făcut ochii mici la vederea ei, am ştiut sigur că mama lui Tim o desenase. Şi tata avea expresia asta când trecea pe lângă policioara căminului şi vedea poneiul din lut modelat de Paige pe când era în clasa a treia. Presupun că n-avea nici o importanţă care erau lucrurile ce-ţi provocau mâhnirea — pe chip ţi s-ar fi aşternut aceeaşi expresie.

— Ei, acum e-acum, a zis Tim, împingând uşa.

În vestibul era penumbră. La stânga, o scară acoperită de un covor maro, îngust, ducea la al doilea nivel al casei. Pe uşa strâmtă deschisă în dreapta se zărea o canapea cu tapiţerie din velur, un maro asortat, cufundată în semiîntuneric, sub o fereastră cu draperii grele. Unica

lumină, crudă, artificială, venea dinspre bucătărie, aflată drept în faţă.

— A lăsat lumina aprinsă, a bombănit Tim ca pentru sine, după care a înghiţit în sec şi s-a întors spre mine cu un zâmbet crispat. Vrei ceva de băut?

— Nu, mersi.

Mi-am azvârlit bocancii pe suportul de plastic pentru încălţăminte, în timp ce Tim a continuat să meargă mai departe. Dacă toată casa ar fi fost la fel de întunecată ca livingul, descoperirea unei fantome ar fi fost floare la ureche. Ar fi ieşit în evidenţă ca o lampă aprinsă. Am măturat cu privirea scara şi balustrada, contururile întunecoase ale mobilierului din living, şi am inspirat adânc. În vestibul mirosea a piele prăfuită. Cu excepţia cazului în care mama lui Tim ar fi fost în secret o practicantă a sado-masochismului şi ar fi jucat rolul personajului dominator, aveam senzaţia că mirosul acela nu putea să-i aparţină.

M-am îndreptat spre lumina gălbuie care venea dinspre bucătărie. După cum arăta încăperea, nu se mai gătise acolo de un car de vreme. Un şir de oale sclipitoare erau atârnate de un suport deasupra aragazului imaculat. Mesele şi dulapurile străluceau de curăţenie. Un slab iz dulceag plutea în aer, ca o reminiscenţă a prăjiturilor coapte cu ani în urmă. Tăcerea începea să-mi facă pielea de găină.

— Îi plăcea să gătească? m-am interesat, întorcându-mă spre Tim.

— Da, dar nu chestii complicate, mi-a răspuns el. Totuşi, adora plăcintele. Şi făcea nişte bezele cu lămâie... de-a dreptul fantastice!

A scos din frigider o sticlă de gin. Când şi-a turnat în pahar, arăta ca apa, însă mirosea a ceva amărui. A completat cu apă minerală şi a sorbit îndelung.

Aşadar, la asta se referise prin „ceva de băut”. După părerea mea, era un pic cam prea devreme pentru pileală, dar nu aveam de gând să-i ţin predici.

— Nimic pe-aici? m-a întrebat.

— Pe palierul ăsta, nu.

— Şi-acum, unde... sus, sau jos?

— Mai întâi, aş căuta în camera ei, am zis.

Sinceră să fiu, oriunde altundeva mi-ar fi convenit

mai mult decât în bucătărie. Strălucirea aceea artificială mi se părea mai bântuită decât întunericul.

— Sus, a hotărât Tim, ridicându-şi paharul spre scară. A apăsat pe întrerupător în timp ce ieşeam din nou pe hol. Lumina din bucătărie s-a stins. Şi când mă gândesc că tata vrea să ţinem tot timpul luminile stinse, ca să facem economie de curent, a rostit, pe un ton de parcă ar fi fost o glumă proastă.

Treptele scârţâiau doar ceva mai puţin decât Oldsmobile-ul, ceea ce nu însemna mare diferenţă. La etaj, draperiile erau trase deoparte, şi lumina soarelui încălzea încăperile. Tim mi-a arătat spre uşa din capătul coridorului.

— Asta e camera ei, mi-a zis.

Am vârât capul pe uşă după el. Camera arăta locuită: aşternuturile ivorii erau mototolite, iar o cămaşă stătea agăţată de unul dintre mânerele de alamă ale şifonierului. O cămaşă bărbătească. Sigur că da. Tatăl lui Tim încă dormea în această cameră.

— Doamnă Reed? am zis, trecând pragul. Tim s-a aşezat pe pat, prudent, şi şi-a pus paharul pe noptieră.

În rest, nici o mişcare.

În cazul în care mama lui Tim ar fi fost pe-acolo, m-aş fi aşteptat să ţâşnească încă din clipa în care şi-ar fi auzit numele. De fapt, m-aş fi aşteptat să ne întâmpine la uşă. Morţii nu prea obişnuiesc să se ascundă. În realitate, e tocmai invers: îi urmăresc peste tot pe cei vii. Adică, ia gândiţi-vă mai bine:

1. De regulă, oricum nu poate să-i vadă nimeni.
2. Sunt peste măsură de plictisiţi, iar fiinţele vii sunt singurele cât de cât distractive.
3. În cazul în care poate cineva să-i vadă, sunt atât de entuziasmaţi de faptul că au, în sfârşit, pe cineva cu care să vorbească, încât ai mare noroc dacă-i mai poţi convinge să şi tacă vreodată.

Întorcându-mi faţa astfel încât să n-o vadă Tim, am răsuflat uşurată, fără zgomot. Se pare că ea n-avea de gând să se arate. Totuşi, trebuia să mă prefac în continuare că aş căuta-o, fiindcă altfel nu l-aş fi convins pe Tim. Şi nici măcar nu încercasem să fac săpături, deocamdată. Eram aici, făceam ceea ce-mi ceruse Tim... În definitiv, putea să-mi întoarcă serviciul.

— După cum ai vorbit ieri despre Paul, înţeleg că-şi face de cap în prostie, am zis, deschizând şifonierul. Nici urmă de mămici pe-acolo. Doar o mulţime de veşminte de-ale ei: albe, galbene şi roşii, culorile cu care umpluse toată casa.

— Nu ştiu. Doar nu mi-o spune mie chestii de-astea. Tim s-a răsucit spre mine în timp ce ridicam cuvertura patului.

— Ei, vezi vreun... cum să-i zic?... vreun semn? Cum că ar fi pe-aici?

— Până acum, nu.

Iar sub pat nu văzusem decât un morman de praf şi o grămadă de cutii de pantofi. Ridicându-mă, am strănutat.

— Totuşi, la asta mă refeream, că ai auzit unele chestii. Despre Paul.

Tim a ridicat din umeri.

— A făcut el câteva comentarii când nu era Danielle de faţă, dar e greu de spus cât vorbea de serios. Înţeleg că mama nu e pe-aici?

— Nţ.

— Hai să încercăm în camera mea.

— De ce nu?

În dormitorul lui Tim, de-abia dacă mai era loc pentru pat, ceea ce însemna că nici prea multe ascunzători nu existau. Am ridicat fotografia înrămată de pe biroul pe care se afla computerul, înghesuit între picioarele patului şi perete. Băieţelul din ea trebuie să fi fost Tim, cam pe la şase anişori. Acelaşi păr deschis, acelaşi zâmbet fermecător, dar un pic mai rotunjor la faţă. Stătea în poala unei femei, şi amândoi se odihneau pe o pătură întinsă sub un castan, în jurul lor fiind împrăştiate tot felul de farfurii de carton şi păhărele de plastic. Femeia, am dedus, era mama lui. Capul băieţelului era cuibărit în arcul cuprins între gâtul şi bărbia ei, iar părul ei blond, în nuanţa mierii, atingea obrazul copilului. Amândoi aveau ochii mijiţi, feţele scăldate de soare şi-i zâmbeau persoanei din spatele aparatului de fotografiat. Tatăl lui Tim, probabil. Un picnic fericit, în familie. Tim se tot învârtea pe lângă mine.

— Zi, crezi că... ?

Am scuturat din cap.

— Nu arată prea promiţător, i-am zis. Dar mai avem de căutat şi jos.

Mi-am dat la o parte părul de pe faţă, întrebându-mă dacă puteam să smulg ceva de la Tim fără să fiu prea ostentativă. Poate dacă aş fi început să spun ceva pe un ton nepăsător, oarecare, de genul „Dar voi despre ce tot discutaţi la prânz, în definitiv?'', după care să mă leg de orice mi-ar fi răspuns el.

Tocmai căutam o formulare când, întorcându-mă «pir uşă, am văzut-o.

Nu era decât un chip, răsărit din perete, palid şi încadrat de un păr auriu. Ochii săi albastru-cenuşii i-au întâlnit pe-ai mei. Sprâncenele delicate i s-au apropiat, buzele i s-au întredeschis, dar apoi silueta s-a smucit

înapoi în perete cu o asemenea viteză, încât m-a lăsat ameţită, clipind iute. Respiraţia mi s-a oprit în gât.

— Ce, ce e? s-a repezit Tim, aplecându-se pe lângă mine, să vadă la ce anume mă uitam.

— Nu ştiu.

Se întâmplase mult prea repede. N-aveam cum să fiu sigură că era femeia din fotografie. M-am dus la uşă şi am privit în sus şi-n jos pe coridor. Indiferent cine-o fi fost, spălase putina de îndată ce se prinsese că puteam s-o văd. Ciudat. Dar tot lăsase ceva în urma ei. Trăgând aer în piept, am prins mirosul, uşor şi dulceag, ca zahărul pudră. Aşadar, parfumul dulceag din bucătărie... ea fusese! După ce m-am aplecat peste balustradă, mirosul a devenit şi mai puternic.

— Atunci, hai să mergem, a hotărât Tim. A coborât în salturi câteva trepte, după care s-a oprit şi şi-a ridicat privirea spre mine. Adică, e OK, nu? Sau trebuie să aşteptăm? Crezi cumva că e supărată?

— Nici măcar nu ştiu dacă e mama ta, i-am mărturisit, stingherită.

Ce era cu jocul ăsta de-a v-aţi ascunselea? Venisem ca să-i fac un imens serviciu fiului ei — asta, dacă într-adevăr era ea — şi, când colo, ea fugea de mine?

— Hai, ia-o-nainte, l-am îndemnat pe Tim. M-am grăbit să cobor după el, prinzându-l din urmă la baza scării. Holul era la fel de nemişcat şi de pustiu ca mai devreme. Mi-am încordat privirea spre încăperile întunecoase, încruntându-mă.

Mirosul de zahăr începea să dispară. În câteva minute, nu avea să se mai simtă decât o nuanţă subtilă, la fel de slabă ca atunci când intrasem şi nu o sesizasem, mai ales că nu avusesem habar că trebuia s-o caut.

M-am dus în living. Praful se ridica în vârtejuri. Canapeaua, măsuţa de televizor, lemnul de esenţă tare cu pete întunecate, nimic nu oferea vreun indiciu al prezenţei ei pe-acolo. Am trecut pe lângă scaunele din

jurul mesei, şi acolo... un fuior de păr blond şi o rochie albă dispărând în bucătărie; gustul de zahăr pudră, pe care-l simţeam pe limbă. M-am repezit, ocolind masa, să ies pe uşă. Silueta s-a strecurat printr-o uşă închisă, imediat dincolo de marginea mesei pentru tocat.

— Pe-aici, am zis, împungând aerul cu un deget. Putem să mergem?

— Sigur. Acolo e subsolul.

Am înşfăcat mânerul uşii şi am tras spre mine, în timp ce Tim se apropia din spate. Mi-a pus o mână pe braţ.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat. Parcă o hăituim. Ce face, fuge?

— Nu-ţi face griji, l-am liniştit, chiar dacă exact asta făceam. Oare de ce nu voia ea ca eu s-o văd? Oare exista vreo pagină în cartea de bune maniere a fantomelor, pe care eu o sărisem, încălcasem în vreun fel nişte reguli, o ofensasem cu ceva? Am coborât grăbită treptele. Deasupra mea, Tim a aprins lumina la subsol. Încălţată numai în ciorapi, simţeam din plin răceala podelei de beton. Am dat roată prin spălătorie, oprindu-mă la un moment dat să arunc o privire în maşina de spălat. Tim a trecut pe lângă mine cu paşi mari, îndreptându-se către o uşă din peretele lambrisat.

— În sala de gimnastică, poate?

Uşa s-a deschis în faţa lui.

— Mi s-a părut mie că aud pe cineva umblând pe sus, a zis un bărbat, scoţând capul pe uşă şi aruncând o privire spre Tim şi spre mine. Şi-a frecat nasul mare şi mustaţa ţepoasă. Aşa! a exclamat. Văd că ţi-ai adus o nouă prietenă.

Tim a devenit rigid şi şi-a încleştat mâinile la spate.

— Tată, a rostit el, cu o voce încordată. Ai venit mai devreme acasă.

— Şi tu.

— Ne-au dat drumul de la ore, a răspuns Tim, atât de firesc, încât l-aş fi crezut şi eu, dacă n-aş fi ştiut că minte. Oricum, a adăugat el, noi tocmai plecam.

Tatăl lui Tim l-a privit lung. Avea ochi rotunzi şi somnoroşi, ca ai unui baset. Apoi, a făcut un semn de încuviinţare.

— Încântat de cunoştinţă, mi-a zis, după care a dispărut la loc în sala de gimnastică. Tim s-a răsucit pe călcâie şi a urcat scara tropăind, însă eu am mai zăbovit puţin. Ea intrase acolo unde era tatăl lui, de asta eram sigură. Ştia că n-aveam s-o urmăm. Dar tir re nu voia să stea de vorbă cu mine? N-avea nici un sens. În afară de cazul în care aş fi greşit grav cu ceva, fără să-mi dau seama. Mi-am înghiţit nodul mare din gât şi am pornit şi eu să urc treptele.

— Mama lui de ghinion! a bombănit Tim, în clipa în care am ajuns în bucătărie. Trăsăturile i s-au mai îndulcit — dar numai un pic — când m-a văzut. Scuză-mă, mi-a zis. Dac-aş fi ştiut c-o să fie acasă, nu te-aş mai fi făcut să-ţi pierzi timpul.

Teoretic vorbind, decedata fusese cea care mă făcuse să-mi pierd timpul, dar preferam ca Tim să rămână cu impresia că aveam totul sub control.

— E o casă veche, i-am zis. E posibil să nu fi fost ea. Putea să fie cineva de-acum cine ştie câte zeci de ani. Aprinzi lumina? l-am întrebat, după câteva clipe de pauză.

Tim a apăsat pe comutator şi m-a privit, plin de speranţe. I-am susţinut privirea. Până şi în lumina aceea gălbuie, ochii lui aveau o nuanţă super, gri-albăstruie. La fel ca ai ei. Mi-am lăsat ochii în jos şi părul să-mi cadă peste faţă.

— Eu o să plec, l-am anunţat.

— Sigur, normal, a zis Tim, care mi s-a părut dintr-odată agitat. Poate că se întreba ce anume citisem în mintea lui. Stai departe? s-a interesat el. Aş putea să te duc cu maşina.

— La doi paşi, pe strada Earl, i-am răspuns. Merg pe jos.

— Bine... uite, a adăugat, înşfăcând un carneţel şi un pix de pe măsuţa din hol şi notând ceva. Ia numărul meu de mobil. Pentru eventualitatea în care-ţi vine vreo idee, sau...

Am încuviinţat şi am îndesat bucăţica de hârtie în buzunar.

Mă aşteptam să-mi pună un milion de întrebări în timp ce-mi legam şireturile la bocanci, însă el a rămas tăcut, rezemat de balustrada scării. Când am ieşit din casă, mi-a spus „Mulţumesc”, în loc de „La revedere”, pe un ton de parcă tocmai i-aş fi donat un plămân. Nu m-a întrebat dac-o să mă meii întorc să încerc încă o dată, sau dacă eram de părere că data viitoare am putea să dăm de ea. Probabil că la toate astea se gândea şi el. Cred că se temea să nu spun „nu”, dacă insista. Chestia e că nici eu nu ştiu ce i-aş fi răspuns, dacă m-ar fi întrebat.

CAPITOLUL 7

Vecinii noştri de alături, cei din familia Guzman, aveau o imensă dubă cenuşie, care, din câte observasem eu, nu părăsea niciodată aleea din faţa casei lor. Iar vehiculul acesta ascundea complet casa noastră vederii cuiva care se apropia dinspre apus. Aşa că abia după ce m-am târât pe lângă ea am zărit-o pe Paige pe peluza din faţă şi am încremenii pe loc de surprindere. Stătea aplecată, în grădiniţa cumpărată de-a gata de mama şi plantată într-una dintre scurtele ei vizite acasă, mângâind lalelele şi margaretele — era atât de difuză, încât părul şi faţa i se contopeau într-o pată ceţoasă.

M-am uitat pe stradă, în stânga şi-n dreapta. Absolut nici o mişcare, în afară de rândunelele care se tot năpusteau dinspre arţarul roşu al familiei Stevenson spre stejarul domnului Bradley şi înapoi. Nici o fiinţă vie nu mai zăbovea pe strada Earl, la ora două a după-amiezii.

Paige s-a trântit pe spate şi a rămas acolo zăcând, cu braţele încrucişate pe piept, la un metru deasupra pământului. Dacă voia să mă înfricoşeze imitând poziţia unui cadavru, se descurca de minune.

— Hei, Paige, am zis, grăbindu-mă să ajung suficient de aproape de ea, încât să pot să vorbesc încet. Ce s-a întâmplat?

— Cassie? a murmurat ea. Nici nu s-a sinchisit să privească spre mine.

— Nu, răzbunătorul mascat.

Nici să zâmbească nu a catadicsit.

Oftând cu zgomot, s-a rostogolit într-o rână. S-a oprit cu privirea pe şuviţele de păr care-i căzuseră peste braţ şi

s-a apucat să şi-o răsucească între degete pr una dintre ele.

— Tu crezi că Larry mă mai ţine minte? m-a întrebat.

Of, Doamne! Trecuse atât de mult timp de când o apucase ultima dată melancolia după Larry! Credeam că terminase cu asta.

— Sigur că da, i-am răspuns, străduindu-mă ca vocea să-mi sune îndeajuns de convingătoare, încât să nu fie nevoie să mai dezvolt subiectul. Probabil că Larry şi-ar fi uitat mai degrabă numele de familie, înainte de-a o uita pe Paige. Imaginea unei echipe de salvare care scoate de pe fundul lacului tocmai trupul neînsufleţit al iubitei tale îţi rămâne întipărită în minte. Dar nu cred că era tocmai felul în care-şi dorea Paige ca el să-şi amintească de ea.

Paige a murmurat ceva incoerent şi s-a aruncat jos, cu faţa îngropată în palme. M-am lăsat pe vine în iarbă, lângă ea.

— Ei, Paige, normal că-şi aminteşte de tine. Doar şi tu îţi aminteşti de toţi băieţii cu care ai fost prietenă, nu? Iar cu Larry ai fost... cât?... un an, nu?

— Mda, m-a aprobat Paige. Dar băieţii sunt cu totul altfel.

— Nu chiar. Nimeni n-ar putea să te uite, Paige.

Mi-a aruncat o privire pe deasupra braţului, cu

ochii mari şi întunecaţi pe chipul înceţoşat.

— Ce te-a mai apucat şi azi? am întrebat-o. De ce te frământi în legătură cu Larry?

A ezitat să-mi răspundă.

— Am fost la el acasă, mi-a zis, până la urmă. Voiam doar... ştii... să văd ce mai face. Şi...

— Şi?

Eram încordată, aşteptându-mă la ce putea să fir mai rău. Uneori, Paige nu înţelegea că trebuia să lase lucrurile în voia lor. Fusese un coşmar când îl prinsese că şi-o trăgea cu una dintre fostele ei prietene, la o lună după înmormântare. Slavă Domnului pentru groaznica ei

memorie postumă, fiindcă altfel nici până acum nu i-ar fi trecut criza de isterie pe tema asta.

— Nu mai e! a exclamat, cu vocea tremurătoare. Toate lucrurile lui... toată camera Ivii e goală, mama lui era acolo, zugrăvea. Nu ştiu unde s-a dus.

— Aha, am zis. Păi, are douăzeci şi unu de ani de-acum, nu? Probabil că s-a mutat undeva, şi-o fi luat un apartament. Poate că s-a dus la facultate, într-un alt stat. Sunt convinsă că e bine.

Paige m-a privit fix.

— La facultate, a repetat.

Acolo s-ar fi dus şi ea, dacă n-ar fi...

— N-are importanţă, am zis, mult prea tare. O mierlă s-a zbârlit, pe cablul telefonic de deasupra noastră. Nu e mare scofală. Hai să mergem înăuntru. Stau cu tine, să vedem ceva la televizor.

— Nu, a scâncit Paige. Nu, nu, nu. Şi-a strivit faţa în palme, iar umerii i s-au zguduit de hohote de plâns. Din câte ştiam eu, morţii nu puteau să verse lacrimi, dar asta n-o împiedica pe Paige să execute tot ritualul mişcărilor plânsului. Vreau la mama, a zis ea. Unde e mama?

Unde era mama? Mama zbura de colo-colo prin lume, doar ca să evite să se gândească la Paige. Eu stătusem alături de Paige la fiecare tragedie pentru care se văicărise în ultimii patru ani. Oare conta?

Până şi în această străfulgerare de mânie, ştiam bine că nu. În ultima noapte a lui Paige, cu patru am în urmă, mama fusese cea care se tot învârtise în jurul ei, chicotind cu ea şi mângâind-o pe păr. Ştiam asta, fiindcă le auzisem prin peretele care despărţea camera lui Paige de baie, unde stăteam cocoţată pe marginea căzii, smulgând firele deşirate dintr-un prosop de mâini. Ieşisem apoi şi mă azvârlisem pe patul meu, pe întuneric, detestând-o pe Paige pentru că avea totul, pentru că nu lua în seamă ce mi se întâmpla mie la şcoală, pentru că

nu-i păsa... atât de mult o uram, încât îmi doream să dispară şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Sentimentul de vinovăţie mi-a răscolit stomacul.

— O să vină acasă curând, am asigurat-o. Chiar dacă Paige nu urma să aibă parte de cine ştie ce alinare după ce avea să se întoarcă mama. Cum proceda ea, demult, când era Paige necăjită? Nu puteam să-i imit îmbrăţişările, nici tonul liniştitor. Şi, chiar dacă lui Paige îi plăcea să mai guste din berea cu ghimbir, acum nu mai putea să bea aşa ceva.

Vântul s-a înteţit, biciuindu-mi faţa şi aducându-mi în nări parfumul margaretelor plantate de mama şi al tufelor de trandafiri din vecini. Florile. Acesta fusese unul dintre ritualurile lor: mama şi cu Paige plimbându-se până la florărie, alegând cel mai frumos buchet şi împărţindu-l între masa din sufragerie şi biroul lui Paige. Nimic n-o făcea pe sora mea să strălucească mai tare de bucurie decât un vas cu flori proaspete în care să-şi îngroape faţa.

Mi-am înfundat mâinile în buzunare. Un dolar şi cincizeci de cenţi, bani pentru o gustare. Cea mai mare parte a alocaţiei săptămânale mi-o cheltuisem în magazinul Armatei Salvării, de unde-mi cumpărasem bocancii ăştia tâmpiţi. Ce naiba, doar era primăvară! Orice dobitoc putea să găsească flori şi pe gratis. O mică surpriză, care s-o înveselească pe Paige... măcar atât puteam să fac şi eu.

— Du-te-n casă, i-am zis. Mai stai un pic cu tata. Mă întorc şi eu cât ai clipi.

Paige s-a ridicat precum un abur.

— Tata e plecat la un prânz de afaceri, cu un client.

— Mă rog, atunci, oricum, mai stai pe-acolo. Aparatul de radio e deschis, nu? Ascultă şi tu puţină muzică. Mă întorc într-o jumătate de oră, cel mult.

— Bine, a acceptat ea, cu o voce încărcată de melancolie, zburând lin spre verandă.

Am ocolit casa în pas alergător, să-mi iau vechea bicicletă din garaj. Când m-am întors pe aleea din faţă, Paige tocmai dispărea prin perete. Am sărit pe bicicletă şi am pornit pe şosea, lăsând să treacă pe lângă mine cinci case până să trebuiască să dau din pedale. La prima intersecţie, am făcut la stânga, pe bulevardul Mabel. La şase străzi mai încolo, curtea fostei mele şcoli elementare, şcoala de stat Rockefeller, se învecina cu un parc municipal. Personalul parcului nu se obosea să tundă gazonul decât o dată pe lună, sau chiar la două luni, şi în majoritatea ocaziilor, nu mai ajungea şi până la margini.

În timp ce frânam lângă terenul dejoacă, făcând cauciucurile să scrâşnească, Melvin îşi făcea obişnuitele ronduri. Era un bătrân ciudat, cu sprâncene stufoase şi mustaţa pleoştită, într-atât de şters, încât s-ar fi confundat cu peisajul dacă n-ar fi fost costumaţia lui de un galben strălucitor. Singura persoană decedată, din câte cunoşteam, care hoinărea în permanenţă, uneori prin curtea şcolii, alteori în jurul bazarului aflat la câteva străzi mai încolo, iar alteori pe strada care trecea chiar prin faţa casei mele. Îi spuneam „Melvin” în mintea mea, fiindcă arăta ca un Melvin, însă habar n-aveam de numele lui adevărat. Singura dată când încercasem să înjgheb o conversaţie mă împunsese cu bastonul lui şi se stropşise la mine, bolborosind ceva despre „corupţia unei metropole decăzute care se prăbuşeşte în capul populaţiei”. După asta, preferasem să-l las în boii lui.

Acum, îşi legăna bastonul ca pe o crosă pentru golf, în timp ce trecea pe lângă mine, izbind cu el lanţul care îngrădea terenurile de tenis din partea stângă a curţii şcolii. L-am salutat înclinând din cap, iar el şi-a mijit ochii spre mine. După ce a trecut mai departe, mi-am proptit bicicleta de gard şi am pornit, târşâindu-mi picioarele, pe marginea terenurilor de tenis. Iarba de-acolo, presărată cu mlădiţe de violete sălbatice, de trifoi, de clopoţei şi de

hasmaţuchi, îmi mângâia gambele. M-am lăsat în genunchi şi am început să culeg flori.

După ceva bâjbâieli, am descoperit tehnica: să culeg cu mâna dreaptă şi să ţin cu stânga. Am rupt un mănunchi de flori — În afară de păpădii, care din punctul de vedere al lui Paige erau mai degrabă buruieni. Când am ajuns la capătul gardului, degetele îmi deveniseră lipicioase de-atâta sevă maro-verzuie. M-am întors pe terenul dejoacă şi m-am oprit lângă rampa de lemn a unui tobogan, să examinez buchetul. Culorile şi formele se amestecau ca în coşmarul unui horticultor, însă buchetul era mare şi strălucitor. Când mi-am apropiat nasul de el, am simţit un miros dulceag. Am întins braţul în care-l ţineam, ridicându-l în dreptul ochilor, şi am tras concluzia că era acceptabil.

În spatele meu, pe porţiunea pavată din imediata vecinătate a şcolii, am auzit zgomot de pantofi tropăind pe teren, în ritm cu bufnetul unei mingi de baschet. Plasa coşului a fâşâit. M-am aşezat pe iarbă, cu florile în poală. Problema era cum să ajung acasă, pe bicicletă, fără ca petalele să se spulbere pe drum. Am tras de poalele bluzei, încercând să-mi dau seama dacă aş fi putut să înfăşor buchetul, ca să nu-i împroşc pe trecători. Poate c-ar fi mers, dacă le ţineam cu o mână. Sprijinindu-mă de marginea rampei, am dat să mă ridic.

O voce timidă, uşor nazală, a plutit spre mine de la o oarecare distanţă.

— Aştepţi pe cineva?

Am ezitat, încă ghemuită pe jumătate. Era o voce cunoscută. Şi mingea de baschet a ezitat, la rândul ei.

— Salut, frumuseţe, am auzit o altă voce familiară. Chiar mă întrebam dac-o să mai apari vreodată pe-aici.

Am întors capul fără să mă grăbesc şi m-am zgâit pe deasupra rampei. Danielle şi Paul stăteau strâns împletiţi pe caldarâmul de lângă intrarea în şcoală, părul ei revărsându-se peste bicepşii lui virili. Erau atât de

entuziaşti, încât, chiar şi din locul în care stăteam eu, puteai să-ţi dai seama că-şi folosiseră limbile din plin. Bine că puştanii nu ieşiseră încă de la ore: sufleţelele lor nevinovate ar fi rămas marcate pe vecie.

Trecuse atât de mult timp de când nu mai fusesem pe la Danielle pe-acasă, încât nici măcar nu-mi dăduse prin minte că locuia aproape de şcoala elementară Rockefeller. Casa ei era la o jumătate de cvartal distanţă de Mabel; de la fereastra camerei părinţilor ei puteai să zăreşti vârful clădirii şcolii. Obişnuiam să mergem acolo după cursuri, să luăm câteva prăjiturele din bucătărie şi să ţopăim prin camera ei, cu păpuşile Bărbie. Asta pe vremea când eram două fetiţe nevinovate.

Danielle s-a desprins de Paul, făcând cu o lovitură să-i zboare mingea de sub braţ. A izbucnit în râs văzându-l cum plonjează după ea.

— Fault! a strigat el, luând-o de jos. Aruncare liberă pentru echipa gazdă.

Şi s-a aplecat peste Danielle, pentru o nouă repriză de „hochei cu amigdalele”. Mi-am lăsat privi rea-n jos, în pietrişul de la picioarele mele, luptându-mă cu impulsul de a-mi vărsa maţele. După un secol, poate două, s-au desprins.

— A trebuit să-i predau domnişoarei Corning compunerea aia restantă, i-a explicat Danielle, cu răsuflarea tăiată. Jur că se ascundea de mine. Am umblat prin întregul Frazer căutând-o. Ce faci, vii pe la mine? Ai mei nu ajung acasă mai devreme de şase.

— Ei, iată o invitaţie de nerefuzat, a replicat Paul. Dar nu trebuie să-ţi iei frăţiorii de la şcoală?

— Azi se duc la un prieten de-al lor, i-a replicat ea. Suntem doar noi doi.

— Exact cum îmi place mie! a exclamat el, strecurându-şi braţul liber pe după umerii ei, după care au pornit şerpuind pe caldarâm, traversând apoi câmpul.

M-am lăsat peste scândurile din lemn de pin ale rampei. Ce mai efect avuseseră vorbele mele de ieri! Evident, Danielle mă considera un rahat, aşa că de ce i-ar fi păsat de ce spuneam eu? Iar Paul era destul de abil, bănuiesc. Probabil o convinsese că inventasem eu totul, doar ca să mă răzbun pe ea. Nu dădusem amănunte, nici nume. Destul de uşor să-ţi imaginezi că era o făcătură. În ultimii doi ani, nu-i lipsise deloc antrenamentul când era vorba să mă ignore.

— Târfa! am bombănit. Florile au foşnit când am strâns mâna mai tare pe buchet. Ea ar fi trebuit să fiarbă la foc mic după ce-i spusesem. Să fie prost-dispusă, să încerce să-şi dea seama ce făcuse el. Dar nu, nimic n-o putea împiedica pe domnişoara Danielle Perry să fie dulceagă precum un sirop ieftin. Faţă de oricine, cu excepţia mea.

Mi-am lăsat capul în jos, adulmecând mireasma care acum mi se părea greţoasă. Oare ar fi fost de vreun folos dac-o sileam să înfrunte realitatea? Oare chiar m-aş fi simţit răzbunată pentru câte-mi făcuse ea mie?

Nu. Categoric, nu. Dar nu asta era miza. Miza era faptul că trebuia să afle cum este să te pomeneşti pălmuită în plină faţă de cineva pe care te bazai. Ca toată lumea să creadă — ba nu, să ştie precis — că ea şi-o meritase. Dacă măcar o dată avea să simtă şi ea gustul acela amar, am fi fost chit.

M-am ridicat, împleticindu-mă pe picioare. Încă nu pierdusem partida. Eram în posesia amănuntelor şi a numelor. Puteam să obţin şi mai multe informaţii. Norris şi Bitzy erau la pândă, iar cu Tim abia dacă începusem. Poate că ar trebui să-i spun direct ce vreau. Nu părea să-i pese prea mult de Paul. Ce naiba, poate chiar m-ar fi aprobat. Deja mă surprinsese în câteva ocazii.

Din şcoală, s-a auzit soneria. Dintr-o clipă în alta, curtea avea să fie inundată de copii. M-am îndreptat grăbită spre bicicleta mea. Am înfăşurat florile în poalele

bluzei şi le-am acoperit cu un braţ. Apoi, ţinând ghidonul cu o singură mână, am pornit spre casă.

CAPITOLUL 8

Paige a strălucit de fericire la vederea florilor şi a plutit toată seara în jurul vazei pe care o aşezasem pe măsuţa mea de toaletă. Ba chiar şi-a însoţit urarea de „noapte bună” cu o sărutare eterică pe obrazul meu. În schimb, a doua zi dimineaţă, când m-am trezit în ţârâitul strident al ceasului meu deşteptător, am găsit-o smiorcăindu-se sub birou.

A pierdut vremea învârtindu-se prin camera mea în timp ce mă îmbrăcam pentru şcoală, sărind peste obişnuitele ei văicăreli referitoare la opţiunile melc vestimentare, nefăcând altceva decât să-şi răsucească şuviţele de păr pe degete şi să ofteze. La întrebarea ce post de radio prefera, mi-a răspunse printr-o ridicare a umerilor.

— Care-o fi. N-are importanţă.

Am turnat o cană de apă proaspătă în vază. Florile începuseră deja să se ofilească.

În timp ce ieşeam pe uşă, m-am simţit de parcă pe fruntea mea scria „nepotrivit”. Faptul că l-am văzut pe Tim pe treptele verandei noastre nu a avut darul să-mi îmbunătăţească dispoziţia.

— Salut, a zis el, văzându-mă că mă opresc în prag şi mă holbez la el. A ezitat puţin, mijindu-şi ochii spre mine. Era pământiu la faţă, cu excepţia petelor vinete de sub ochi.

— Salut, i-am răspuns. In spatele lui, se vedea parcat Oldsmobile-ul, pieziş, pe alee. Un cauciuc din »pate muşcase din marginea gazonului. Tim mi-a urmărit privirea.

— A! Scuze. Nu sunt deloc în formă pe ziua de azi. O afurisită de migrenă.

S-a scărpinat pe frunte şi a zâmbit trist.

— O să mă simt mai bine după ce beau puţină cafea. M-am gândit... Uf, pleacă tata la serviciu... dar nu mai devreme de o jumătate de oră, sau cam aşa ceva... totuşi, am vrut să te prind până nu pleci la şcoală. Ce zici, fac cinste cu un mic dejun şi... mai încercăm o dată?

— E totul în regulă, Cassie? mi-a strigat tata, de la etaj.

— Mda, nici o problemă.

Am ieşit pe verandă, lăsând uşa să se trântească după mine.

— Cum ai aflat unde stau? l-am întrebat pe Tim.

— Păi, doar tu mi-ai zis că locuieşti pe strada Earl, mi-a explicat el. Şi nu sunt chiar atât de mulţi de-alde McKenna în cartea de telefoane.

Pentru un tip care pretindea că nu e un vânător, era clar că ştia toate trucurile meseriei.

— Ei, mergem? m-a întrebat, foindu-se de pe un picior pe altul.

— Ar trebui să mă duc la şcoală, i-am reamintit. Şi sunt destul de convinsă că şi tu.

— Ieri nu ţi s-a părut că ar fi o problemă să tragi chiulul.

— Ei bine, ar trebui să mai şi avertizezi oamenii înainte de a-ţi face apariţia ca să-i târăşti după tine pe cine ştie unde. Dai impresia că tu trebuie doar să pocneşti din degete, că eu şi sar imediat la comanda ta.

L-am auzit clar înghiţind în sec.

— Păi... eu... n-am vrut să... doar m-am gândit că...

— Las-o baltă.

De fapt, nu eram chiar atât de supărată pe el. Nu era decât încă o fisură într-o zi pe care o simţeam pe cale să se facă bucăţele încă dinainte de a începe.

Prin urmare, voia să merg iarăşi la el acasă, s-o caut pe femeia aceea care nu voia să mă lase decât s-o zăresc.

Mi-am amintit cum o urmărisem cu o zi în urmă — de felul în care-mi scăpase, fugind de mine — şi-am simţit un junghi în piept.

Buzele mele erau cât pe ce să rostească un „nu”, Insă m-am oprit la timp. „Nici să nu te gândeşti! Gândeşte-te la Danielle!” Făceam asta pentru Tim, fie că muma lui continua să fugă de mine, fie că se hotăra să vorbească, după care puteam să-i cer un serviciu în schimb. Era corect, nu? Aşa, merita efortul.

— Dacă e să te ajut în continuare, am zis, am nevoie să faci şi tu ceva pentru mine. De acord?

— Sigur, a aprobat Tim. Orice. Adică, ţi-am mai zis că da, nu trebuie decât să-mi spui ce vrei.

Nu era genul de discuţie pe care mi-aş fi dorit s-o audă tata. Iar Tim părea pe cale să se rostogolească pe trepte.

— Ce-ar fi să mergem să-ţi bei cafeaua aia şi să mai discutăm după ce te trezeşti bine?

A izbucnit în râs.

— Îmi convine planul, a concluzionat.

— Foarte bine, am replicat, îndreptându-mi privirea spre automobil. Dar, ca să ştii, eu merg pe jos.

— Mda, nu-i o idee rea. Mi se pare că am văzut o cafenea după colţ. E vreo problemă dacă-mi las maşina parcată aici?

— Nici vorbă. O să-l ajute pe tata să-ţi dea de urmă dacă te hotărăşti cumva să mă răpeşti pe parcurs.

Singura problemă să merg pe jos împreună cu Tim era că el nu putea să facă mai mult de doi paşi fără să tresară şi să se ia cu mâinile de cap. Ar fi trebuit să ne ia doar două minute, însă cu el, în starea asta, a fost nevoie de zece.

— De ce nu iei un calmant, ceva? l-am întrebat în clipa în care, în sfârşit, am ajuns la uşa deasupra căreia scria „Café De Lite”.

— Am luat deja, mi-a răspuns Tim. Nu-ţi facc probleme. Un espresso face minuni.

Mi-am zis în sinea mea că domnul Bea-Gin-la-Prânz o şti el ce spune. Ne-am aşezat la o masă cu picioare subţiri, aflată pe betonul din curtea interioară, eu cu un mocaccino şi o brioşă cu afine în faţă, iar el, cu un espresso. Vedeam clar cum prindea culoare la faţă odată cu fiecare sorbitură. Până să ajung eu la fundul ceştii mele, el sorbea deja din a doua şi era plin de viaţă.

— OK. Acum sunt treaz sută la sută, m-a anunţai el. Prin urmare, ce ziceai că vrei?

Am înghiţit o gură zdravănă de brioşă şi m-ani hotărât să dau cărţile pe faţă o dată pentru totdeauna.

— Tot ce ştii despre Paul... şi despre Danielle. Absolut tot.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Poţi să fii mai precisă? Dacă vrei, îţi spun data de naştere a lui Paul, sau culoarea preferată a lui Danielle, dar nu cred că te-ar interesa.

Reacţiona mai bine decât sperasem. Părea să nu aibă probleme în privinţa a ceea ce voiam să-i cer, doar că se arăta prudent. Poate că Tim nu era un tip chiar atât de rău, cel puţin într-o relaţie de serviciu contra serviciu.

— Chestii pe care majoritatea n-ar avea de unde să le ştie, i-am explicat. Chestii pe care ei doi n-ar *vrea* să le ştie ceilalţi. Chiar dacă sunt doar zvonuri neverificate. Orice informaţie m-ar ajuta.

— Şi bănuiesc că asta ar fi în schimbul misiunii tale de supraveghere.

— Mda, s-ar putea spune şi aşa.

A început să învârtească uşor ceaşca în mâini, făcând ca spuma să formeze vârtejuri.

— Ştii, eu şi cu Paul nu suntem foarte apropiaţi. Poate că altădată stăteam mai mult timp împreună, dar chiar şi-atunci... nu prea discutam despre lucruri intime. Dar, oricum, de ce despre el şi Danielle?

— Danielle şi cu mine suntem vechi cunoştinţe, l-am informat. Şi i-am cam rămas datoare.

— Aşadar, nu e vorba despre binele global al omenirii. E ceva personal.

M-am crispat deodată.

— Cred că lumea are de câştigat din plin dacă rahaturile ascunse ale unora sunt aduse la lumină. Aşadar, ai de gând să mă ajuţi? l-am întrebat, dând să mă ridic de la masă. Fiindcă, dacă nu, am ore la care chiar ar trebui să mă duc.

— Ei, stai jos, m-a oprit Tim. Nu e mare scofală.

O prefer pe mama oricăruia dintre ei, la orice oră. Şi cred că deja îţi sunt dator pentru ieri.

M-am aşezat la loc, împreunându-mi mâinile pe masă, pregătită să ascult. Tim şi-a lăsat şi el ceaşca jos.

— Ce ştiu eu despre Paul... face o grămadă de glume despre cum se dă el în bărci cu alte fete, dar nu cred că asta se şi întâmplă în realitate; cel puţin, nu în ultima vreme. N-a pomenit niciodată vreun nume sau alte date concrete.

S-a oprit pentru o clipă, apoi a continuat.

— Dar a început să-şi numească maşina „amoromobil”, aşa că e posibil să se petreacă pe-acolo câte ceva.

— Ce tip de maşină?

— Un Mustang GT, m-a informat Tim. Roşu, Coupé, nu decapotabil. Obişnuieşte să-l parcheze pe stradă, nu în parcarea şcolii. Se teme ca nu cumva vreun şofer neglijent ca mine să i-l ciocnească.

— Ei, asta tot e ceva.

Trebuia să le cer lui Norris şi lui Bitzy să stea cu ochii pe maşina aia. Cine ştie cu ce se ocupa el acolo?

— Altceva? Nu trebuie neapărat să. fie chestii legate de fete.

Tim a stat puţin pe gânduri, împungându-şi cu degetul mare ceaşca şi făcând-o să se rotească lent.

— În afară de Danielle şi de glumele lui, singurul subiect despre care mai vorbeşte e sportul. E în echipa de baschet şi în lotul de atletism... dar asta probabil c-o ştii

deja. Hm, a fost destul de întors pe dos când n-a intrat pe lista sportivilor anului, din moment ce e în ultimul lui an la Frazer.

Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet superior.

— Ce-i? s-a interesat Tim. E bună asta?

— Întâmplarea face ca eu să ştiu unele lucruri despre care Paul nu are habar.

Cum ar fi că, iniţial, fusese trecut pe lista de propuneri. Şi că unul dintre prietenii lui făcuse în aşa fel, încât să fie tăiat de pe listă.

— Şi despre Danielle?

— Aici n-am prea multe de spus. De regulă, nu mă văd cu ea decât atunci când suntem toată gaşca. O să candideze pentru consiliul de elevi, la anul, din câte zice, şi mai are nu ştiu ce job la mall, dar nu-i merge bine. Mi s-a părut întoarsă pe dos din cauza asta. În concluzie, a clătinat el din cap, cam asta-i tot ce ştiu. Sincer să fiu, da, vorbeşte cam aiurea câteodată, dar am văzut-o făcând şi altfel de chestii, cum ar fi că şi-a petrecut toată pauza de prânz ajutând-o pe o fată pe care abia o cunoştea să-şi scoată o pată de pe bluză.

Fireşte, Danielle îşi etala generozitatea atunci când persoanele care contau pentru ea erau prin preajmă, ca s-o vadă. Am înălţat din sprâncene, mirată.

— Asta-i tot? La cât timp îţi petreci cu ei...

Tim a făcut o grimasă care m-a făcut să simt o

undă de vinovăţie. Pe urmă, încetul cu încetul, o umbră de zâmbet i s-a strecurat pe faţă. Mă făcea să mă simt şi mai stânjenită decât când se strâmba.

— Ştii ceva? mi-a zis. Mâine seară o să fie o petrecere acasă la Matti. Nu aveam de gând să mă duc, şi-aşa îi văd destul pe tipii ăştia, dar dacă ai veni ţi tu...

— Eu? La o petrecere?

În ultimii patru ani, singura petrecere la care participasem fusese ultimul bal din gimnaziu, unde toate fetele se ţinuseră la cel puţin trei metri distanţă de mine,

iar băieţii se întrecuseră să arunce în mine cu ghemotoace de hârtie şi să mormăie obscenităţi în timp ce treceau pe-aproape.

— Dar... eu... Nici măcar n-o să mă lase să intru, nu-i aşa?

— Ba sigur c-o să te lase, dacă vii cu mine, m-a asigurat, privindu-mă curios. M-am gândit că aşa ai putea să auzi toate bârfele pe care vrei să le afli. Iar eu n-aş mai fi obligat să le suport compania. Dar nu eşti obligată să vii. Am dat şi eu o idee.

Grozav, acum avea impresia că eram o fricoasă. Am scrâşnit din dinţi, gândindu-mă la propunerea lui. Care putea să fie problema? Avea să fie ceva spectaculos. Toţi marii fandosiţi la un loc, într-o casă, îmbătându-se şi drogându-se, cu garda jos. Puteam să scot la lumină mai multe mizerii decât într-un an întreg.

Şi totuşi, inima îmi tot ticăia agitată, o simţeam de-a dreptul în gât.

O să mă mai gândesc, i-am zis.

— Ar fi bine să mergi, a insistat el, în timp ce zâmbetul i se lărgea tot mai mult. În orice caz, ar fi interesant.

Un angajat al cafenelei ne-a strâns ceştile de pe masă.

— Mai vrei ceva? m-a întrebat Tim.

— Noo, sunt gata de plecare.

El a şovăit puţin.

— Atunci, hm... mergem la mine?

Un gând mi-a zburat atunci prin minte: aflasem deja tot ce ştia el, aşa că puteam să plec fără să mai privesc înapoi, fără să mai trebuiască să am de-a face cu persoana răposată care nu voia deloc un contact cu mine. Dar, pe cât de repede îmi venise această idee, pe atât de repede am şi alungat-o. Tim îşi respectase partea lui de înţelegere, iar eu m-aş fi făcut de rahat dacă n-o respectam pe-a mea.

— De ce nu? i-am răspuns. Un val de uşurare i-a trecut peste chip, atât de iute, încât aproape că am avut

impresia c-o să izbucnească într-un bocet zgomotos. O să fac tot ce pot, am adăugat în grabă. Data trecută, a fost un pic cam... timidă. Nu pot să-ţi garantez c-o să şi meargă.

— Hei! a exclamat Tim, ridicându-şi mâinile, să ştii că nu sunt năzuros. Mă mulţumesc cu oricât de puţin. Acum ai încredere în mine să te duc cu maşina?

— Cred că da.

Aveam suficientă încredere, încât să prefer să risc să fac un drum de cinci minute cu maşina, decât să merg pe jos şi să am parte de încă o jumătate de oră de conversaţie stânjenitoare.

Fireşte, Tim a izbutit chiar şi-aşa să creeze lungi momente de stânjeneală.

— Dacă nu te superi că te întreb, mi-a zis el, în timp ce-şi împingea scaunul în spate ca să se ridice de la masă, aş vrea să ştiu cum e cu spiritele şi cu chestiile astea. Cum decurge totul? Le vezi, pur şi simplu? Dintotdeauna?

Mi s-a pus un nod în gât, care m-a obligat să privesc în altă direcţie, în timp ce mă ridicam, ca să nu-mi vadă faţa. Am strivit între degete ultimele fărâmiţe de brioşă, prefăcându-le în pulbere.

— Da, le văd, i-am răspuns. Nu, nu dintotdeauna.

Doar după ce Paige avusese balul bobocilor, mai precis a doua zi dimineaţă.

Reluasem în minte de-atâtea ori amintirea aceea, încât se derula ca un film. In acea noapte, stătusem până târziu să ascult ţăcănitul uşii şi zgomotul pantofilor lui Paige pe culoar, iar dimineaţa dormisem mult şi mă trezisem ameţită, dându-mi seama că mă furase somnul fără să vreau. Trecusem, leneşă, prin faţa uşii întredeschise de la camera lui Paige şi mă îndreptasem spre scară, când... o văzusem acolo. N-o zărisem decât în treacăt, încovrigată pe patul ei, văicărindu-se atât de zgomotos, încât îmi închipuisem că sigur puteau s-o audă până şi trecătorii de pe tiradă. Nimic nou. „Cine ştie ce tragedie s-o fi petrecut

la bal?, îmi imaginasem eu. Ori o fi rupt-o Larry cu ea, ori l-o fi prins sărutând vreo altă fată, ori şi-o fi vărsat punci pe rochia ei superbă.” Ciudat lucru că mama nu era acolo, s-o consoleze, dar poate că Paige chiar era de neconsolat. Doar se mai întâmplase aşa ceva şi altă dată.

Apoi, ajunsesem la picioarele scării şi o auzisem pe mama smiorcăindu-se în sufragerie. Simţisem cum începe să mă furnice pielea. Mama nu plângea niciodată; oricum, nu unde putea s-o vadă cineva. Oare unde era tata? Cuprinsă de panică, mă năpustisem în sufragerie.

Tata era acolo, în picioare, în spatele mamei, strângând-o de umeri. Mama se ştergea la ochi cu o batistă de unică folosinţă.

— Of, Cassie, îmi spusese.

Tata preluase iniţiativa.

— Cassie — vocea i se frânsese —, sora ta...

Ce? Paige era bolnavă? Sau rănită? Dar avea să-şi revină, ea mereu îşi revenea.

Tata tuşise, să-şi dreagă vocea.

— ...sora ta... a murit azi-noapte.

Mă holbasem la amândoi. Vorbele mă izbiseră şi se lipiseră de mine. Nu izbuteau să-mi pătrundă şi în creier. Mama şi tata se înşelau. Paige nu era moartă.

Era sus. Abia ce-o văzusem... ce, nu-i aşa că o văzusem?

— Cassie, murmurase mama.

O rupsesem la fugă, urcasem iar treptele până la uşa lui Paige şi privisem înăuntru. „Uite-o! Hohoteşte în tăcere, în perna ei.”

Împinsesem uşa, grăbindu-mă să-i zic că trebuia să-şi mişte fundul şi să coboare, să pună lucrurile la punct, dar abia atunci observasem. Marginea peruci — faţa de pernă imprimată cu trandafiri — se vedea prin ea. Paige se ridicase în capul oaselor când auzise uşa trântită de perete, şi atunci putusem să văd tăblia din lemn de arţar a patului prin faţa ei cu pete trandafirii.

— Cassie? o auzisem zicându-mi. Cassie, toată lumea a înnebunit! Nimeni nu vorbeşte cu mine, nici măcar nu vrea să mă privească. Nu poţi s-o întrebi tu pe mama care-i problema? Mie nu vrea să-mi spună...

Îmi binecuvântasem nou-descoperitul talent trântind uşa şi fugind direct în şifonierul meu, unde totul n a întunecat şi avea forme solide, fiindcă afară nimic IUI mi se mai părea real. Eu eram de vină, mă tot gândeam, îmi dorisem ca ea să dispară, şi uite-o că dispăruse. Pentru toată lumea, dar nu şi pentru mine. Eu eram de vină.

* * *

— Cass? Hei, Cass?

Era vocea lui Tim. M-am dezmeticit, tresărind. Eram la colţul străzii Earl; nu ştiu cum ajunsesem acolo.

— Mă gândeam, doar, i-am explicat.

— Mda, am observat, a zis el, apoi a ridicat din umeri. Adică, mă scuzi că te-am întrebat, n-am vrut să...

— Nu-i nimic. Ai vrut să afli când s-a întâmplat. Acum patru ani. Imediat după ce a murit soră-mea. Cât despre partea referitoare la „cum”, nu mai ştiu. N-a avut şi instrucţiuni de folosire.

Mi-am dat părul pe după urechi şi am pornit spre casa mea, în pas atât de vioi, încât Tim a rămas în urma mea. După o secundă totuşi, m-a ajuns.

— Uau! a exclamat. Trebuie să-ţi fi fost foarte greu. Îmi pare rău pentru sora ta. Părinţii tăi ştiu? Am râs fals.

— Tu ce crezi? La început, am fost într-atât de înfricoşată, încât am încercat să le spun, dar asta nu mi-a adus decât o propunere de psihoterapie. După ei, nu fusese decât un scurt episod provocat de durere, care n-avea să se mai repete niciodată.

Existau anumite lucruri cu care părinţii nu erau capabili să se împace. Unul dintre ele era, cu siguranţă, faptul că

nu acceptau că fata lor de doisprezece ani vedea fantoma surorii ei.

Ajungând la maşină, Tim a descuiat mai întâi portiera din dreapta. Aş fi vrut să mă afund în scaun şi să-mi sprijin capul de geam, dar nu şi sub ochii lui Tim. El deja mă privea cam ciudat. Trebuia să-mi vin în fire.

— Dar ţie la ce-ţi folosesc toate chestiile astea, în definitiv? l-am întrebat.

— Mi se par interesante.

A răsucit cheia-n contact, şi motorul a început să lucească.

— Nu întâlnesc prea mulţi oameni capabili să stea de vorbă cu morţii, înţelegi? Dar tu mai... mai sunt fi alte lucruri, pe lângă ăsta, pe care...

— Pot să-ţi caut mama. Asta-i tot ce contează pentru tine, nu? Să ştii că nu sunt o ciudăţenie ambulantă care să se dea în spectacol.

— Nici nu cred că ai fi o ciudăţenie.

— Sigur.

— Ei bine, să ştii că nu cred.

S-a oprit pentru o clipă să verifice drumul, în timp ce făcea manevre să iasă de pe alee.

Interesantă şi *ciudată* nu sunt unul şi acelaşi lucru. Mama avea o vorbă: „Oricare persoană pe care o întâlneşti e ca o poveste fascinantă pe care încă n-ai citit-o.”

— Asta-i o vorbă cu adevărat înţeleaptă, am apreciat.

— Nu ştiu dacă ea chiar a fost înţeleaptă, a zi* Tim. În schimb, a fost... bună. Dacă aveai nevoie de ceva, lăsa totul ca să te ajute. Era totdeauna prezentă. Şi asta înseamnă mai mult decât aş putea NA afirm despre oricine altcineva.

— Sunt sigură că era drăguţă. Şi n-ai fost decât tu? Nici fraţi, nici surori?

Tim a confirmat înclinând din cap.

— Spunea că, din câte ştia ea, în toate familiile care aveau mai mult de un copil, părinţii ajungeau mereu să aibă preferatul lor, chiar şi fără intenţie. KN nu-şi dorea să se întâmple aşa ceva şi la noi.

Ei bine, aici îi dădeam întru totul dreptate.

— Aşadar, era bună şi altruistă şi aşa mai <li* parte... dar pentru ea nu făcea nimic?

— Asta-i plăcea. Să ajute, să fie prezentă când alţii aveau nevoie de ceva... lucra la căminul de bătrâni, iar în concediu făcea muncă de voluntariat la azilul celor fără adăpost. E chiar atât de greu să crezi că cineva *vrea* să facă toate astea?

Am răspuns ridicând din umeri.

— Greu de crezut e că nu făcea şi ceva doar pentru ea.

— Păi...

Privirea lui s-a pierdut în depărtare, scrutând şoseaua.

— Îi plăcea muzica. De multe ori, când veneam masă, o găseam cântând in acelaşi timp cu cine ştie ce disc de muzică veche. Şi, un timp, a luat lecţii de pian. Cred că-l mai avem şi-acum la subsol...

Vocea i s-a stins, amintindu-mi peste ce — sau, mai bine zis, peste cine — nimeriserăm cu o zi în urmă, la subsol.

— Dacă tot vorbim despre poveşti fascinante, am zis, ce e între tine şi tatăl tău?

Tim a călcat frâna exact la timp cât să oprească la semafor, trântindu-mă de spătarul scaunului. În timp ce aştepta ca maşina cealaltă să ia virajul la stânga, îşi tot îndoia şi dezdoia degetele pe volan.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat, cu o voce mai aspră.

— Doar nu sunt oarbă. Ieri mi-ai dat impresia c-ai fi preferat să înfigi cuţitul în el, decât să-i zici „bună ziua”. Şi tu însuţi mi-ai spus că nu poţi să stai de vorbă cu el.

— Mda, bine, află că nu vreau să stau de vorbă nici *despre* el, OK?

— Dar tu ai impresia că eu trăiesc doar ca să povestesc cum fac de-i văd pe răposaţi?

— Ştii ce? Las-o baltă! s-a răstit el.

Lăsându-mi capul pe spate, mi-am oprit privirea pe cenuşiul spălăcit al tavanului maşinii.

— Cum zici tu.

Maşina a pornit mai departe, iar Tim privea posomorât drept înainte. Ca să vezi! Parcă s-ar fi repetat ziua aceea din parc. Era disperat să afle totul despre ciudăţeniile din viaţa mea, însă cea mai mică întrebare legată de problemele lui de familie...

— A plecat, a rostit el dintr-odată. S-a oprit, lăsându-mă să aştept. Când s-a îmbolnăvit mama, a reluat apoi, el n-a putut să suporte. A zis că era prea greu pentru el s-o vadă cum slăbeşte din ce în ce mai rău... aşa că şi-a luat valea. Cei de la spital au trimis-o acasă când i s-a apropiat sfârşitul, iar el s-a mutat. A stat undeva, la un motel. Nu l-am mai văzut luni în şir. Nu s-a întors decât când ea a fost dusă din nou la spital, pentru ultimele ei zile. Mulţumită?

Aveam gura căscată, însă tăceam. Nu găseam cuvinte pentru aşa ceva.

— Te-a... tu a trebuit să te descurci singur? am izbutit până la urmă să bolborosesc.

— Ei, am avut o infirmieră, zece ore pe zi, şi mătuşa mea, sora mamei, a rămas multe nopţi cu ea. Prezenţa ei a fost de mare ajutor.

— Ce ticălos! Probabil că-l urăşti.

Tim nu mi-a răspuns, rămânând cu privirea holbată înainte. O fâşie de nor luneca pe cer dinspre lac, albă, cu pântecul cenuşiu. Tim a cotit lin, a intrat pe strada lui şi, continuând să tacă, a parcat în faţa casei.

Am tras aer adânc în piept. După toată conversaţia asta care se transformase în spovedanie, mă simţeam la fel de stoarsă precum o cârpă de spălat vasele.

Venise momentul să mă scutur de starea asta, să mă concentrez. De data asta, mama lui Tim nu mai avea cum să scape de noi la subsol, însă nimic n-ar fi putut-o împiedica să se ascundă într-un perete, sau să zboare afară prin acoperiş. Cu o zi în urmă, poate că făcusem ceva de natură s-o sperie, însă, în orice caz, astăzi nu avea să-şi mai amintească de mine.

Poate că era doar speriată de oameni, în general. Dar trebuia să presupun că, indiferent de ce-aş fi făcut, era posibil ca ea să nu mai zăbovească prea mult timp pe-acolo, după ce intram noi. Ceea ce însemna că trebuia să iau taurul de coarne încă din clipa în care treceam pragul.

— Cred că tu ar trebui să rămâi afară, deocamdată, i-am zis lui Tim. Să-mi dai posibilitatea să-i e: plic situaţia.

— Nu poţi să-i explici şi cu mine de faţă? m-a întrebat Tim, încruntându-se.

— Dacă e agitată, cu cât sunt mai multe persoane de faţă, cu atât mai greu o să-i vină să asculte. Imediat cum o văd că e pregătită, o să strig după tine.

— OK, a acceptat Tim, coborând din maşină aruncând o privire spre casă, cu buzele strânse. Da imediat cum poţi...

— Normal, l-am asigurat. In definitiv, ce-aş avea eu de discutat cu ea?

Am aşteptat lângă automobil cât timp s-a repezit el să verifice garajul.

— E clar că a plecat, a strigat spre mine. Putem să mergem liniştiţi.

Am mers împreună pe verandă, după care el mi-a întins cheile.

— Du-te. E cea mare, argintie. Eu o să aştept aici

Am zăngănit cheile în mână până am dat de cea care-mi trebuia. Încuietoarea a rezistat pentru clipă, după care a păcănit. Uşa s-a deschis încetişor.

— Doamnă Reed? am strigat, trecând pragul în holul întunecos. O boare de zahăr pudră zăbovea în praful de-

acolo. Am lăsat legătura de chei să cadă pe suportul de încălţăminte, am închis uşa cu piciorul şi am coborât tonul. Doamnă Reed, am zis, trebuie să ieşiţi un pic, de dragul lui Tim. Ştiu că puteţi să mă auziţi, şi dac-o să vorbiţi cu mine, o să vă aud şi eu. E doar pentru Tim, vă garantez. Cred că vrea să ştie dacă sunteţi... bine, sau nu ştiu cum să spun. Acum, dacă tot crede că sunteţi aici, am impresia că n-o să renunţe, aşa că haideţi să rezolvăm problema, bine?

Gustul de zahăr mi-a gâdilat limba, iar livingul s-a luminat slab. Am intrat acolo.

— Doamnă Reed?

Sufrageria era plină de o lumină diafană, iar în interiorul acelei lumini, se vedea plutind o femeie. Rochia ei albă de vară i se unduia în jurul trupului mlădios. A plutit spre mine şi apoi s-a oprit în prag, cu mâinile împreunate în faţă. Printre buclele de culoarea mierii, i-am zărit chipul subţiat şi palid. M-a fixat cu privirea, ochii ei având aceeaşi nuanţă de gri-albăstrui ca ai lui Tim.

Era cea mai drăguţă persoană decedată din câte văzusem vreodată. Dacă n-aş fi ştiut cine era, poate-aş fi crezut că era un înger.

— Cine eşti? m-a întrebat, cu o voce blândă, dar stânjenită. Am expirat încetişor.

— Sunt... un fel de prietenă de-a lui Tim. Suntem colegi la Frazer. El m-a rugat să vin.

— De ce? Ce vrei?

— Eu nu vreau nimic, i-am zis. Tim a fost... a lui a fost ideea. Nu vrea decât... În fine, nu ştiu precis CP vrea, dar cred că i-ar plăcea să stea de vorbă cu dumneavoastră. Acum, aşteaptă afară. Vreţi să rămâneţi, dacă mă duc să-l aduc?

Fruntea i s-a încreţit.

— Nu mi se pare o idee bună. Nu trebuia să-l laşi...

— Ei, staţi o clipă, am oprit-o, ridicându-mi mâinile. Nu l-am „lăsat” să facă nimic. N-am venit aici decât pentru

că mi-a cerut el. Fiul dumneavoastră r destul de încăpăţânat, ştiţi doar.

Lumina ei a scăzut, infiltrându-se tot felul (Ir umbre prin ea.

— Ştiu, a zis. Îmi pare rău. Tu n-ai cum «A înţelegi. Îl văd cum mă tot caută, stând acolo, în camera mea, sau aici, jos, irosindu-şi timpul în care ai trebui să iasă cu prietenii, sau să se pregătească pentru facultate, sau... Îi face rău, şi numai din vina mea. Dac-aş putea să plec, dacă n-aş mai fi aici deloc...

Nici ea nu putea să controleze situaţia mai mult decât Paige, sau decât toţi ceilalţi, desigur. Totuşi, nu m-am putut împiedica să nu mă întreb dacă nu cumva asta ar fi putut avea vreo legătură cu ea, în definitiv, fără ca ea să-şi dea seama. Dacă nu cumva grijile ei pentru Tim erau cele care o reţineau acolo, ca şi cum el n-ar fi putut să-i dea drumul. Normal, care persoană moartă nu şi-ar fi făcut griji? Dar, dacă ea ştia cât de răvăşit ajunsese el să fie, cu tatăl lui care-şi luase tălpăşiţa şi cu prietenii care băteau în retragere... Poate că suferinţa de pe chipul lui era suficientă ca s-o facă să nu mai vrea să zăbovească acolo, să-l vegheze.

Mi-am alungat toate aceste gânduri. N-aveam de unde să ştiu şi oricum n-aş fi putut să schimb nimic.

— E posibil ca, după ce vorbeşte cu dumneavoastră, să se simtă mai bine, mi-am dat cu părerea. Aş putea să-i spun că nu are la dispoziţie decât cinci minute. Doar atât să-l ascultaţi, după care terminăm toată povestea şi toată lumea poate să se întoarcă la propria... viaţă.

— Dar... dacă el ştie că sunt aici, ar putea să-i fie chiar şi mai greu să...

— ...să treacă mai departe? am completat-o. Aş fi vrut să-i spun că nu există cale de-ntoarcere; acum, că Tim ajunsese să fie atât de pornit, n-avea să se lase până când n-o găsea, însă deznădejdea din expresia ei mă determina să ezit. Un singur lucru mai puteam să-i spun,

care s-o ajute. Dacă vreţi, i-am propus, aş putea să-i spun că m-am înşelat, că nu sunteţi aici.

Femeia a început să-şi frângă mâinile.

— Nu, a zis. Nu l-am minţit niciodată şi nu vreau să încep s-o fac acum. N-ai putea să-i spui doar că sunt aici, şi-atât? Că vreau să se gândească la el, în loc să-şi bată capul cu mine?

— Nu cred c-o să se mulţumească el doar cu asta, i-am zis. Serios, dac-aş putea, aş prefera să procedez aşa. Dar, dacă dumneavoastră nu vreţi să-l ascultaţi, cred că el o să tot încerce, şi poate c-ar ieşi mai rău.

Ne-am privit reciproc, timp îndelungat, după care ea şi-a lăsat ochii în jos.

—- Bine, a rostit încetişor. Încercăm. Cinci minute.

Uşa de la intrare a scârţâit, iar Tim şi-a vârât capul înăuntru.

— Cass? Ce se-ntâmplă?

— Doar ţi-am zis să aştepţi, l-am mustrat, întorcându-mi ochii spre mama lui. Ea a privit prin mine, spre uşă. După o clipă, a încuviinţat.

— Aştept de-o veşnicie, s-a plâns Tim. Ai reuşit măcar...

— Da, da, l-am oprit, lăsându-mă să cad pe canapea. Intră. E aici.

Tim s-a repezit în mijlocul încăperii, lăsând uşa RA se trântească zgomotos în urma lui. S-a tot învârtit pe călcâie, încordându-şi privirea în penumbră.

Mama lui s-a apropiat, plutind. Lumina ei a început «â pâlpâie.

— Tu n-o să poţi s-o vezi, i-am amintit.

— Aşa e, a încuviinţat el. A deschis gura, a închis-o la loc, după care a deschis-o iar.

— Aici, i-am arătat, înclinându-mi capul în direcţia ei. Hai, dă-i drumul, spune-i tot ce vrei să-i spui. Nu avem decât cinci minute.

— Cinci minute? De ce?

— Nu voia să vă vorbiţi deloc. Zice că te gândeşti li» (>a prea mult. Iar asta o necăjeşte.

— Că mă gândesc la ea? s-a mirat Tim, încreţindu-şi fruntea. Mamă? a zis apoi. Normal că mă gândesc la tine. Eşti bine? Adică, nu te mai doare unim, nu?

— Deloc, a murmurat ea, zâmbind.

— Zice că durerea a dispărut, i-am repetat eu.

— Bine, a zis Tim, întorcându-şi privirea spre mine. Scuză-mă, nu e vorba că nu te-aş crede, doar că... am nevoie să ştiu sigur că e ea.

Am ridicat din umeri şi am privit-o pe mama lui, întrebătoare, ridicând din sprâncene. Ea s-a strecurat mai aproape, exact cât să-i poată atinge umărul cu degetele. Nu-l scăpa din ochi nici o clipă.

— Înainte să mă ducă la spital ultima dată, i-an lăsat lui verigheta, să mi-o păstreze, ca să ştiu că e la loc sigur.

— Zice că verigheta ei e la tine.

Tim a făcut ochii mari.

— E... ea e... e aici...

S-a răsucit pe călcâie, ca şi cum îşi închipuia că ar fi putut s-o vadă, fie şi numai pentru o fracţiune de secundă, dacă se mişca îndeajuns de repede.

— OK, OK. Verigheta... vrei să i-o dau tatei? Nu mi-a cerut-o, dar cred că ştie că e la mine.

— E a ta acum. Faci cu ea ce crezi că e mai bine

— Poţi s-o păstrezi. Sau să faci ce-ţi închipui tu că e mai bine.

M-am uitat la ceas. Jumătate din timpul lui se scursese deja, însă poate că maică-sa va fi îngăduitoare şi va mai sta.

— O să rămâi aici? a întrebat Tim umbra.

Ea a zâmbit strâmb.

— Nu ştiu. Nu cred că eu pot să hotărăsc.

— Nu ştie. Se pare că nu depinde de ea, am adăugat. Din câte pot să-mi dau eu seama.

— A! Eu... E ceva...

Vocea îi tremura. Şi-a coborât privirea în podea. Mi-am dat seama că, poate, avea ceva să-i spună, dar n-ar fi vrut să aud şi eu, ceva numai între el şi mama lui. Ei bine, în privinţa asta n-aveam cum să-l ajut.

— Eu trebuie să plec, l-a anunţat mama lui.

— Ei, mai e un minut, i-am atras eu atenţia. Apoi, întorcându-mă spre Tim: dacă mai ai ceva de zis, atunci zi repede.

— Cum pot să... ce-ar trebui să fac? a bolborosit el, cu o voce atât de aspră, încât m-a făcut să-mi ridic privirea de la ceas. Faţa i se acoperise de pete trandafirii. Toată lumea e... altfel acum. Oamenii, în loc să discute cu mine, vorbesc în spatele meu, se comportă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă n-ar exista decât un pretext ca să mimeze părerea de rău şi să se facă să se simtă ei înşişi mai bine, prefăcându-se că le pasă, ca şi cum nici măcar n-ar observa cum mă simt *eu*. Şi tata... nu pot să am încredere în el. Iar tanti Nancy s-a dus la ea acasă, normal. Nu mai am pe nimeni. Nu ştiu ce să fac.

Mama lui a întins mâna şi l-a atins pe obraz.

— Spune-i... spune-i că eu l-am iertat pe tatăl lui şi că ar trebui să încerce să-l ierte şi el. Spune-i că trebuie să-şi trăiască viaţa aşa cum îşi doreşte şi să rămână aproape de oamenii care ţin la el. Şi sunt oameni care ţin la el. A, te rog, spune-i şi că trebuie să se îngrijească. Nu prea doarme. Cred că şi...

A clătinat din cap.

— Nu-mi place.

Şi-a sărutat vârful degetelor şi-apoi i-a mângâiat fruntea cu ele.

— Sunt aici. Sunt bine. Acum, ai grijă de tine.

Şi s-a îndepărtat plutind, după care a dispărut în perete.

I-am repetat lui Tim cuvintele ei. El nu şi-a ridicat privirea. După un minut de tăcere, am zis:

— A plecat. Din cameră, vreau să zic.

S-a trântit pe fotoliul din colţ, cu umerii lăsaţi. Eu mi-am făcut de lucru trăgând de un fir din tapiţeria canapelei. Un iz vag, de mucegai, a început să se ridice din perne. Tim şi-a dres glasul, dar nu a reuşit să scoată vreo vorbă.

Am stat aşa acolo, pe întuneric, împreună cu lucrurile pe care le zisese el, cu cele pe care le zisese ea, cu cele pe care sunt convinsă că el şi-ar fi dorit să nu le audă, până când am simţit c-o să mă sufoc.

— Eu plec, l-am anunţat, ridicându-mă. Ar fi cazul să prind orele de după-amiază.

Tim s-a foit, întorcându-şi faţa spre mine. Culoarea îi revenise în obraji, iar ochii îi erau limpezi, nu înlăcrimaţi. S-a ridicat în picioare fără prea mare efort. Numai că, în clipa în care a zâmbit, a părut că faţa o să-i explodeze în mii de bucăţi.

— Mersi, mi-a zis. Adică, „mersi” nu exprimă nici pe jumătate ce-ar trebui, dar nu ştiu ce altceva aş putea să-ţi spun.

— Nu-ţi face probleme, i-am răspuns. Dacă tot am putut să fac asta…

M-am cuprins singură cu braţele. Nu i-aş fi găsit vreo vină dacă şi-ar fi pierdut stăpânirea de sine pe moment, dar nici nu credeam că vreunul dintre noi doi ar fi considerat oportună prezenţa mea acolo, ca spectatoare la aşa ceva. Nu aveam ce să spun ca să-l fac să se simtă mai bine. Nici măcar pe Paige nu puteam s-o alin în privinţa mamei noastre, şi pe ea o cunoşteam mai bine ca pe oricine altcineva.

— Un lucru pe care nimeni n-ar fi putut să-l facă, a replicat el, izbucnind într-un râs strident. Aşadar, bănuiesc că rămâne să te iau pe la nouă, mâine seară?

A, da! Petrecerea. Am deschis gura să protestez, însă ceva din felul în care m-a privit, din zâmbetul acela crispat, m-a împiedicat să rostesc vorbele care-mi stăteau pe buze.

— OK, i-am răspuns. La nouă rămâne.

CAPITOLUL 9

Lui Tim îi venea uşor să trateze cu indiferenţă chiulul de la şcoală; probabil că direcţiunea încă îl lăut mai liber, din compasiune. Eu însă pierdusem patru ore şi mă şi pomenisem că domnul Gerry, îndrumătorul meu psihologic, îmi sufla în ceafă.

Eu şi domnul Gerry deveniserăm amici încă din prima mea zi la Frazer. Mama şi tata se gândiseră că, după criza mea legată de moartea lui Paige şi după lamentabilele mele rezultate şcolare ulterioare, era cazul să-i acorde pseudo-psihiatrului angajat al şcolii un vot de încredere. Aşa că, în timp ce toată lumea se adapta la rigorile primului trimestru, eu eram obligată să stau pe un fotoliu fleşcăit şi să-l ascult pe omuleţul ăsta ridicol explicându-mi cum avea să arate viaţa mea. Avea faţa ca un măr, numai obraji, un ciot de bărbie şi o claie de bucle sârmoase. În timp ce mă asigura că, dacă o să lucrăm împreună, vremea petrecută la Frazer o să fie plăcută şi profitabilă pentru mine, zâmbetul i s-a întins pe toată faţa aia ca un măr, încercând să-mi dea impresia că era tipul cel mai demn de încredere din întregul univers.

— Nu-ţi fie teamă să ceri ajutor, îmi zisese, apucându-şi genunchii cu palmele lui prea mari. Pentru asta mă aflu aici.

Şi, lucru sigur, se aflase „aici” tot timpul. Se învârtise prin preajma mea pe toată durata anului întâi, vârându-şi nasul prin sălile în care aveam ore şi veghindu-mă în timpul pauzei de prânz, frământându-se din cauză că nu-mi făceam prieteni vizibili şi pentru el şi că, în schimb, îmi făceam o întreagă armată de duşmani. Fusesem implicată

într-o încăierare din cauză că-i tăiasem cuiva macaroana, iar el mă şi chemase în biroul lui.

— De ce te străduieşti atât de tare să te-ndepărtezi de colegii tăi? se văicărise, frângându-şi mâinile enorme.

„Nu ştiu”, aş fi vrut să-i răspund. De ce se străduiau ei atât de tare să se-ndepărteze de mine? Eu măcar mă luam numai de cei care o meritau. Numai de asta nu se potrivea cu viziunea domnului Gerry asupra universului, unde toţi se înţelegeau între ei şi toată lumea era fericită.

După o vreme, sigur, copiii îşi dăduseră seama că era mai prudent să mă lase în pace, decât să mi se pună în cale. Iar Norris îl prinsese pe domnul Gerry încălcând regulamentul şcolii şi chiar legea, o dată sau de două ori, în parcarea subterană a profesorilor. Atunci, ajunseserăm la o înţelegere. El să nu se mai frământe în legătură cu faptul că nu aveam prieteni, iar eu să nu mai isc încăierări — şi cred că începea şi el să priceapă că mai mult de-atât n-aven cum să obţină de la mine.

În vinerea aceea — adică a doua zi după ce discutasem cu mama lui Tim —, probabil că simţise în mod cu totul special chemarea datoriei. Eu o cam lălăisem, aşa că a trebuit s-o iau la picior ca să ajung la timp la şcoală. Mai erau cinci minute până se sune de intrare, şi coridoarele erau ticsite. În timp ce înaintam odată cu mulţimea de elevi pe lângă biroul îndrumătorului, domnul Gerry a ieşit în mare grabă, în dreapta mea urlau doi tipi în legătură cu clasamentul din liga de baseball, iar în stânga, o gaşcă de fete se manifestau entuziast cu privire la cine ştie ce nouă comedie romantică, aşa că nu l-am auzit când m-a strigat pe nume. În cele din urmă, m-a prins de umăr.

— Domnişoară McKenna, a zis el. O vorbă, se poate?

— Ce? M-am chinuit să mă întorc cu faţa spre el. Eram ca un dop în mijlocul coridorului, blocând circulaţia.

Domnul Gerry şi-a compus o expresie plină de durere.

— În cabinetul meu? a adăugat.

— Trebuie să înceapă ora de...

Şi-a umflat obrajii, făcându-i să pară şi mai rotunzi decât erau.

— O să primeşti un bilet de motivare. Iar dacă refuzi să vorbeşti cu mine, voi fi obligat să-i sun pe părinţii tăi şi să vorbesc cu ei.

— Eu n-am zis că nu vin, m-am apărat.

Mamă, Doamne, şi eu care credeam că tipul ar fi trebuit să aprecieze efortul meu de a ajunge la timp In oră.

Domnul Gerry şi-a croit drum prin mulţime, iar eu l-am urmat pe culoarul creat de el. Secretara biroului de îndrumare l-a salutat înclinând din cap, în timp ce ne făceam loc în îmbulzeala de pe hol, ca să intrăm în camera de recepţie. Domnul Gerry a deschis uşa cabinetului său şi mi-a făcut semn să intru. În faţa biroului lui era un fotoliu, aceeaşi piesă de mobilier fleşcăită pe care mă aşezasem cu aproape trei ani în urmă. Am preferat să rămân sprijinită de dulapul cu acte. Atunci, domnul Gerry s-a uitat la fotoliul său confortabil, cântărind situaţia. Dacă se aşeza, putea să stea în poziţiile lui preferate: aplecat în faţă, cu bărbia sprijinită în palme, sau lăsat pe spate, cu braţele larg desfăcute. Cu toate acestea, dacă se aşeza, îmi ajungea mie până la brâu. Prin urmare, a ales să se proptească, stângaci, de biroul înţesat de hârţoage.

— Ai avut mai multe absenţe săptămâna aceasta, domnişoară McKenna, a început el. Ai lipsit miercuri de la orele de după-amiază, şi ieri, de la cele de dimineaţă. Direcţiunea nu a primit nici un apel telefonie din partea părinţilor dumitale, iar dumneata nu ai prezentat nici un fel de motivare.

După ce a enunţat datele problemei, s-a oprit să-ţi tragă sufletul.

— Ai putea să-mi spui ce se-ntâmplă? Ai cumva necazuri? Poate că aş fi în măsură să te ajut.

Chiar mă întrebam dacă nu cumva direcţiunea îl sunase deja pe tata. Dacă l-ar fi prins absorbit de munca lui, probabil că ar fi bombănit o scuză oarecare, fără ca măcar să asculte ce i se spunea. Sau poate că domnul Gerry îi oprise pe cei din direcţiune să sune acasă la mine, ca să aibă posibilitatea să discute mai întâi el cu mine. Din grijă pentru propria-l piele.

N-am făcut decât să-l privesc în ochi. Ştia bine că obişnuiam să dau de tot felul de necazuri. Ce se aştepta să-i spun?

— Cassandra, a început el.

— Cass, l-am corectat.

— Cass. Şi-a frecat nasul şi s-a scărpinat în ceafa. Claia de păr creţ i s-a clătinat. Notele dumitale sunt... acceptabile. Cu toate acestea, dacă vei continua să lipseşti de la ore, este posibil să rişti să rămâi repetentă. Eşti o fată inteligentă. Sunt convins că poţi să-ţi dai seama de gravitatea situaţiei.

— Foarte bine, am replicat. Promit să nu mai lipsesc de la alte ore. Acum pot să plec?

S-a oprit, cu mâna la ceafă.

— Mă bucur să aud aşa ceva, a zis. Dacă treci prin vreo... dificultate şi vrei să vorbeşti despre asta, desigur că voi fi întotdeauna disponibil, în calitate de îndrumător psihologic.

De parcă chiar ar fi avut chef să asculte ce aveam ni de spus. Mda, e-adevărat, omul îşi făcea meseria. Însă ştiam prea bine ce rezultate şcolare aveam şi că nu mai riscasem niciodată să rămân repetentă după ce-mi pusesem la cale strategia, de când cu perioada dificilă din clasa a noua.

— Domnule Gerry, i-am răspuns, eu cred că pot să-mi rezolv singură problemele. Şi până acum mi le-am rezolvat de fiecare dată, corect? Eu nu mă amestec în problema dumneavoastră legată de substanţele pe care

le trageţi pe nas la prânz, aşa că n-ar fi mai bine să mă lăsaţi să mă descurc cum ştiu eu?

Ne-am privit unul pe celălalt zece secunde bune, Apoi, domnul Gerry a răsuflat şi şi-a îndreptat privirea oriunde-n altă parte, numai la mine nu. A ridicat mâna să se frece iar la nas, dar şi-a luat seama la timp, aşa că a lăsat-o să cadă la loc.

— Anul şcolar este aproape de sfârşit, a zis într-un târziu. Te rog, încearcă să nu mai lipseşti de la orc.

— Nici o problemă, domnule.

Soneria s-a auzit chiar în clipa în care am ieşit pe coridor, însă aveam prima oră la etajul de deasupra celui la care mă aflam. Am ezitat pentru o clipă.

Norris făcuse de gardă toată după-amiaza zilei din urmă lângă automobilul lui Paul, plus de dimineaţă. Muream de curiozitate să aflu dacă observase ceva, însă acum nu mi se părea că era momentul cel mal grozav în care să-mi pun la-ncercare norocul, şi nici răbdarea domnului Gerry.

M-am trântit în banca mea în timp ce doamna Waugh făcea prezenţa. S-a uitat în treacăt la mine, însă nu mi-a zis nimic.

În intervalul de zece minute dintre două ore de clasă, m-am năpustit după colţ, la dulăpiorul meu Norris plutea în apropierea tavanului, patrulând lent, în cerc. Cu bărbia lăsată în piept şi gulerul vestonului mult ridicat, arăta ca un vultur supradimensionat. Vreo doi copii îşi zăngăneau lucrurile prin dulăpioare, cam pe la jumătatea coridorului. O altă gaşcă tocmai se revărsa din cea mai apropiată sală de clasă. M-am strecurat pe lângă ei şi mi-am deschis dulăpiorul.

— Salut, Norris.

S-a lăsat în jos până la înălţimea mea, trăgându-şi gulerul la o parte din dreptul feţei. Un zâmbet i s-a întins până la urechi.

— N-o să-ţi vină să crezi, mi-a zis, cu ochii strălucindu-i.

— Ce? l-am întrebat. Ce s-a-ntâmplat?

— Aşa. Bun. A tuşit în palmă şi şi-a dres glasul, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un discurs prezidenţial. Aşadar, i-am găsit ieri destul de repede maşina lui Paul. Şi-o parchează la o stradă distanţă de Frazer. Frumoasă maşinuţă. Paul şi-a făcut apariţia cu iubita lui, după şcoală, ca doi porumbei, după care a demarat. Nu s-a-ntâmplat mare lucru. Numai că, azi-dimineaţă — şi-a frecat mâinile satisfăcut —, patrulam în jurul terenului, fiindcă îmi spusesei tu de chestia cu antrenamentul. Şi, normal, apare lotul, începe să dea ture, e prezent şi Paul, alergând ca să-şi facă încălzirea, şi uite că vine fata aia şi se propteşte de gard.

— Fata, l-am întrerupt, era Sharon? Cam scundă şi slăbănoagă, cu tot felul de şuviţe de păr de toate culorile?

— Da, ea era! Paul o vede şi se face cam roşu la faţă, dând impresia că-i e frică să nu observe cineva, îi face semn să se care, şi ea pleacă, iar eu îmi zic că asta a fost tot. Numai că, la vreo două minute după aia, Paul îi zice antrenorului că şi-a uitat o carte în maşină. Aşa că pleacă şi... ghici! Când ajunge la maşină, fata îl aştepta.

— Uau! am murmurat. Îi luase, cât?, patru zile, până să reia relaţia de unde rămăsese. Cine ştie de câte ori îşi mai făcuseră de cap şi înainte...

Iar Danielle habar n-avea. Cum era posibil să nu observe?

Chiar avea încredere în el, mi-am zis, simţind cum mi se pune un nod în gât. Chiar îşi închipuia că el era nebun după ea.

Exact aşa cum crezusem eu că eram prietene, cu şi Danielle. Maxilarele mi s-au încleştat şi am alungat orice urmă de compasiune. Toate lucrurile pe care le făcuse se întorceau acum împotriva ei, s-o bântuie, Şi era cât se poate de corect să se-ntâmple aşa.

— Şi? am întrebat, îmboldindu-l pe Norris.

— Aşa, a zis el. Deci, se întâlnesc la maşină, şi Paul îi zice că nu poate să stea prea mult, fiindcă nu vrea să trezească bănuieli, că iubita lui o să-i sară în cap, iar Sharon îi zice că poate să-i facă ea ceva repede, dacă-i promite că se întâlnesc în weekend. Şi, nenică, repede a mai fost. Abia dac-am clipit din ochi, şi ea era deja jos, a precizat Norris, înroşindu-se. Tre' să-ţi spun, dacă e ceva ce mi-aş dori să nu mai văd, e tocmai chestia pe care fetele astea ştiu n-o facă.

— Doamne, am exclamat, ce jigodie! Ce dobitoc! Dacă pun mâna pe el... Doamne!

Poate că-şi închipuia deja că era ca şi mort, aşa că putea foarte bine să-şi trăiască restul clipelor din plin.

— Dar asta nici măcar nu-i faza cea mai tare, m-a asigurat Norris. I-auzi aici! În timp ce-şi făceau treaba, i-a căzut poşeta pe jos, în maşină, şi din ea s-a rostogolit un ruj, drept sub scaunul din dreapta. Nici unul dintre ei n-a dat atenţie, evident. Pe urmă, ea fi-a luat catrafusele şi a plecat, ea ştie încotro, iar el s-a repezit înapoi pe terenul de antrenament, şi nimeni n-a observat. Aşa că obiectul e şi-acum tot acolo, în maşină.

Am căscat gura instantaneu, însă eram atât de copleşită de uluire, încât am avut nevoie de vreo două secunde până să scot vreun cuvânt.

— De data asta, s-a ras. De tot.

— O, da!

— Asta-i... mersi, Norris. Eşti cel mai tare. Mi-ar fi plăcut să mai stăm la taclale, dar trebuie să fug la oră. Mai trec pe la prânz, bine?

— Excelent, mi-a zis, în timp ce-mi înhăţam caietul de istorie din dulăpior. Hei, petrecerea aia la care ziceai că te duci diseară cine ziceai c-o dă?

— Matti Turuno. Îl cunoşti.

— Mda, a răspuns Norris, încruntându-se. M-am gândit c-ai vrea să ştii: bătea câmpii cu gagica lui despre ceva în

legătură cu Tim, părea de-a dreptul şucărit. N-am prins decât o frântură, dar cred că ani auzit şi numele tău.

— Păi, cred c-ar fi bine să fii cu ochii-n patru pe tema asta.

Mi-am închis dulăpiorul, creierul sfârâindu-mi ca o băutură carbogazoasă dintr-o doză deschisă după ce fusese bine agitată. Petrecerea. Puteam să-i dobor pe Danielle şi pe Paul ca pe două piese de domino, şi toţi prietenii lor aveau să fie prezenţi acolo, ca martori. Când mă gândesc că fusese cât pe ce să refuz invitaţia la petrecere... Avea să fie o lovitură perfectă!

Matti n-avea decât să bată câmpii cât poftea. Cu excepţia Apocalipsei, nimic nu mă mai putea opri acum.

CAPITOLUL 10

Când începuse Paige să meargă pe la petreceri, treburile încă stăteau bine între noi două. Mă târa în camera ei, iar eu mă cocoţam pe marginea patului şi ciripeam aprobator în legătură cu pieptănătura şi alegerile ei vestimentare. Pe urmă, mă făcusem destul de mare, încât s-o rog să-mi împrumute ţoalele şi trusele ei de machiaj, iar Paige ajunsese la concluzia că devenisem o pacoste pentru ea. Dar asta nu mă împiedicase s-o spionez, desigur. Mă zgâiam pe gaura cheii, sau prin crăpătura uşii, sau îi ascultam mormăielile şi suspinele, cu urechea strâns lipită de perete, până când mă prinsese mama şi mă uşuise de-acolo. Până şi când mă înfuriam de-mi venea s-o strâng de gât cu-n ciorap, tot curiozitatea se dovedea mai puternică.

Mulţumită acestui nărav, tot ce ştiam despre pregătirile pentru o petrecere învăţasem de la Paige:

1. Stai sub duş până când se termină apa caldă. Înfăşoară-ţi părul într-un prosop şi du-te fuga în cameră.
2. Ia loţiunea cea mai cremoasă care-ţi pică în mână şi unge-te cu ea pe corp.
3. Strecoară-te într-o rochie. Trage concluzia că te face grasă. Scoate rochia.
4. Pune-ţi o fustă şi o bluză. Trage concluzia că arăţi ca o elevă de clasa-ntâi. Scoate fusta şi bluza.
5. Vâră-te în pantalonii de piele pe care-i ţii ascunşi în fundul şifonierului. Trage concluzia că e prea mare

probabilitatea ca mama şi tata să facă o criză de nervi dacă te văd. Îndeasă pantalonii la loc în şifonier.

6. Aruncă-ţi pe tine altă rochie. Verifică decolteul (suficient de jos?) şi tivul (suficient de sus?). Trage concluzia că toată lumea va zice despre tine eA arăţi ca o vacă, dar eşti deja prea obosită ca să mai încerci şi altceva.

7. Terciuieşte-ţi gel în păr. Usucă-l de jos în sus, pentru volum.

8. Mânjeşte-ţi faţa cu fond de ten, pudră, fard pentru pleoape, roşu în obraji, rimei, ruj şi orice altceva mai nimereşti prin sertarul cu articole pentru machiaj.

9. Pulverizează-ţi parfum în sân, pe gât şi în păr.

10. Lâncezeşte pe pat, cât mai nemişcată cu putinţă, astfel încât să nu tulburi fragilul echilibru cosmetic, până la sosirea masculului însoţitor.

Nu mi-am bătut capul cu mai nimic din toate astea, cu excepţia numărului 1, fiindcă, zău aşa, e mult mai puţin probabil ca lumea să plece urechea la line când arăţi şleampătă. Mi-am tras pe mine aceeaşi pereche de blugi pe care o purtasem şi la şcoală şi am înşfăcat la întâmplare un tricou din şifonier. Părul l-am lăsat să se usuce singur. Dacă m-ar fi văzut, Paige ar fi făcut o criză de nervi, însă o ştersese — în mod convenabil pentru mine — ceva mai devreme, nelăsând în urma ei altceva decât un iz de mere caramelizate. Probabil că-i era tare dor de mama, dacă avea curajul să se aventureze până la aeroport, să aştepte avionul.

Privindu-mă în oglindă, am ajuns la concluzia că în nici un caz gaşca lui Tim n-ar fi putut să-şi închipuie că făcusem vreun efort să mă fac frumoasă pentru de-alde ei.

Mai erau vreo douăzeci de minute până când trebuia să sosească Tim, aşa că m-am dus jos şi m-am trântit pe

canapea, lângă tata. Îşi pusese *Insula lui Gilligan*, unul dintre vechile lui seriale preferate.

Care-i povestea? m-am interesat.

— Căpitanul crede că cineva i-a făcut nu ştiu ce vrajă voodoo, m-a informat tata, chicotind.

Pe ecran, îi vedeam pe Gilligan şi pe Căpitan certându-se. Mie, nervii îmi trosneau ca focurile de artificii. Am încercat să urmăresc şi eu filmul, însă toi pierdeam şirul motivelor de ceartă dintre ei. După câteva minute, m-am fâţâit pe canapea şi mi-am rezemat capul de braţul ei. Tavanul îmi solicita mai puţin puterea de concentrare.

Zgomotul a încetat deodată: tata oprise sonorul televizorului.

— Cassie? a zis el.

M-am întors ca să-l pot vedea la faţă.

— Mda?

înainte de a spune ceva, şi-a scos ochelarii, i-a examinat, după care şi i-a pus la loc.

— Astă-seară... ăăă... ai vreun rendez-vous?

Mi-a venit să râd. Şansele ca eu să am parte de vreun rendez-vous amoros erau mai mici decât zero, Nici măcar nu-mi trecuse prin minte că puteam să dau impresia asta.

— Nooo, am replicat. Doar ard gazul cu o gaşcă de colegi. Tipul care vine să mă ia doar mă duce cu maşina.

— Foarte bine. Mi-a zâmbit, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva gândul îi zburase la acea ultimă seară din viaţa lui Paige, când fugise de-acasă cu iubitul ei. Poate că se aruncase în apă numai ca să-l impresioneze pe Larry. Taţilor le cam place să dea vina pe băieţii cu care umblă fetele lor.

Eu pun pariu că Paige s-ar fi aruncat în apă fie că exista vreun iubit prin preajmă, fie că nu. Îi plăcea s-o facă un pic pe nebuna, doar ca să se distreze. Tata nu aflase nici până în ziua de azi de pantalonii de piele ascunşi în fundul şifonierului ei. Îi şterpelisem eu, înainte ca el să-i

supună camera la reparaţii capitale. Acum, zăceau pe fundul şifonierului meu.

— Te-ntorci înainte de miezul nopţii? a vrut tata să ştie.

— Sigur, l-am liniştit. Dacă nu chiar mai devreme.

— Bine, bine.

— Nu-ţi face probleme, tată. Am eu grijă de mine.

M-am ridicat în capul oaselor şi l-am îmbrăţişat la repezeală. Din antreu, se auzise ţiuitul soneriei.

— Ţi-a sosit maşina, a remarcat tata. Distracţie plăcută. Şi nu uita...

— Ce?

Zâmbetul lui a devenit sfios.

— Să ai grijă de tine.

— Normal. L-am strâns de braţ şi am sărit de pe canapea. Până să ajung la uşă, am fost nevoită să-mi domolesc fuga. Mă mânca pielea, iar inima mi se zbătea ca un peşte pe uscat. „Nu e decât o petrecere, mi-am amintit singură. Nimic altceva, decât o gaşcă de copii care pierd vremea. Nimic cu care să nu mă pot descurca.” Sigur, nu mai fusesem la o petrecere de mai bine de patru ani, iar o petrecere de liceeni era departe de o seară pentru adolescenţi — avea să se lase cu pileală, părinţii nefiind prin preajmă — plus că se ţinea în casa unuia care mă iubea ca sarea-n ochi, dar, nu zău, ce-ar fi putut să iasă rău?

Am inspirat lent şi profund, liniştindu-mi neastâmpărul în timp ce traversam vestibulul. Pe urmă, mi-am dat la o parte şuviţele de pe faţă şi am deschis uşa.

— Salut!

Lumina de pe verandă era aprinsă, şi umbrele îndulceau trăsăturile colţuroase ale feţei lui Tim. !n obraji avea mai multă culoare decât îmi aminteam. Poate că discuţia cu mama lui îi fusese de folos, cu toată îngrijorarea ei. Bun. Am încercat să schiţez un zâmbet, însă eram într-atât de agitată, încât nu prea mi-a ieşit.

La rândul lui, tot azvârlea cheile maşinii dintr-o mână în cealaltă.

— Eşti gata?

— Numai o clipă.

Mi-am strecurat picioarele în bocanci, am înnodat şireturile, după care l-am urmat pe alee. Nici Tim nu se înţolise mai bine decât o făcusem eu: tricou polo şi pantaloni kaki. Poate că i se părea ceva în neregulă cu hainele mele, dar nu mi-a zis nimic.

În maşină, m-am lăsat pe spate şi mi-am întins picioarele cât de mult îmi permitea spaţiul acela înghesuit; m-am uitat cum treceau casele pe lângă noi. Acum, era de-adevăratelea. Chiar mă duceam la... chestia aia. Inima a început din nou să-mi tresalte. Peste doar câteva minute, aveam să fiu faţă-n faţă cu Danielle. Şi cu Matti, şi cu Paul, şi cu alte câteva zeci de persoane, care mai degrabă mi-ar fi tras şuturi în fund decât să mă salute.

Poate că era o greşeală. Pătrundeam pe teritoriul inamic fără să am o hartă. Dacă mă mâncau de vie? Erau destui pe-acolo dispuşi s-o facă.

Mi-am înghiţit temerile. Nu. N-ar fi îndrăznit. Oricât de mulţi ar fi fost, oricât de mult m-ar fi urât ei, le era frică de mine. Le cunoşteam secretele. N-aveau cum să se atingă de mine.

Tim se concentra la drumul din faţa noastră; luminile farurilor înotau prin amurg.

— L-am anunţat pe Matti c-o să vii cu mine, m-a informat după un minut. Din moment ce e petrecerea lui...

Mintea mi-a zburat la conversaţia pe care o avusesem în acea dimineaţă cu Norris. Aşadar, de-asta era Matti atât de şucărit.

— Îmi închipui c-a sărit în sus de bucurie.

— S-a cam supărat. Mi-a zis c-am înnebunit, şi chestii de-astea, a zis Tim, cu un hohot de râs tăios. Dar i-am zis

că te-am invitat deja şi că n-am de gând să-mi iau cuvântul înapoi, aşa că a lăsat-o baltă.

Vocea îi suna atât de hotărâtă, încât m-am pomenit spunându-i:

— Nu erai obligat. Adică, să nu-ţi iei cuvântul înapoi.

Mi-a aruncat o privire.

— Ce, nu vrei să mergi?

— Păi...

Putea foarte lesne să fie cea mai frumoasă seară din viaţa mea, dar şi cea mai urâtă — ambele posibilităţi erau împachetate în acelaşi ambalaj. Numai că el mă privea, vorbea cu mine ca şi cum aş fi fost cineva important pentru el, şi, deodată, inima a început să-mi tresalte dintr-un cu totul alt motiv.

Tata mă întrebase — Tim n-avea de unde să ştie — dacă el avea habar că reprezenta numai biletul meu de intrare la petrecere, şi nimic mai mult de-atât, nu-i aşa?

— Dar ceilalţi? l-am întrebat repede. Ştiu toţi?

— Matti a adus vorba la prânz, aşa că o grămadă de lume de la Frazer, dintre cei care o să fie acolo, ştie că vii cu mine. Are importanţă?

— Nu, i-am răspuns. Şi n-avea, nu? Danielle oricum venea, Paul oricum venea. Nici unul dintre ei n-ar fi recunoscut că avea emoţii din cauza mea.

Doamne, ce bine că ei nu ştiau cât de emoţionată eram eu!

Nu mai gândi aşa! Concentrează-te! Nu-i decât o petrecere tâmpită. Gândeşte-te ce faţă o să facă Danielle, când o să-i trânteşti adevărul în ochi. Doar de-asta te şi duci: fiindcă ea şi-o merită.

Tim s-a mai uitat la mine preţ de o clipă, după care a redevenit atent la drum. M-am prefăcut că nu observ. Până nu făceam ce aveam de făcut, nu puteam să mă gândesc la el, şi nici la altceva, ci doar la îndeplinirea misiunii.

Casa lui Matti se vedea de departe cum strălucea, cu toate transperantele ridicate şi ferestrele luminate. Era mare, cu parter şi două etaje, având în faţă o imensă alee, deja ticsită de automobile. Tim a descris un U cu Oldsmobile-ul şi a parcat pe cealaltă parte a străzii. În timp ce coboram pe trotuar, s-a răsucit să ia o sacoşă cu băuturi alcoolice, de pe bancheta din spate. Valuri de muzică pluteau spre noi dinspre casă. Ritmul se auzea atât de slab, încât după câteva clipe nu mai puteam să-mi dau seama dacă auzeam şi altceva, în afară de bătăile inimii mele.

Am examinat maşinile de sub stâlpii de iluminai stradal: broscuţa galbenă a Jordanei, Corolla cafenie a mamei lui Fio şi Mustangul lui Paul, roşu ca un mâi copt. Leon nu venea cu maşina la şcoală, dar sigur era şi el acolo — fie venise pe jos, fie cu unul dintre automobilele pe care nu le recunoşteam. Iar Danielle venise probabil cu Paul.

Am traversat strada, acompaniaţi de clinchetele din sacoşa lui Tim. Am rămas mai în spate, în timp ce el a sunat la uşă.

A deschis un tip pe care nu-l cunoşteam: era de la o altă şcoală, am presupus.

— Noroc, ne-a întâmpinat el, ridicând o sticlă de bere. Un smoc de păr castaniu marca nasturele descheiat de la cămaşă. Privirea i-a căzut pe sacoşa lui Tim.

— Excelent, a exclamat, ai adus bunătăţi. Ia să vedem ce-avem aici.

Şi a pornit înainte prin vestibul înainte ca noi să apucăm să trecem pragul, iar după ce Tim a închis uşa în urma noastră, am pornit şi noi după el. Din boxele aflate în living se revărsau acorduri de chitară, amestecate cu vocile actorilor dintr-un film care se auzea la etaj. Tim nu se deranjase să se descalţe, aşa că am rămas şi eu cu bocancii în picioare şi m-am prelins pe lângă perete spre living.

Jordana şi alte trei fete se înghesuiseră pe canapeaua de piele. Trăncăneau zgomotos între ele, acoperind muzica. Jordana chiţăia de râs. Leon stătea în picioare într-un colţ, manevrând instalaţia de sunet şi sorbind din când în când din pahar. Vreo doi tipi din ultimul an de la Frazer se lăsaseră pe vine pe podea, alături de consola de jocuri a lui Matti, cu ochii lipiţi de ecranul televizorului. Marcau fiecare împungere a I»(toanelor telecomenzii cu urlete nearticulate.

Jordana s-a uitat scurt în direcţia mea, după care s-a întors la hlizeala ei cu celelalte fete, ca şi cum nici nu m-ar fi văzut. Tim se dusese în bucătărie, mi-am închipuit, să prepare ceva de băut. Numai o toantă demnă de milă s-ar fi târât după el ca o coadă. Îmi făcuse un serviciu aducându-mă aici; acum, eram pe cont propriu.

Dincolo de sistemul audio, am zărit, într-un colţişor al sufrageriei, tot felul de cutii de băuturi carbogazoase şi pungi cu chipsuri, împrăştiate pe o servantă. Am traversat încăperea, bufnind cu bocancii pe pardoseala din lemn de esenţă tare, şi-am luat de-acolo o bere cu ghimbir. Am desfăcut-o şi m-am sprijinit cu spatele de servantă.

O gaşcă de băieţi începuse o partidă de hochei de masă la unul dintre capetele mesei din sufragerie.

— Hei, uitaţi aici, a rostit unul dintre ei, aruncând un capac de bere pe terenul de joc. Bucăţica de tablă a zăngănit încoace şi-ncolo de câteva ori, până să-şi in zborul şi să aterizeze pe podea. Matti a scos capul din bucătărie. A râs către băieţi şi a zis o chestie pe care n-am reuşit s-o aud. Apoi, a dat cu ochii de mine.

A închis gura cu un pocnet şi m-a examinat pentru o clipă, cu ochii la fel de înguşti ca perii fragili pe care-i avea în barbă. I-a tras un pumn în umăr unuia dintre hocheişti, a strigat ceva către un altul, apoi a dispărut la loc în bucătărie.

În timp ce-mi lungeam gâtul să văd ce mai făcea Jordana în camera alăturată, Matti, Tim şi domnul Păr-Castaniu au traversat vestibulul, îndreptându-se spre scară. Tim şi-a rotit privirea înjur şi m-a zărit, după care mi-a zâmbit rapid. Încruntându-se, Matti l-a înghiontit să meargă mai departe. Jordana şi-a fluturat degetele spre el, iar după ce, el şi ceilalţi, au dispărut de-acolo, ea s-a aplecat să se uite într-o revistă pe care o deschiseseră între timp prietenele ei.

Cu excepţia acelei priviri bizare din partea lui Matti, parcă nici n-aş fi fost acolo. Poate că aşa te simţeai atunci când erai mort, nevăzut de nimeni. În timp ce-mi târşâiam bocancii pe podea, o furnicătură mi s-a strecurat printre umeri, făcându-mă să mă foiesc. Am încercat să dau pe gât berea cu ghimbir ca ţi cum aş fi fost pe deplin mulţumită de locul în care mă aflam. Mâna îmi tremura. Am lăsat jos cutia.

Atunci, am văzut-o rătăcită pe-acolo pe Flo. Când m-a văzut, a zâmbit şi s-a repezit spre mine ca şi cum tun fi fost cele mai bune prietene.

— Cass McKenna! a exclamat ea, arcuindu-şi sprâncenele şi dezvelindu-şi dinţii într-un zâmbet larg. Am auzit c-o să vii, dar am zis că nu cred până nu te văd cu ochii mei. Îţi place priveliştea?

Drăguţa de Flo! Poate că venise vremea să afle şi ca cum e să-şi vâre cineva nasul în treburile tale.

— E-n regulă, i-am răspuns.

— Mereu mi-am zis: „Cass asta ar fi o fată pe care merită s-o cunoşti.” Pun pariu că ştii o grămadă de poveşti interesante. Te-ai gândit vreodată să le şi scrii?

Mare surpriză: încerca să mă exploateze, ca să facă rost de material pentru ziar. Ciudat lucru că era atât de nerăbdătoare să stea de vorbă cu mine acum, după ce nu-mi adresase un cuvânt de aproape trei ani de când învăţam în aceeaşi şcoală. Poate c-aş fi fost flatată, dacă

n-aş fi ştiut că doar mă ducea cu zăhărelul, ca să stoarcă de la mine orice informaţie şi-ar fi dorit.

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt convinsă că profesorii ar aprecia genul de articole pe care le-aş scrie eu.

— O, aş găsi eu o metodă să trecem de ei. Poate abordând subiecte mai generale, în loc să vorbim despre persoane concrete. Chiar şi-aşa ar fi multe lucruri consistente de spus!

Flo şi-a agitat braţele într-un gest teatral.

— Poţi să-ţi închipui? Am fi cel mai tare ziar ni elevilor din toate timpurile, cu genul ăsta de demascări, în care ai fi specialistă. Nimic mai bun decât adevărul brutal, când e să zgâlţâi lucrurile din Ir melii.

Acum, că se mai destinsese, zâmbetul ei devenise prietenos, nu mai era rapace cum fusese cu doar câteva momente în urmă. Poate chiar vorbea sincer, la urma urmei. Am examinat-o din priviri.

— Tu chiar vrei ca eu să scriu pentru *Gazetă*?

— Sigur, a confirmat ea. Ce naiba, aş fi venit la tine mai devreme, dar... nu eşti tocmai abordabilă, înţelegi? Dar acum eşti aici, aşa că mi-am închipuit că ar fi cea mai bună variantă posibilă.

Părea că ia tăcerea mea drept nehotărâre.

— Ei bine, te mai gândeşti la asta, OK? Dacă vrei să stăm de vorbă, sunt sigură că ştii unde poţi să mă găseşti, la şcoală.

Şi, înşfăcând o mână de chipsuri cu ketchup, a plecat să-i facă ochi dulci lui Leon. Am răsuflat uşurată şi mi-am luat berea cu ghimbir.

Ei bine, întâlnirea cu ea nu decursese tocmai cum mă aşteptasem. Oare-i strecurase cineva în pahar vreo pastilă pentru amabilitate?

Tipii care jucau hochei de masă mă tot săgetau cu priviri bizare. Am dedus că nu era o chestie mişto să-ţi

petreci toată seara înţepenită lângă masa plină de gustări. În consecinţă, venise vremea să mă mişc din loc.

În timp ce mă îndepărtam de servantă, în living a apărut Danielle, ţanţoşă. I s-a făcut loc pe canapea şi s-a trântit lângă Jordana. Era înţolită de petrecere, fără discuţie: o rochie evazată, cu o talie imperială, în aceeaşi nuanţă de iarbă-verde-proaspăt-cosită ca şi ochii ei, şi un corset înflorat, cu imitaţii de aur. Părul şi-l înfoiase cu spumă, nu purta dresuri, iar unghiile de la picioare erau perfect întreţinute, vopsite în roz corai. Paige i-ar fi aprobat ţinuta.

Mi s-a întors stomacul pe dos şi mi-am abătut privirea-n altă parte. Încă nu eram pregătită s-o înfrunt. Strângând în mână cutia, m-am grăbit să trec pe lângă jucătorii de hochei de masă şi m-am îndreptat spre bucătărie.

Vreo doi boboci de la Frazer pescuiau felii de pizza din cutiile de pe bufet, iar alţi doi cotrobăiau printre sticlele din frigider. Încăperea zugrăvită în gri-perlă mirosea a untură şi a caşcaval pane. Am lipăit cu unul dintre bocanci într-o băltoacă de apă gazoasă. M-am strecurat până la chiuvetă şi mi-am aţintit privirea în ea, ca şi cum aş fi căutat ceva acolo.

„Normal că e aici, mi-am zis în sinea mea. Ştiai c-o să fie aici. Tocmai ăsta e şpilul. Adună-te.”

— Sunt pahare curate în uscător, m-a anunţat Matti, înclinându-şi capul spre aparatul din dreapta mea, ţintindu-mă cu o privire duşmănoasă. Bobocii au plecat în grabă din faţa frigiderului, iar el s-a aplecat înăuntru şi a înşfăcat o sticlă, fără să mă piardă vreo clipă din ochi. Cu buclele lui negre şi tenul fraged, ca de bebeluş, sunt sigură că ar fi arătat ca un veritabil cuceritor, dacă n-ar fi avut pseudo-barba aia dezordonată şi fulgerele din ochi.

Probabil că avea de gând să mă intimideze, dar în loc de asta, m-am simţit mai hotărâtă. Ostilitatea mă mobiliza să mă descurc.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat pe un ton de parcă mi-ar fi oferit un sandviş cu arşice.

— Mi-am luat, i-am răspuns, ridicându-mi cutia. Mersi, oricum.

A închis frigiderul şi a lăsat jos sticla, nedesfăcută. Degetele i s-au încleştat pe muchia bufetului.

— Uite ce e, a zis, nu ştiu ce-ţi închipui tu că faci aici...

— Poate c-ar trebui să-l întrebi pe Tim, i-am propus. A fost ideea lui.

— Mda, sigur, când o zbura porcul.

— Ar fi interesant de văzut.

Mi-a aruncat o privire furioasă.

— Chestia e că aici nu suntem la şcoală. Suntem la mine acasă. Pariez că ţi-ai pregătit toate micile tale secrete, să le zvârli tuturor în faţă; ei bine, aici nu interesează pe nimeni. Doar să te văd că priveşti pe cineva mai ciudat şi te-arunc afară atât de repede, încât o să ţi se pară că nici n-ai plecat de-acasă.

Nu puteam să-l învinuiesc pe Matti pentru că era aşa de ursuz. Mai demult, pe când începusem eu să învăţ la Frazer, el cu vreo doi alţi prieteni îşi scoteau un ban grămadă vânzându-le bobocilor copii false după subiectele examenelor din iarnă. Partea proastă fusese că se întâmplase să-i audă Norris nechezând pe înfundate după ce îi plasaseră aşa ceva unuia dintre puştii nou-veniţi. Copiile nu erau autentice: întrebările erau ticluite de ei înşişi. Iar puştii plăteau pentru privilegiul de a fi picaţi.

Pe-atunci, încă nu învăţasem că e mai bine pentru mine şi mai umilitor pentru ei dacă păstram secrete problemele elevilor. Fuseseră implicaţi profesorii, fuseseră chemaţi părinţii la şcoală, iar unele persoane se aleseseră cu exmatriculări temporare.

Mda, fusesem o proastă. Dar Matti era şi mai prost dacă-şi închipuia că nu putea să se ardă decât o singură dată.

— Mă arunci afară? am repetat, dând un bobârnac unei rondele de chipsuri rătăcite. Cam cum a fost dat afară Paul din topul sportivilor anului? Ce nostim, fiindcă el încă pare să creadă că-i eşti cel mai bun prieten.

Matti a tresărit, iar buzele i s-au strâns. Mi-a înfruntat privirea, încruntându-se.

— Hei, i-am zis, tot aici sunt.

— N-o să-i spui nimic.

— Încearcă să mă împingi afară pe uşă, şi-o să mai vedem. Tot trebuie să se-ntâmple, odată şi-odată.

A lăsat ochii în jos, a făcut să zboare capacul sticlei, apoi a băut îndelung din ea. După câteva înghiţituri, a trântit-o la loc pe bufet.

— Ştii care-i faza cea mai de plâns?

— Am senzaţia c-o să-mi spui chiar tu, am replicat, încordându-mă.

— Faza cea mai de plâns, a zis el, e că o marginalizată ca tine încearcă să şantajeze un tip, ca să şi-l facă iubit.

Am făcut ochii mari.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Hai, lasă-mă. Asta trebuie să fie. Ai descoperit cine ştie ce chestie urâtă despre Tim şi te foloseşti din răsputeri de ea. Sau poate că i-ai făcut farmece. Indiferent ce-ai făcut, eşti de toată jalea.

Evident lucru, nu era doar o jigodie, ci şi de-a binelea dement.

— Şi pentru ce l-aş vrea eu pe Tim? l-am întrebat. Eu nici măcar... El a venit la mine.

— Mda, sigur, şi el n-o să îndrăznească să nege, a comentat el, îndreptând gâtul sticlei spre mine şi rânjind dispreţuitor. Tu te crezi suspusă şi puternică, dar eşti mai rea decât oricare dintre noi.

— Ia stai puţin. Eu nu vreau să am nimic de-a face cu Tim. Probabil că nici n-o să mai vorbesc vreodată cu el, după seara asta.

— Bun. Ai face mai bine. Fiindcă, dacă nu-l laşi în pace, atunci...

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Dar dacă nu mă lasă el în pace?

— Asta n-o să se-ntâmple. Nici gând, a ripostat Matti, scuturând din cap. Şi, dacă nu te retragi, atunci o să trebuiască să rezolve cineva problema.

A pescuit o ţigară din buzunarul cămăşii şi a plecat spre uşa din spate, călcând apăsat. Dincolo, în living, muzica se stinsese, sfârşindu-se lista de melodii selectate. Vocile scăzuseră, apoi se opriseră de tot, făcându-se brusc linişte.

Îmi simţeam gura uscată ca hârtia. Am dat pe gât ultimele picături din berea mea, însă fără alt efect decât o senzaţie lipicioasă. Fusesem o tâmpită. Normal că ei presupuseseră că-l manipulam pe Tim. Uitaseră că tot ceea ce făcusem eu vreodată fusese să le arunc celorlalţi adevărul în faţă, astfel încât să-i oblig să-l înfrunte... că nu silisem niciodată pe nimeni să facă altceva decât, poate, să înfrunte consecinţele propriilor fapte. Pur şi simplu, nu exista suficient lor în creierele lor minuscule, încât să încapă şi ideea că, poate, Tim era cel care voia ceva de la mine. Până şi tata mă întrebase dacă era un rendez-vous. Minunat! Arătam ca oricare altă zăpăcită din şcoală, care umbla în patru labe şi cu limba scoasă după Domnul Vice. Îşi închipuiau că-l obligasem să mă aducă la petrecere... ce altceva să-şi fi imaginat că puteam să facem împreună? Nu făcusem decât să mă înjosesc.

Îndreptându-mi spinarea, am aruncat cutia în chiuvetă. N-aveau decât să creadă tot ce pofteau. Doar nu puteam să le schimb părerea, fără să mă avânt în vreo lungă explicaţie despre răposaţi şi tot restul, şi oricum nu m-ar fi crezut. În schimb, puteam să-l fac pe Matti să regrete faptul că mă ameninţase. Păstrasem mizeria asta pentru momentul potrivit, când probabilitatea ca Paul să mă

asculte ar fi fost maximă, însă dacă Matti mă forţa s-o scot la iveală, treaba lui.

M-am îndreptat cu paşi mari spre holul de la intrare. Oare unde era Paul? Trebuia să fie pe-aici, pe undeva. O maşină plină de fete tocmai sosise. Au intrat pe uşă pline de ifose, cabrându-se şi smucindu-şi părul ca o ceată de iepe la circ, aşa că m-am retras în living, ca să le las să treacă. În timp ce-mi lungeam gâtul spre scară, ca să ascult dacă nu se auzea vocea lui Paul, o mână m-a bătut pe umăr.

— Ce-i? am zis, răsucindu-mă pe călcâie. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o unduire de păr în nuanţa bronzului. Am crezut că mă prăbuşesc.

— Trebuie să vorbesc cu tine, mi-a zis Danielle. Tonul îi era liniştit, însă simţeam încordarea din el. M-am întors cu faţa spre ea, în timp ce pulsul mi-o lua razna.

Perfect. Dacă voia să mă facă să tac, n-avea decât să încerce.

— Atunci, vorbeşte, am invitat-o.

Şi-a dat ochii peste cap şi mi-a făcut semn spre o uşă de lângă scară.

— Nu aici. Vino...

— Nu merg nicăieri, am întrerupt-o. Doar nu eram proastă să mă las târâtă de ea cine ştie unde, ca să urle la mine: dacă voia să facă pe urâcioasa, putea s-o facă foarte bine şi în văzul tuturor prietenilor ei. Dacă vrei să-mi spui ceva, am adăugat, spune-mi aici.

Şi-a rotit privirea înjur. Toţi ceilalţi păreau preţ» absorbiţi de propriile conversaţii, ca să ne mai acorde nouă vreo atenţie.

Încrucişându-şi braţele deasupra corsetului cu volănaşe al rochiei, s-a tras mai aproape de perete. Am urmat-o.

— Foarte bine, a zis. Numai că nu vreau să-ţi aud toate comentariile stupide, care nu înseamnă nimic, Hai să trecem la adevărata problemă. Ce ştii?

M-am abţinut în ultima clipă să rămân cu gura căscată de uimire. Cum, îmi cerea să-i spun tot ce ştiam? Aici, unde eram înconjurate de toţi aceia pe care ţinea să-i impresioneze cu toaleta ei? Dar de când credea ea că măcar aş fi avut ceva adevărat de spus?

Mai mult ca sigur că mi-a citit deruta pe chip.

— E clar că ai venit aici pentru un motiv, a continuat. Paul, după ce a aflat că vii şi tu, s-a gândit brusc că poate am fi avut alte lucruri mai interesante de făcut. Aşa că vreau să ştiu ce se petrece.

Tipic pentru Danielle. Ştiind ce avea să vină, era hotărâtă ca totul să se desfăşoare în felul ei, nu într-al meu. Iar eu nu eram dispusă să-i uşurez situaţia.

Am lăsat capul în jos şi mi-am examinat manichiura.

— Ce parte vrei să ştii? Ce s-a întâmplat luni, sau ce s-a întâmplat azi?

Danielle a avut un moment de ezitare. În aceeaşi clipă, Paul a intrat în living, gesticulând spre Leon. Zărindu-ne, a încremenit. Toată culoarea i-a dispărut din obraji. Apoi, a pornit să traverseze livingul spre noi.

— Dani, doar am discutat despre asta. Ea doar...

— Gura, Paul! s-a răsti Danielle. Vorbesc cu Cassie.

Paul s-a opri în loc, şocat. Dinspre televizorul de MIM răsunau împuşcături. Sticlele de bere zornăiau în sufragerie, pungile cu chipsuri foşneau, uşa frigiderului scârţâia deschizându-se şi bubuia închizându-se. Numai că fetele; de pe canapea, băieţii cu telecomenzile pentru jocuri video, nou-sosiţii care se îmbulzeau pe hol, toţi aceştia au amuţit, urmărind scena.

Mi-am întors privirea spre Danielle. Ea ar fi vrut ca totul să se desfăşoare în linişte şi în taină, însă acum nu mai avea nici o şansă. M-am aşteptat să ticluiască vreo scuză şi s-o şteargă, însă ea nu a făcut decât să-şi încleşteze maxilarele şi să ridice din umeri.

Acesta era momentul meu. Ar fi trebuit să tremur de fericire, însă tot ce simţeam era un fior rece care-şi

întindea unda până în străfundurile măruntaielor. Poate din cauza situaţiei cu Tim, înţeleasă deformat, poate din cauza amabilităţii pe care mi-o arătase Flo, nu ştiu. Dar, dintr-odată, să fac chestia asta, în faţa tuturor, nu mi se mai părea un act de justiţie. Mi se părea doar ceva oribil.

I-am întors spatele, le-am întors spatele tuturor, şi m-am îndreptat spre uşa pe care mi-o arătase Danielle mai devreme. Dădea într-un mic bârlog: birou cu computer, etajere de cărţi, linişte.

Danielle a intrat după mine, încruntată.

— Uite ce e, a zis, închizând uşa, m-am săturat de aluzii, de insinuări. Deşartă totul şi gata. Absolut totul.

„Adu-ţi aminte de clasa a şaptea, m-am îmbărbătat pe mine însămi. Aminteşte-ţi de acea primă clipă în care te-a trădat."

Am tras aer în piept, schiţând un zâmbet chinuit. Ei bine, am început, anumite amănunte importante mi-au scăpat, cum ar fi de ce ai tu impresia că iubitul tău ar fi o cucerire atât de importantă, când el in majoritatea timpului nu e decât un rahat în ploaie, dar, în esenţă... Luni dimineaţă, a pipăit-o pe Sharon Lietzer în magazia cu echipament, după terminarea antrenamentului. Iar azi-dimineaţă, a invitat-o în maşina lui, unde ea... hm... i-a oferit ceva acţiune sub centură.

Pete de culoare au apărut pe obrajii lui Danielle.

— Dacă inventezi..., a zis, cu voce tremurândă.

Am privit-o drept în ochi.

— Eu n-aş face aşa ceva, i-am zis. Nu aşa procedez eu, spre deosebire de alte persoane. Şi, dacă-ţi faci griji, n-ai decât să cauţi sub scaunul din dreapta. Sharon şi-a uitat rujul acolo.

În timp ce cuvintele mi se revărsau din gură, uşa s-a întredeschis brusc. Prin crăpătură, Paul s-a holbat la noi. Dacă era să te iei după paloarea feţei lui, auzise destule cât să-şi dea seama că era terminat.

— Aăă... am impresia că mai aveţi de discutat, a îngăimat, pregătindu-se să bată în retragere.

— Paul, s-a răstit Danielle, stai pe loc, sau te părăsesc fără să mai privesc înapoi.

— Dar... dar n-am vrut să deranjez, a bolborosii el, încremenind. Danielle şi-a îndreptat spre mine degetul arătător, cu unghia lungă, ojată.

— Îţi place, nu, Cassie? Ajungi să-i împungi pe toţi şi să te desfeţi cu asta, şi, uau!, cât trebuie să fie de distractiv!

— Nu, mie...

„Îmi displace, aproape c-am fost gata să-i răspund. Îmi displace că voi toţi nu sunteţi capabili să vă asumaţi faptele. Îmi displace să ştiu că, dacă nu fac eu nimic în sensul ăsta, nu face nimeni." În clipa asta, îmi displăcea până şi suferinţa de pe faţa ei, îmi displăcea că Paul considerase mai potrivit s-o mintă, în loc să se despartă de ea şi gata, îmi displăcea că eu fusesem cea care trebuise să-i dea vestea. Toate astea îmi răscoleau stomacul, făcându-mi greaţă, şi-mi provocau un junghi în piept.

— Toţi aveţi atâtea rahaturi sub preş... chiar vă aşteptaţi să nu le observe nimeni? am întrebat-o. Şi când vă înfruntă cineva, voi...

Danielle şi-a scuturat pletele.

— Te rog, scuteşte-mă. Eşti supărată pe mine Nici eu nu te plac mai mult, aşa că suntem chit. Dar nu încerca să pretinzi că asta n-ar fi o „răzbunare" de-a ta prostească pentru o chestie întâmplată acum un milion de ani. Acum suntem în liceu. Maturizează-te şi treci peste asta.

A ieşit din birou şi s-a repezit către ieşirea din casă.

— Să mergem, Paul. Sharon o să-şi vrea rujul înapoi.

Paul s-a foit în loc, cu o înfăţişare războinică, dar de îndată ce Danielle a ajuns la uşă, a ţâşnit după ea. Vocile lor au plutit spre mine, înfundate, de-afară:

— Scumpi, Dani, n-a fost mare chestie, a zis, după care s-a auzit glasul strident al lui Danielle. Leon pornise din nou muzica în living, iar hărmălaia taclalelor se revărsa peste melodie.

M-am strecurat afară, în hol, şi m-am prelins pe lângă perete, simţindu-i soliditatea şi netezimea în coaste. Se terminase. O măcelărisem. Şi-atunci, unde era bucuria? Unde era eliberarea?

Gura îmi ardea de parcă tocmai aş fi vomitat. Simţind mirosul inelelor de ceapă, aproape că mi-a venit să vărs de-adevăratelea.

Tim şi-a făcut apariţia din ciorchinele de invitaţi de la baza scării. L-am privit pe furiş, fără să ridic capul.

Dacă ştia ce se-ntâmplase sau dacă-i păsa, oricum nu-mi arăta. A aruncat o privire spre uşă şi şi-a compus zâmbetul ăla trist pe care i-l detestam dintotdeauna. De data asta, părea să fie potrivit cu situaţia în care eram.

— Iată-te, mi-a zis el, înclinându-şi capul într-o parte. E momentul să plecăm?

Tocmai îi sfâşiasem în bucăţi pe trei dintre cei mai buni prieteni ai lui. Într-o lume raţională, ar fi trebuit să-mi spună să mă duc acasă pe jos. Dar nu aveam chef să-l contrazic.

— Mda, i-am răspuns. Hai s-o ştergem de-aici.

CAPITOLUL 11

Cât stătuserăm noi în casă, noaptea se furişase peste oraş. Străzile erau tot mai întunecate pe măsură ce ne îndepărtam de luminile strălucitoare ale casei. Mustangul lui Paul dispăruse, lăsând pe aleea pietruită un dreptunghi gol. Probabil că Danielle ajunsese la concluzia că se dăduseră destul în spectacol. I)e un bleu-pal lucios, Oldsmobile-ul lui Tim aştepta sub un stâlp de iluminat. L-am lăsat pe Tim să-mi deschidă portiera. Aerul rece m-a urmat înăuntru, iar scaunul de piele m-a primit confortabil. Oare de câte ori stătusem pe el în ultima săptămână? Eram prea obosită ca să mai pot număra. In clipa asta, era plăcut doar să simt ceva familiar. Rezemându-mi tâmpla de spătarul scaunului, am aruncat o privire pe fereastră. Dincolo de cercul luminos din jurul stâlpului, lumea era neagră de-a binelea. De parcă n-am mai fi existat decât eu şi Tim şi maşina lui veche, demodată.

Tim a răsucit cheia în contact. Motorul a sughiţat de câteva ori, după care a început să se audă un zumzet constant. Tim a rămas cu mâna pe schimbătorul de viteze, întârziind să pornească.

— Cineva zicea că tu şi Danielle aţi fost prietene, aşa e? m-a întrebat. În semiîntunericul maşinii, ochii i se vedeau doar cenuşii. N-a pomenit niciodată despre aşa ceva, a adăugat.

— Nu şi-ar dori să ştie lumea.

— Înţeleg că s-a sfârşit rău.

Am ridicat din umeri. Cei din casă ar fi putut să privească prin ferestrele livingului şi să ne vadă stând acolo.

— N-am putea să plecăm?

— OK, nici o problemă.

Părea ofensat. Cum era să nu-i pese de comentariile celorlalţi? Toate astea îl deranjau mai mult decât pe mine. Dar poate că nu-şi dădea seama de vorbele care se spuneau chiar acum.

Maşina a pornit, iar eu m-am cuibărit şi mai mult în scaun, cu genunchii proptiţi de bord.

Pentru oricine ar fi privit de-afară, părea că nici n-aş fi fost acolo. Poate că, dacă închideam ochii, chiar n-aş fi fost.

— Prin urmare, nu vrei să-mi spui, a reluat Tim. O să trebuiască s-o întreb pe Danielle.

Am deschis brusc ochii, întorcându-i spre el. Expresia feţei îi era de nepătruns.

— Cum vrei, i-am zis.

— Perfect. Atunci, o să şi cred orice-mi va spune.

Dar ce, eram în clasa a doua?

— Dacă tu crezi că asta ar fi o metodă potrivită prin care să mă faci să-mi golesc sacul, i-am atras atenţia, cu blândeţe, e clar că mă crezi tâmpită.

— Nu te cred deloc tâmpită, a ripostat Tim, răsuflând precipitat.

— Ei bine, să ştii că la mine nu merge cu momeli de-astea.

— Dar dacă ţi-aş spune că vreau să înţeleg de ce c atât de important pentru tine?

— Pentru că e o poveste fascinantă? am pufnit.

— OK, atunci hai s-o luăm şi-aşa. Dacă o persoană cu care-mi petrec eu timpul, cum ar fi Danielle, ţi-a făcut ceva atât de urât, încât să-ţi doreşti să te răzbuni pe ea... ei bine, atunci vreau să ştiu despre ce e vorba. Adică, n-ar trebui să mă păzesc de ea?

A făcut o grimasă.

— Poate că e o asasină, sau o mincinoasă cronică, sau o cleptomană. Eu de unde-aş putea să ştiu, dacă tu nu vrei să vorbeşti despre asta?

— Uite, am zis. In sfârşit, un motiv logic. Foarte bine.

Mi-am închipuit c-o să-i înşir toate întâmplările iute şi succint, să disec situaţia până la ultimul os, lăsând deoparte grăsimea şi cardlagiile. Numai că, în clipa în care am deschis gura, emoţia mi-a ferecat gâtul şi n-am putut să vorbesc. Erau prea multe, încât să le pot înghesui într-o singură înghiţitură digerabilă. Trebuia să fac pasul înapoi.

— Am început să fim prietene din clasa a treia, am zis, privind fix spaţiul întunecat de dincolo de parbriz. Asta a fost când tatăl ei a fost transferat aici, din Chicago. Ne-am lipit una de alta, ştii, aşa cum se-ntâmplă în cazul copiilor. Mama obişnuia să spună că n-ar fi putut să ne dezlipească nici cu ranga. Eram cele mai bune prietene, dacă-ţi vine să crezi. Până în gimnaziu. Atunci, au apărut Jordana şi o altă fată care până la urmă s-a dus la Montview, în loc de Frazer — Sloane o chema — şi am zis că toate suntem cele mai bune prietene.

Aşa stăteau treburile în gimnaziu. Te adunai In grupuri. Un grup putea uneori să se înţeleagă şi cu altul, în funcţie de vrajbe şi altele, însă aveai garantat grupul tău de trei, sau patru, sau cinci prietene cu care să-ţi pierzi vremea pe coridoare, să iei masa, să cutreieri prin mall, după ore.

În tot acest timp totuşi, eu continuam s-o consider pe Danielle ca fiind cu adevărat cea mai bună prietenă a mea. Între noi erau patru ani în plus, acea istorie încărcată de schimbarea brăţărilor prieteniei, de nopţi dormite acasă la una sau la cealaltă, de secrete împărtăşite. Jordana îşi petrecea prea mult timp ridicându-şi fusta în faţa băieţilor, iar Sloane nu avea nimic în cap, până nu-i vârai o idee acolo. Danielle era cea care punea treburile în mişcare, cea care hotăra pe

care coridor să ardem gazul şi prin care magazine să ne perindăm. Mda, cam făcea pe şefa câteodată. O sâcâia faptul că domnul Hesse îmi dădea mai multe pasaje solistice în cor, aşa că m-am mutat în formaţia instrumentală. Nu era mare chestie. Doar eram prietene; pur şi simplu, aşa procedai. Şi cu ea era mereu distractiv. Avea un al şaselea simţ care o informa unde avea să se petreacă vreo acţiune, iar dacă nu se întâmpla nimic, isca ea câte ceva.

Niciodată nu-mi trecuse prin minte că, într-o zi, ar li putut simţi nevoia să işte ceva împotriva mea.

— Şi pe urmă? a întrebat Tim. V-aţi certat?

— Nu. N-a fost aşa. E... greu de explicat.

Ar fi fost de preferat o ceartă. Dacă mi-ar fi aruncat totul în faţă, m-ar fi acuzat, m-ar fi insultat, aş fi putut să-i aduc argumentele mele, aş fi putut să-i explic. Dar, în acest caz, ea ar fi părut în ochii celorlalţi o jigodie. Aşa că şi-a purtat războiul împotriva meu prin şoapte şi bileţele furişate, prin răutăţi scrise cu creta pe tablă, prin priviri duşmănoase fulgerate din celălalt capăt al încăperii. Şi l-a purtat având o armată în spate. După numai o săptămână, parcă fiecare fată din şcoală se hlizea atunci când, „accidental”, mă călca pe picior, sau se ciocnea de mine din spate. N-a trecut mult până să intre şi băieţii în horă, scrijelindu-mi obscenităţi pe bancă şi lovind cu picioarele cărţile pe care mi le dărâmau din braţe. Toată lumea făcea asta, aşa că de ce nu şi ei? Am început să merg strecurându-mă pe lângă pereţi şi să stau în cele mai îndepărtate colţuri ale sălilor de clasă. Iar dacă mă apropiam de Danielle, nu mă alegeam decât cu spatele ei. N-aveam cu cine să mă lupt.

— Pare o prostie, am continuat cu voce tare. Eram amândouă în echipa de dezbateri... era ceva foarte important la şcoală, iar în echipă era şi un tip de care-i plăcea lui Danielle. Profesorul care se ocupa de noi m-a ales pe mine să particip la finala pe stat, împreună cu

tipul respectiv. Eu nici măcar n-am ştiut, până când nu s-a anunţat oficial. Numai că Danielle şi-a închipuit, probabil, că ascunsesem asta de ea, poate chiar că-l convinsesem pe domnul Bridges să mă aleagă în locul ei… nu ştiu. Toată lumea făcea mare caz, mă tot felicita, şi atunci tipul, chiar cu ea de faţă, m-a invitat să ieşim la un hamburger, să sărbătorim…

— O sâcâia faptul că atrăgeai tu toată atenţia.

Îmi înţepenise spinarea. M-am foit pe scaun şi m-am îndreptat de spate.

— Nu ştiu precis ce-a fost în mintea ei. Oricum, n-a mai vorbit cu mine. I-am zis domnului Bridges că nu mă duc la finală şi l-am refuzat pe tip, dar era prea târziu. Ea luase deja hotărârea. Şi niciodată nu făcea treburile pe jumătate.

Tim a întors volanul, punându-şi o mână peste cealaltă, şi a oprit maşina atât de lin, surprinzându-mă într-atât, încât a fost nevoie de câteva secunde până să-mi dau seama că ne aflam pe aleea din faţa casei mele. Tata lăsase becul aprins pe verandă, iar acesta picta peluza în dungi galbene, strecurându-se prin balustradă. La ferestre era întuneric. Mă gândeam că poate stătea acolo, în pat, pe jumătate treaz, aşteptând să audă ţăcănitul uşii de la intrare ca să poată adormi de-a binelea, la fel cum făcea şi când o aştepta pe Paige.

Şi toată lumea s-a luat după ea, pur şi simplu? m-a întrebat Tim. S-a răsucit spre mine pe scaunul lui, ridicându-şi un picior, astfel încât să-şi aşeze glezna pe genunchiul celălalt. Se făcuse comod, ca şi cum s-ar fi gândit că aveam să rămânem ceva timp acolo. Simţeam cum mă mănâncă pielea capului. De fapt, de ce-l interesa atât de mult? Şi oare chiar voiam să ştie el toate astea?

— Tuturor le plăcea de Danielle, i-am răspuns repede. Pălăvrăgea cu toată lumea şi zâmbea cu gura până la urechi. Ştii cum e, am adăugat, după care am avut un moment de ezitare. Nu m-a ajutat cu nimic faptul că, o

lună mai târziu, am început să văd pe coridoare fantomele morţilor şi să mor de frică din cauza soră-mii. După asta, nu mai era nevoie să mă convingă cineva că era ceva în neregulă cu mine. În orice caz, mereu se alege câte un ţap ispăşitor, nu? Aşa că, dacă a fost ales altcineva, nu tu... doar n-o să te pui contra curentului şi să devii următoarea victimă, nu? E adevărat că nu toată lumea mă hărţuia, însă cei care n-o făceau... doar stăteau deoparte, nu se amestecau.

Tim m-a aprobat, clătinând din cap.

— Asta-i ciudăţenia la fete. La băieţi, îşi cară pumni unul altuia până când cineva se dă bătut, iar a doua zi s-a uitat totul.

— Depinde. Am văzut destui băieţi la Frazer făcând tot atât de multe porcării ca şi fetele. Toată lumea face porcării.

Mi-am lăsat ochii în jos, privindu-mi degetele împreunate în poală.

— Mă miră că n-ai observat. Şi prietenii tăi fac porcării cu duiumul.

Venise rândul lui Tim să-şi lase ochii în jos. S-a strâmbat la schimbătorul de viteze, scărpinându-se la ceafă.

— Mda, mă rog, a mormăit, am observat ceva mai multe după ce-a murit mama. Sunt nemernici, de cele mai multe ori. Ştiu. Cum să-ţi spun, nici n-au prea mai trecut pe la mine pe-acasă după ce s-a îmbolnăvit ea. Nici măcar nu pot să vorbesc cu ei despre ea. Pur şi simplu, fac mutre din alea, şi pot să-mi dau seama... nu vor să aibă de-a face cu aşa ceva, nu vor să audă. Nici măcar nu le pasă că...

Şi-a înghiţit nodul din gât, apoi a continuat:

— Pur şi simplu, nu ştiu ce să fac. Poate că e un lucru bun că există cineva ca tine, care să-i mai pună la locul lor, din când în când.

— Nu ştiu de ce, dar nu prea cred că ei sunt de aceeaşi părere.

— Ei bine, atunci să-i ia naiba! E ciudat, a adăugat, după câteva clipe de pauză. Cred că doar am presupus c-am fi buni prieteni. Ne petrecem ceva timp împreună, discutăm despre lucruri care bănuiesc că nu au cu adevărat importanţă, sunt lângă mine cât timp le vine uşor. Dar acum a devenit atât de evident că lipseşte ceva...

Ca şi cum prietenii lui ar fi fost vreodată oameni de calitate. O doar se hotărâse să nu-i vadă aşa cum erau, până când se trezise el însuşi tratat cu răceală.

— Hei, i-am atras atenţia, tu eşti cel care stă cu ei în continuare. Şi, dacă tot suntem la subiectul ăsta, află că Matti mă cam bagă în sperieţi. Poate-i spui, data viitoare când mai vorbeşti cu el, că nu încerc să-ţi fur sufletul, sau mai ştiu eu ce.

— Mda, a zis Tim. Mi-a sărit în cap şi la petrecere. O să-i spun eu vreo câteva. Adică, ia stai, ce naiba, de ce n-ar trebui să stau de vorbă cu tine? Tu eşti cea care chiar spune ce crede, nu doar ce-şi închipuie că n-ar fi prea incomod. Nimeni altcineva nu m-a mai întrebat despre ea, sau despre ce s-a întâmplat... nu doar la modul ce mai faci, uite şi un pic de compasiune prefăcută, şi gata, hai să schimbăm subiectul. Şi-ţi sunt recunoscător pentru asta, să ştii, a adăugat, zâmbind.

Automobilul mi s-a părut dintr-odată prea mic,

— Păi, hm, n-ai pentru ce, cred, am bălmăjit. E bine, dac-am ajuns...

— Stai puţin.

A întins mâna spre bancheta din spate, unde zăcea pleoştit ghiozdanul lui, şi a-nceput să scotocească printr-un buzunar al acestuia.

— O să ţi se pară o prostie, a zis, ştiu. Dar comitetul a cam renunţat să vândă restul biletelor, aşa că le-au împărţit pe gratis tuturor celor din consiliul de elevi şi,

cum să spun, toţi ceilalţi pe care-i cunosc au deja câte unul şi, în fine... uite.

Mi-a înmânat un cartonaş imprimat. Coborându-mi privirea spre el, am fost gata să-mi muşc limba.

Cartonul era uşor filigranat, cu un scris negru, înclinat, pe fond crem. *Cel de-al şaizeci şi patrulea bal anual al liceului Frazer.* La fel cu al lui Paige, numai că la ea fusese al şaizecilea. Bănuiesc că tipăreau biletele pentru bal în acelaşi loc în fiecare an.

Tim plutea undeva pe la periferia câmpului meu vizual. Nu reuşeam să-mi dezlipesc privirea de pe bilet.

— Vrei să vin la bal? i-am zis, încercând ca tonul meu să pară glumeţ. Dar mi-a ieşit de parcă m-aş fi înecat cu ceva.

— Eu doar... am avut bilete în plus..., a zis. Adică... de ce nu, corect? Nu eşti obligată să vii. Nici măcar eu nu ştiu sigur dacă merg. Dar, dacă merg... n-ar fi rău să mai fie pe-acolo şi altcineva în afară de toţi nemernicii ăia, nu?

„Dar de unde ştii, aş fi vrut să-l întreb, cine e nemernic şi cine nu?” Parcă se strângea ceva în mine. Nu mă simţeam bine... el n-ar fi trebuit să-mi ofere lucruri aşa... n-ar fi trebuit să-mi vorbească aşa... iar eu n-ar trebui să primesc. N-aveam dreptul. Ce făcusem eu pentru asta, în afară de ceea ce mă cicălise el să fac, şi acceptasem gândindu-mă că puteam să scot ceva din toată povestea asta? Poate că vechii lui prieteni nu erau ei prea grozavi, dar nici eu nu puteam să mă numesc prietena lui. Nici măcar nu ştiam cum ar fi trebuit să fiu. Abia dacă ştiam cum să fiu prietenă cu unii care muriseră de zeci de ani.

— Păi, mersi, i-am zis. Pentru... asta şi pentru că m-ai dus cu maşina. Acum ar trebui să intru.

— Te simţi bine? s-a interesat, privindu-mă cu atenţie, cu ochii mari, preocupaţi.

— N-am nimic.

Mâna mi-a alunecat spre clanţă. Am înşfăcat-o şi am împins. Uşa s-a deschis cu un pocnet şi m-am împleticit afară, în aerul umed. Mă simţisem obosită când plecasem de la Matti. Acum, eram epuizată.

— Drum bun, i-am zis, închizând portiera. Treapta din mijloc a scârţâit în timp ce urcam, repezit, pe verandă, scotocindu-mă prin buzunar după chei Oldsmobile-ul tăcea.

Am înfipt cheia de la casă în broască, am deschis ţi am năvălit în antreu, trântind uşa după mine. Cu inima bubuindu-mi nebuneşte, m-am rezemat de ea. În clipa imediat următoare, am auzit scrâşnetul cauciucurilor pe asfalt şi huruitul motorului îndepărtându-se.

Ajungând sus, mi-am dat seama că ţineam încă strâns în mână biletul pentru bal. L-am lăsat să cadă într-un sertar al biroului, pe care l-am închis repede, să nu mai văd biletul. Smulgându-mi hainele de pe mine pe întuneric, am bâjbâit prin pat în căutarea pijamalei. Toată casa era cufundată în linişte — un vid provocat de lipsa lui Paige. Mintea mea a început să umple tăcerea cu propriul ei zgomot: ameninţările lui Matti, râsul lui Danielle, ultimele vorbe ale lui Tim. *Te simţi bine?* Ochii au început să mă usture.

M-am cuibărit în pat, îmbrăţişând perna. După ce aveam să adorm, toate aveau să dispară, absolut luate.

Aerul de deasupra mea s-a unduit. O lumină mi-a căzut peste faţă.

— Cassie? s-a auzit vocea lui Paige.

— Ce-i? am bombănit în pernă, sperând c-o să-mi confunde răspunsul cu un sforăit şi-o să mă lase-n pace, măcar de data asta.

— Unde-ai fost? m-a întrebat, lăsându-se în jos spre mine. Lumina de pe pleoapele mele a strălucii mai intens. Când eram la aeroport a început să mi se facă frică, aşa că m-am întors acasă, şi tu nu erai, şi pe urmă tata s-a

dus la culcare, şi peste tot era întuneric ... Am ieşit să te caut, eram foarte îngrijorată.

M-am întors pe spate şi am deschis ochii. Paige pâlpâia la picioarele patului, cu genunchii ei fantomatici ridicaţi până la piept şi braţele înfăşurate in jurul lor. Mă privea fix, fără să clipească.

— Am ieşit, i-am zis, având impresia că toate cuvintele mi se uscaseră complet. Am fost la o... chestie.

— Ce gen de chestie?

— De genul celor la care îşi pierde vremea o gaşcă de fandosiţi. Nu-ţi face griji. Sunt bine.

Atât de bine cât putea să se simtă cineva care tocmai îşi depănase povestea vieţii în faţa unui tip pe care, cu o săptămână în urmă, nici măcar nu-l saluta. A, şi apoi avusese un atac de panică din cauza unui bilet la balul şcolii. Da, eram bine.

Paige şi-a ascuns capul între genunchi.

— Ştiu, a zis, cu o voce bosumflată şi ruşinată în acelaşi timp. Numai că tu erai mereu aici. De unde-aş fi putut să ştiu ce se-ntâmplă? Puteai să fi fost oriunde. În orice caz, aici n-am nimic de făcut când nu eşti tu acasă.

Am căscat de zor.

— Ţi-aş fi spus dacă te-aş fi găsit acasă când am venit de la şcoală.

— Am fost s-o aştept pe mama. După orar, avionul ei trebuia să vină la cinci, dar n-am văzut-o, mi-a zis, suspinând. Aeroporturile sunt atât de derutante...

— N-a fost decât o întârziere, am liniştit-o. Mereu sunt întârzieri. O să ajungă ea.

Doar că n-o să prea stea.

— A fost plecată mult timp, de data asta. Cel puţin, aşa mi se pare...

Vocea lui Paige s-a stins, tulburată de amestecătura din memoria ei.

— Ştiu, i-am zis. Tata spune că o să fie acasă tot weekendul.

— A, bun, s-a repezit Paige, zâmbind. Îmi place s-o văd, chiar dacă...

Şi zâmbetul său s-a ofilit.

— Ştiu, am zis din nou. Şi n-aveam ce să fac în privinţa asta. Mintea a început să mi-o ia razna. Paige a plutit pe deasupra patului, lumina ei scăzând până la o palidă pâlpâire. S-a tot învârtit în jurul meu, până când a văzut că mi se închid pleoapele, după care a şoptit cu timiditate:

— Cassie?

Am deschis ochii, clipind.

— Ce-i?

— M-am gândit...

A ezitat, şi aproape că puteam să-i aud răsuflarea lângă mine, doar că ea nu mai avea acum suflare.

— Ţi-aduci aminte cum dădeam noi petreceri în pijamale? Gând stăteam până foarte târziu, mâneam pop-corn şi vedeam filme vechi la televizor? Crezi că am putea să mai facem aşa ceva vreodată? Era atât de distractiv!

Sigur că-mi aduceam aminte. Şi, mai ales, îmi aminteam de ultima dată, când eu aveam unsprezece ani şi ea cincisprezece, şi fusesem nevoită să mă rog de ea să stea cu mine măcar cât mă uitam la film Dăduse un veritabil spectacol de oftaturi plictisite şi-şi vopsise unghiile cu ojă tocmai la secvenţele cele mai bune, încât n-o mai rugasem niciodată de-atunci aşa ceva.

Acum însă, ea se ruga de mine.

M-am săltat în capul oaselor şi am bâjbâit pe birou, căutând telecomanda. Televizorul s-a aprins, urlând. A trebuit să manevrez, stângace, butonul de volum, până să dau pe canalul cu lista de programe. Interesant, era tocmai televizorul de care ne folosiserăm noi mereu. Eu niciodată nu avusesem unul al meu, până când nu renovase tata camera lui Paige şi mi-l dăduse mie pe cel care fusese al ei.

— O să fie grozav! a exclamat Paige, întinzându-se pe pat şi rezemându-se de perete. M-am tras cu vreo câţiva centimetri mai încolo, ca şi cum ar fi avut nevoie să-i fac loc. Pop-corn bănuiesc că n-are rost să mai facem, a adăugat ea.

— Oricum, mereu pătam cearşafurile de grăsime, am răspuns, în timp ce urmăream lista cu programul canalelor. Uite, am anunţat-o, tocmai a început un film cu Katherine Hepbum.

— Ooo, da, hai să-l vedem.

Am schimbat repede canalele până la cel pe care era programat filmul, apoi m-am cufundat în pat, cu capul pe pernă. Paige se fâţâia pe lângă mine ca o fetiţă de cinci ani în ajunul Crăciunului. După harababura aia de petrecere, era o mică uşurare gândul că, măcar aici, puteam să fac ce vreau. Paige a chicotit în clipa în care actriţa a dat o replică spirituală, şi mâna ei palidă a bâjbâit după a mea, trecând prin ea şi provocându-mi furnicături. Îmi simţeam pleoapele atât de grele, încât mi-am dat seama că n-aveam să rezist până la sfârşitul filmului. Dar pe Paige n-o deranja.

Acorduri de vioară se revărsau din difuzoarele televizorului, legănându-mă. Pleoapele mi-au căzut. Pentru o clipă, Paige n-a mai fost decât o mică pată luminoasă pe care-o întrezăream printre gene, după care am adormit.

CAPITOLUL 12

Dintre toate lucrurile groaznice care m-ar fi putut trezi într-o dimineaţă oarecare, cel mai rău trebuie să li fost vocea mamei când avea acel ton de parcă aş fi izbutit să dau peste cap întregul univers fără ca măcar să-mi dau seama.

— Cassie, Cassie! m-a strigat ea. Am deschis un ochi şi m-am zgâit la ea printre şuviţele de păr de pe faţă. Stătea în pragul camerei mele, cu valiza la picioare, cu buzele strânse într-o linie lucioasă şi cocul ci şaten bine aranjat şi sclipitor. Ori se aranjase în taxiul care-o adusese acasă, ori stăpânea în secret arta teleportării. Probabil avea impresia că, dacă arăta impecabil când era acasă, compensa tot timpul în care nu era.

A ciocănit în tocul uşii. Sunetul m-a făcut să mă cutremur. Căscând, m-am ridicat într-un cot.

— Bună, mami.

Şi-a încrucişat braţele bronzate şi a-nălţat din sprâncene.

— De câte ori ţi-am zis să stingi televizorul înainte de a te culca? Ştii că redactorul meu şef reduce numărul colaboratorilor? Ultimul lucru pentru care ar mai trebui să-mi fac griji ar fi factura pentru curent.

„Ei bine, bună dimineaţa şi ţie.” M-am săltat peste pernă şi am înhăţat telecomanda. Culorile pastelate ale unui desen animat de sâmbăta dimineaţa pâlpâiau pe ecran, după care acesta s-a înnegrit. Dacă mama ar fi fost

în pericol să-şi piardă serviciul, mă îndoiesc că revista ar mai fi plătit-o să bântuie prin toată lumea o dată la fiecare două săptămâni; totuşi, era mai simplu să n-o contrazic.

— Acum ai picat? am întrebat-o.

Ceasul arăta ora şapte.

— Până la urmă, mi-au anulat cursa... probleme de natură mecanică. A trebuit să aştept până la cursa de noapte. L-am sunat pe tatăl tău, ca să-l anunţ.

— Tata se culcase când am ajuns eu, i-am zis, frecându-mă la ochi, ca să-mi alung somnul. Sprâncenele mamei au ţâşnit de două ori mai sus decât mai înainte. Nimic deosebit, m-am repezit să-i spun, până să declanşeze ea tirul de întrebări. Doar o întâlnire cu nişte colegi de şcoală, unde am băut o bere eu ghimbir.

— Ei bine, mă bucur să aflu că încerci, în sfârşit, să-ţi construieşti o viaţă socială, a comentat ea, ridicându-şi valiza. Arăţi obosită. Mai dormi un pic.

Dacă nu mi-ar fi propus ea, poate c-aş fi căzut eu la loc în pat, ca drogată, dar în clipa în care cuvintele i-au ieşit de pe buze, m-am simţit iritată. Nu era chiar atât de rău când venea acasă în timpul săptămânii, iar eu îmi petreceam cea mai mare parte a zilei la şcoală, însă un întreg weekend doar cu mama... timp suficient pentru ea să adopte un comportament exagerat de matern şi să-şi anestezieze sentimentul de vinovăţie, până când îşi făcea din nou bagajele.

M-am trântit la loc în pat, cu braţele sub cap. Paige dispăruse. Pun pariu că era în camera părinţilor noştri, nerăbdătoare să audă poveştile mamei despre meniul ei de călătorie. Mâncarea destul de bună, dar atmosfera plictisitoare. Personalul hotelului, prietenos, dar la room-service n-aveau pizzaaaaa. Sau invers. Până şi când era trimisă în locuri interesante, cum ar fi fost un festival de Mardi Gras, sau Olimpiada, până să ajungă acasă, mama nu mai găsea altceva de spus decât cât de zgomotoşi

erau oamenii, cât de aglomerate străzile, cât de încărcat programul ei. Orice urmă de entuziasm şi-o revărsa doar în articolele ei.

Am rămas în pat până când am fost sigură că nu mai puteam să adorm, după care m-am strecurat la parter, să-mi pregătesc micul dejun. Dacă mă grăbeam, terminam de mâncat până să coboare mama şi să înceapă să mă dădăcească în legătură cu alimentaţia raţională. Nu înţeleg de ce mai cumpăra bacon, dacă nu voia să mănânc aşa ceva.

În timp ce grăsimea sfârâia în tigaie, am strecura o felie de pâine în prăjitor şi am reanalizat evenimentele petrecute cu o seară în urmă. Nu ieşise chiar atât de rău, în realitate. Profitasem la maximum de ocazie. Aşa că, dacă nu mi se ridicase cine ştie ce mare greutate de pe umeri, acum, că rezolvasem problema cu Danielle... fusese prostia mea să-mi închipui că va fi altfel. O să supravieţuiesc, ca-ntotdeauna.

Mama a coborât tocmai când terminam de mâncat pâinea prăjită. Treptele au scârţâit, anunţându-mă să mă grăbesc să-mi îndes în gură ultima fărâmă de coajă şi să sar de pe scaun; am pus farfuria în maşina de spălat vase. Dar nu fusesem suficient de iute. Când m-am întors, era deja în prag. Grozav! Momentul inchiziţiei.

— O să fac un ceai, m-a anunţat, netezindu-şi părul. Îşi schimbase fusta elegantă şi sacoul cu o rochie din pânză de in, iar cocul îi era uşor răvăşit. Vrei şi tu? Ar trebui să-ncerci, se zice că face bine la ten.

Şi eu, care credeam că tenul meu arăta foarte bine în ultima vreme. Mi-am pipăit uşor obrazul.

— Hm, nu, mersi. Tocmai mă pregăteam să-mi flac temele.

— Ai tot weekendul la dispoziţie pentru aşa ceva. Mai stai puţin. Vreau să aud tot despre ce-ai făcut aseară.

Şi-a făcut loc pe lângă mine, a luat ceainicul de pe bufet şi l-a umplut cu apă.

Mama nu înţelegea că existau mai multe motive temeinice pentru care să nu-i povestesc ce făcusem c-o seară-n urmă, pentru binele ei. Pentru început:

1. Însuşi gândul că un băiat m-ar fi invitat la o petrecere ar fi putut să-i provoace o explozie de bucurie atât de mare, încât să existe riscul unui infarct.
2. Până şi în toiul mai sus amintitului infarct, s-ar fi simţit obligată să-mi pună tot felul de întrebări stânjenitore, cum ar fi fost dacă băiatul şi cu mine „ne vedeam”, când aveam să mai „ieşim împreună” şi dacă primisem vreun sărut de noapte bună.
3. Răspunsurile la aceste întrebări („Ha!”, „Cam pe la Paştele cailor, cred” şi „Nu, slavă Domnului!”) ar fi aruncat-o într-o asemenea disperare, încât inima i-ar fi sărit de tot din piept şi ea ar fi murit pe loc.

Într-un fel, tot Paige era de vină. Nici gând să mă pot ridica eu la nivelul ei de Miss Popularitate. Sunt convinsă că maniei i se părea evident: Paige, fericită; Cassie, nu tocmai fericită; Paige, fluturaş de societate; Cassie, inadaptată social. Rezulta că fluturaş de societate egal fericire. De parcă asta ar fi reprezentat singura diferenţă dintre noi două. În primul rând, Paige n-avea pe cineva decedat din familie care să-i stea în cameră.

Nici să plec n-aş fi putut acum, fără să declanşez o scenă, care pe termen lung ar fi avut efecte mult mai rele. Aşa că am improvizat.

— A fost pentru şcoală, zău, i-am zis. A trebuit să facem o prezentare în grup pentru, hm, pentru ora de geografie. Ne-am adunat toţi şase aseară să lucrăm la ea, am comandat pizza şi cam atât.

— Atunci, pare să nu fi fost vorba doar despre muncă. Putea să fi fost o ocazie bună să legi prietenii, Sper că ai făcut şi tu un mic efort.

„Am prieteni, îmi venea să-i răspund. Numai că tu n-ai crede în existenţa lor."

S-a aplecat să răscolească prin sertarul cu ceaiuri, după cutia cu „Earl Grey".

— Dac-o să mai trebuiască să vă întâlniţi iar, ar trebui să-i inviţi aici. Lumea apreciază gesturi de genu-ăsta.

— Am cam terminat, i-am răspuns. Oricum, ultima parte e vorba s-o facem la oră.

— În fine, dacă o să vrei vreodată să inviţi pe cineva aici, doar pentru distracţie...

— Ştiu, mami.

Dar ce credea ea... că mai sunt la grădiniţă? De fapt, probabil că ei i-ar fi plăcut să fie aşa. Putea să-i sune pe ceilalţi părinţi şi să aranjeze vizite, să-mi programeze prietenii, fără ca măcar să mai aibă nevoie să discute cu mine despre asta.

— Mă gândeam, a zis ea, că poate nu te întâlneşti cu persoane care să aibă destule în comun cu tine. La centrul acela de recreere din Granmore se întâmplă mereu multe lucruri. Am putea să te înscriem într-un club, sau la nişte cursuri.

— Nu ştiu, i-am răspuns. Poate c-o să arunc un ochi.

Nu-mi venea în minte nici un domeniu în care să-mi doresc să frecventez cursuri. Arta managementului morţilor? Şi, în timp ce atenţia mamei era distrasă, m-am strecurat afară din bucătărie. Înşfăcând din mers vreo două romane cu benzi desenate pe care nu reuşisem încă să le citesc, m-am încovrigat pe un scaun în curtea interioară din spatele casei. Cu puţin noroc, mamei n-avea să-i treacă prin minte să mă caute acolo, iar mai târziu aveam să fiu deja plecată să văd filmul acela, împreună cu Norris.

În afară de mici iscodiri cu privire la părerea mea despre şcoală, la cină, şi vreo câteva întrebări despre film (ei bine, lui Morris i-a plăcut la nebunie), mama m-a lăsat în pace pe tot parcursul zilei de sâmbătă. Duminică

dimineaţa, începeam să cred că aveam să scap întregul weekend fără o predică în toată regula. Chiar mă întrebam dacă tata avusese într-adevăr dreptate de data asta. Poate că ea încerca s-o lase mai moale.

Şi atunci, a sunat telefonul.

Mama a ridicat receptorul, iar vocea ei voioasă şi plină de viaţă s-a auzit până la etaj.

— Alo? A, da, numai o clipă. O chem imediat.

S-a auzit păşind pe scară, iar apoi şi-a vârât capul în camera mea.

— Cassie, mi-a şoptit, ca şi cum cine sunase ar fi putut să ne audă, te caută un băiat la telefon.

Iată un moment demn de a fi inclus în tratatele de istorie: prima dată când eram sunată de un reprezentant al sexului opus. Fără îndoială că mama avea să placheze telefonul în bronz, în memoria evenimentului.

— OK, i-am răspuns, cu cea mai plictisită tonalitate din câte-mi erau la-ndemână, astfel încât să ştie clar că nu era vorba de un potenţial iubit, sau ceva asemănător. Am întins mâna spre telefonul din camera mea. Mama şi-a luat zborul fără zgomot, să-şi împartă emoţiile cu tata.

Eram prea preocupată, încât să mă gândesc la ceea ce spusese mama şi la faptul că exista un singur băiat în întregul univers care să-mi fi descoperit numărul în cartea de telefoane. Aşa că, după ce am apăsat butonul pentru preluarea convorbirii şi am zis „bună”, iar din difuzor a răsunat vocea lui Tim, am fost gata să închid din cauza surprizei.

— Salut, Cass, a zis el. Ce faci?

Foarte normal, ca şi cum am fi vorbit la telefon în fiecare zi. Am fost nevoită să deschid şi să închid gura de mai multe ori până ca rotiţele creierului să mi se pună în funcţiune.

— Nu mare lucru, am răspuns, prudentă.

Oare sunase doar aşa, ca să piardă vremea? Nu prea aveam antrenament pentru conversaţiile telefonice. „Ştii

ce, închipuie-ţi că vorbeşti cu Norris”, m-am sfătuit pe mine însămi.

— Dar tu? am încercat să continui.

— Păi, eu, hm... tata e plecat din oraş pentru câteva zile, într-o călătorie de afaceri. Mă gândeam... n-ai putea să mă mai ajuţi să vorbesc iar cu mama?

A! Evident. Ce proastă fusesem să-mi închipui că ?ir fi putut să fie vorba despre altceva!

— Credeam că am terminat cu asta, i-am zis.

— Doar o dată şi gata, bine? Tot ce vreau să ştiu e dacă mai e aici.

— Sigur că mai e acolo. De ce n-ar mai fi?

— Nu ştiu, a răspuns, înghiţind zgomotos în sec. Nu pot să-mi dau seama, ştii? Nu prea pot s-o văd sau s-o aud. Pare ca şi cum ar fi plecat.

— Mda, am zis. E ceva normal.

— Dar eu nu vreau să fie aşa. OK, ştiu că n-o să pot s-o văd, aşa cum o vezi tu. Dar atunci când vorbeai cu ea, aproape că puteam să simt că era acolo.

O scândură s-a auzit scârţâind pe coridor. Ani aruncat o privire peste umăr, spre uşă. Tăcere. Oare să fi fost mama, care se furişase în speranţa că putea prinde din zbor câteva cuvinte, întrebându-se prin ce minune ajunsese un băiat să stea de vorbă cu fata ei? În cazul ăsta, n-aveam să mai scap de discuri săptămâni de-a rândul. Era şi-aşa destul de rău că toată lumea de la şcoală făcea speculaţii în legătură cu mine şi cu Tim; nu era nevoie să se mai amestece şi mama în treaba asta.

Da, până o să înceapă iar să simtă că a dispărut. M-am gândit la Paige, cum stătea ea bosumflată într-un colţ, în timp ce-o aştepta pe mama să se întoarcă, doar ca să se învârtească prin preajma ei, fără s-o atingă, fără să vorbească.

— Uite ce e, am zis, coborând glasul. Eu chiar nu cred c-ar fi o idee bună. Ştii doar că mama ta n-a fost prea bucuroasă nici prima dată.

— Ei bine, am putea să încercăm. Adică, sunt sigur că ea ar vrea să...

— Tim, l-am întrerupt cu fermitate, ea nu vrea să faci asta. Şi nici eu nu vreau, din moment ce ştiu cum stau lucrurile. E clar?

Vocea lui a căpătat o nuanţă aspră.

— O să vorbească. Doar că nu... Ascultă, ce vrei? Despre asta e vorba, nu? Nu vrei să mă ajuţi, pentru că... Ţi-am spus tot ce ştiu despre Paul, te-am luat la petrecere... i-am zis până şi lui Matti să te lase în pace, aşa cum mi-ai cerut. Ce altceva mai e? Ce-ar trebui să fac?

Mi s-a pus un nod în gât, care m-a împiedicat să vorbesc timp de câteva secunde. Chiar nu auzea ce-i spuneam? Eu încercam să-l ajut, încercam să-l împiedic de la... de la cine ştie ce o fi văzut mama lui, încât se speriase... Iar el credea că nu doream decât .să fiu răsplătită. Ei bine, atunci, să-l ia naiba!

— Ce-ar fi să mă laşi în pace?

Tim a tăcut pentru câteva clipe.

— OK, a zis apoi, încetişor. Dacă asta vrei, se poate. Doar cinci minute îţi mai cer din timpul tău, după care nici nu mă mai apropii de tine vreodată.

Nici nu mai vorbesc cu tine, nici nu mă mai uit la tine dacă trecem unul pe lângă altul pe coridor. E bine aşa?

— Nu asta...

M-am oprit la timp, înainte să mă ia şi mai mult gura pe dinainte. M-a străbătut un junghi la gândul că Tim putea să treacă pe lângă mine fără să-mi adreseze nici măcar o privire prin care să-mi dea de înţeles că mă observă, dar, în definitiv, nici înainte de toate astea nu se prea obosea să se uite la mine. Lucrurile aveau să redevină la fel ca înainte, când cele mai mari griji pe care trebuia să mi le fac se legau de cum să-l împac pe Norris cu Bitzy. El îmi oferea posibilitatea să mai ies. De ce naiba să nu profit de

ea? În definitiv, cinci minute în plus nu mi-ar ii făcut cine ştie ce rău.

Mi-am amintit de deznădejdea de pe faţa mamei lui şi mi-am muşcat buza. Atât timp cât, într-adevăr, nu va mai exista decât această ultimă oară...

— Foarte bine, i-am zis. Dar trebuie să te ţii de cuvânt. E ultima dată. Dacă mă mai baţi la cap pe tema asta, o să... o să-i spun tatălui tău că ai chiulit de la şcoală.

— Perfect, a replicat el uşurat, furia din voce domolindu-i-se. Vrei să vin să te iau?

N-ar fi mama în al nouălea cer să vadă aşa ceva?

— Nu, mersi, i-am răspuns. Vin pe jos. Într-o jumătate de oră.

Am pus receptorul în furcă şi m-am lăsat pe spătarul scaunului, trăgând cu urechea. Cum era de aşteptat, am auzit un scârţâit, urmat de foşnetul ciorapilor mamei, lunecând pe covor, în timp ce se furişa înapoi pe coridor. M-am dus până la uşă şi am aruncat o privire afară. Tocmai se închidea uşa de la baie. Bun. Sigur nu se aştepta să ies atât de repede.

Păşind pe locurile în care ştiam că nu scârţâie podeaua, m-am grăbit să parcurg coridorul şi să cobor scara. Ca să scutesc timp, mi-am tras în picioare vechii mei tenişi, cu şireturile înnodate în permanenţă. Dacă aş fi putut să ies acum de-aici şi să scap de toată povestea, puteam să stau de vorbă cu ea şi o oră după ce mă întorceam acasă.

Ţevile din perete s-au auzit bolborosind. Am traversat cu paşi repezi livingul, aruncând un „Ies un pic. Mă întorc pentru cină” spre tata, şi m-am repezit afară pe uşa din spate.

— Cassie?

Ea era, mă striga din capul scării, însă fiind afară, puteam să mă prefac că n-o aud. Am străbătut în pas alergător aleea şi am ajuns pe trotuar. Scăpasem de-acasă. Era posibil să mă aleg cu o urecheală la întoarcere, dar cel puţin atunci aş fi avut la dispoziţie o poveste

corespunzătoare. „A, doar un băiat care avea nevoie de ajutor pentru tema la geografie.” Da, numai că tocmai mă folosisem ieri de pretextul geografiei, şi era o materie la care nimeni nu mi-ar fi putut cere vreodată ajutorul. „Am fost repartizaţi împreună la un proiect. La, hm, la engleză.” Da, asta ar merge. Atâta timp cât nu-i spuneam că plec să vorbesc cu o persoană răposată, orice mergea.

Când am ajuns la Tim, mi-a deschis uşa înainte de a apuca eu să ating soneria. Ne-am privit fix unul pe altul şi mi s-a făcut rău de la stomac. Fără să-mi dau seama exact de ce, arăta altfel, parcă mai slab. Părul îi era pleoştit pe frunte, doar câteva smocuri se învârtejeau spre ceafă. Şi, dacă era să mă iau după păienjenişul cutelor de pe tricoul lui, însemna că dormise îmbrăcat în hainele pe care le purta acum. Înţelegeam de ce era atât de îngrijorată mama lui.

Nu eram eu de vină. Nu-mi dorisem să fiu aici, să fac aşa ceva, să contribui la toate astea. Dacă el n-ar fi...

— Tu erai, a zis el.

Inspirând adânc, mi-am adunat stăpânirea de sine.

— Aşteptai pe altcineva?

— Nu eram tocmai sigur, mi-a răspuns Tim. C-o să vii, adică.

— Te-am minţit eu vreodată?

— Păi, nu, cel puţin din câte ştiu eu.

S-a tras într-o parte şi mi-a făcut loc să intru în antreu, unde m-am oprit să cercetez locul. Nimeni răposat pe-aici, numai că mireasma zahărului pudră era impregnată în aer. M-am furişat în living, iar Tim m-a urmat ca o umbră.

— E aici? m-a întrebat. Mâinile îi zvâcneau.

— Pe-aici pe undeva, i-am răspuns, întorcându-mă cu spatele la el. Doamnă Reed! am strigat. Doam...

S-a coborât din tavan — cum cade o frunză toamna —, plutind, şi s-a oprit în faţa mea, cu tivul rochiei unduindu-i-se în jurul gleznelor. În clipa în care privirile ni s-au

întâlnit, iar ea şi-a dat seama că puteam s-o văd, lumina ei a pâlpâit de surprindere. Trecuseră trei zile: nici gând să-şi mai amintească de mine. Gura i s-a crispat.

— Cine eşti? m-a luat la rost. Şi de ce-l deranjezi pe Tim?

Grozav! încă o persoană care înţelegea situaţia pe dos.

— El mi-a cerut să vin, am lămurit-o.

— Ei bine, n-ar fi trebuit s-o facă, a decretat ea, răsucindu-se în jurul propriei axe, cu umerii încordaţi, ca şi cum s-ar fi pregătit să iasă din încăpere; şi totuşi, a rămas pe loc, tremurând. Nu e bine pentru el, a murmurat deodată. Măcar dac-aş fi ştiut cum să-i arăt...

— N-o să fie decât de data asta, am asigurat-o, constatând că era chiar mai necăjită decât data trecută, situaţie la care nu mă aşteptasem. Credeţi-mă, n-o să mă mai întorc.

— Ce se-ntâmplă? s-a amestecat Tim. Nu vrea sil vorbească?

Şi-a încordat privirea spre perete, străduindu-se s-o urmeze pe a mea.

— Îşi face griji pentru tine. Exact cum ţi-am spus c-o să fie.

M-am repezit să-i arăt cu mâna în direcţia canapelei.

— Stai acolo! Potoleşte-te! Dacă te fâţâi în halul ăsta, nu mă mir c-o faci să fie atât de agitată.

Atunci, s-a înălţat glasul doamnei Reed.

— Poate că ai reuşi să-l ajuţi. Spune-i să înceteze. Trebuie să-i spui... că trebuie să înceteze.

— Să înceteze ce? m-am interesat.

Şi-a întors faţa în altă direcţie, lăsându-mă s-o văd doar din profil. A traversat holul cu privirea, până la scară.

— Să înceteze să mă mai reţină. Să mă mai aştepte. Nu mai pot să mă întorc. El niciodată nu-şi sună prietenii, nu vorbeşte niciodată cu cineva. Dacă l-ai vedea... Nici nu doarme. Toată noaptea, nu face decât să stea acolo şi să privească, şi să aştepte, după care se ridică din pat şi

începe să rătăcească prin casă, dar de dormit, tot nu doarme. Nici nu-mi aduc aminte de când nu l-am mai văzut să mănânce şi el ceva. Se tot duce la dulăpiorul cu băutură, şi ştiu bine că tot bea. Îşi face singur rău. Sunt mama lui, pot să-mi dau seama. Se distruge singur. Iar eu nu pot să fac nimic pentru el.

Dacă i-ar fi sfâşiat pieptul lui Tim şi mi-ar fi arătat măruntaiele din el, nu cred că m-aş fi putut simţi mai îngrozită de-atât. „Nu-mi spuneţi mie toate astea, aş li vrut să-i zic. Asta-i treaba lui, nu a mea. El nu şi-ar dori ca eu să ştiu...”

Tim s-a foit pe marginea canapelei, urmărindu-mă cu privirea. Cu mare greutate, mi-am înghiţit nodul din gât.

— Şi ce vreţi să fac eu? am izbutit s-o-ntreb.

— Nu ştiu, mi-a răspuns ea. Dac-aş şti că e cineva capabil să-l ajute... dac-ar putea să discute cu cineva... cu tatăl lui, sau cu Nancy...

M-am agăţat de ultimul nume ca de un colac de salvare.

— Nancy o cheamă pe mătuşa ta, da? l-am întrebat pe Tim.

— Mda, mi-a răspuns, încruntându-se. De ce? Ce e cu ea?

— Mama ta e de părere c-ar trebui să discuţi cu ea. Cu Nancy.

— La ce bun? Tanti Nancy e la trei ore de-aici... şi are şi ea copii. In orice caz, asta n-are mei o legătură cu ea.

Am încercat să lămuresc tot ceea ce-mi zisese mama lui, alcătuindu-mi o explicaţie cât mai coerentă.

— Ştii ce ţi-am spus data trecută, că mama ta era îngrijorată pentru tine. Ei bine, află că încă mai e. Ba chiar mai rău. E de părere că nu mănânci şi nu dormi cât trebuie, că umbli s-o cauţi pe ea, în loc să... În loc de orice altceva. Îşi închipuie, cred eu, că dac-ai discuta cu mătuşa ta, te-ai simţi mai bine, mai capabil să... treci peste asta.

— Şi ce ar trebui să fac... să uit, şi gata? Aşa cum îmi cere toată lumea?

„Aşa e mai bine pentru cei morţi”, m-am gândii.

— Ei bine, ea pare să creadă că te iroseşti aşa. Iai eu nu fac decât să-ţi transmit ce spune ea.

Tim s-a pleoştit, lăsându-şi capul în palme.

— Mamă, eu încerc, dar pur şi simplu nu pot…

S-a întrerupt, vocea i s-a frânt. Întregul trup i s-a încordat, ca şi cum s-ar fi silit din răsputeri să-şi înfrâneze lacrimile. Încă un nod mi s-a ridicat în gât.

Instinctul mă îndemna să mă întorc şi să plec. Nu era locul meu aici. Mi-am mutat greutatea pe celălalt picior, luându-mi avânt, dar apoi m-am oprit. O înfruntasem pe Danielle, îl înfruntasem pe Matti, înfruntasem o sută de inşi în ultimii câţiva ani. De ce nu eram în stare să mă înfrunt pe mine însămi? Nu-mi făcea plăcere să-l văd aşa pe Tim. Nu era un băiat rău. În ultimii patru ani, fusese singurul care se sinchisise să întrebe ce se petrecuse în realitate între mine şi Danielle. Şi, chiar dacă de-atâtea ori îl gonisem, încercasem să-l îndepărtez, el înghiţise totul şi se întorsese de fiecare dată. Dacă puteam să fac ceva, încât să-l împiedic să-şi provoace singur suferinţă...

Poate că, măcar de data asta, era cazul să mă duc eu la el.

Am făcut un pas în faţă, întinzându-mă în direcţia

lui.

— Tim, l-am strigat încetişor.

— Ce-i? a zis el, cu răsuflarea întretăiată.

— Am...

Dar ce-aş fi putut să-i spun? „Te simţi bine?” Puteam să văd şi singură că nu se simţea deloc bine. Dac-o să-şi revină? Nu, nu se va întâmpla asta, probabil pentru multă vreme.

Nu era acelaşi lucru cu el, cum se întâmpla cu Paige, sau cu Norris, sau cu Bitzy. Dacă le spuneam ceva nepotrivit, oricum uitau, într-o zi, două. În schimb, cu Tim

era necesar să spun din prima ceea ce era potrivit. Şi habar n-aveam ce-ar fi fost potrivit să-i spun.

Poate c-ar fi fost mai bine să nu spun nimic. Mi-am descleştat degetele şi i-am pus o mână pe umăr, apăsând, ca o încurajare, urmărindu-l cu privirea, pregătită să bat în retragere dacă-mi dădea impresia că mai degrabă îl iritam, decât îl ajutam. El nu s-a ferit. Am deschis gura şi, spre surprinderea mea, am rostit prima prostie care mi-a venit în minte.

— Lucrurile se schimbă, nu? Şi-atunci, chiar dacii ţi se par de-a dreptul naşpa acum, până la urmă vor deveni mai puţin naşpa.

Tim a slobozit un sunet care aproape că semăna a chicotit şi şi-a ridicat capul. În acelaşi timp, ceva a licărit în cameră. Mâna mi-a alunecat de pe umărul lui în timp ce mă întorceam.

Mama lui Tim se apropiase să-l privească mai bine, cu pletele şi rochia plutind în jurul ei, cu buzele întredeschise şi apoi, chiar dacă aproape insesizabil, schiţând un zâmbet. A durat doar o clipă, după care ea a dispărut.

Nu a ţâşnit ca o săgeată, şi nici nu s-a îndepărtai treptat. Imaginea ei parcă s-ar fi prefăcut în ceaţă şi s-ar fi transformat într-un milion de particule microscopice împrăştiate brusc de adierea vântului. O undă ca de electricitate statică s-a simţit în aer, apoi pe pielea mea. Am clipit din ochi şi, când am privit din nou, nu mai rămăsese absolut nimic din ea.

Am rămas cu gura căscată şi nu-mi puteam găsi energia necesară ca s-o închid. Tim a început să se foiască lângă mine.

— Ce e? s-a interesat. Ce s-a întâmplat?

— Nu... nu ştiu.

M-am îndreptat, lent, spre locul în care o văzusem ultima dată. Încăperea nu arăta câtuşi de puţin diferită, nu dădea alt fel de senzaţii... Ba da. Mirosul. Am inhalat până în fundul plămânilor. Nările mi-au confirmat

impresia. Praf, cafea râncedă, piele... nici fir de zahăr. Dacă doar ar fi plecat, pe moment, izul ar fi trebuit să se simtă şi acum destul de puternic. Doar umpluse toată casa până acum, oricât de slab ar fi fost. La mine în cameră niciodată nu dispărea mirosul de mere caramelizate al lui Paige, fie şi când ea lipsea ore întregi.

Doamna Reed dispăruse.

— A plecat deja? m-a întrebat Tim. Am crezut că mai am încă un pic de timp. Dacă asta e ultima...

— Stai puţin, l-am întrerupt. M-am repezit în sufragerie, în bucătărie, pe hol, adulmecând, şi iar adulmecând. Mereu praf, cu câte o urmă de mucegai. Nimic dulceag. Fără să-l mai întreb pe Tim dacă nu-l deranjează, am urcat în salturi treptele.

— Ce este? a strigat după mine, cu o undă de panică în glas. Care-i problema?

Nu i-am răspuns. Nu puteam să-i răspund, până nu ştiam sigur.

Pe coridorul de la etaj mirosea a loţiune după ras şi a pastă de dinţi. Nici cea mai mică urmă de zahăr, nici măcar vreo rămăşiţă cât de slabă, care să mă poată păcăli să cred că ar fi fost ea. Parcă n-ar fi trecut niciodată pe-acolo.

Tim aştepta la baza scării. Coborându-mi privirea spre el, m-a cuprins un val de greaţă. Deja puteam să văd cum avea să i se boţească faţa, cum o să-i tremure maxilarul, cum o să i se umezească ochii. Nu puteam să suport aşa ceva. Nu aici, nu acum. N-aveam nici un fel de informaţii despre tipul din faţa mea: nici despre cum să-l manevrez, nici cum să mă descurc cu el, într-o astfel de situaţie.

Am coborât cu greu scara, oprindu-mă şovăielnică jos.

— Nu mai e aici, l-am anunţat. Nu ştiu unde s-o fi dus. Numai că... nu cred c-o să se mai întoarcă. Îmi pare rău.

— Cum? Ce vrei să spui, cum adică n-o să se mai întoarcă?

— Îmi pare rău, am repetat, şi chiar îmi părea. Atât de rău, încât aveam senzaţia că toate măruntaiele mi se înnodaseră într-un ghem uriaş. Eu... chiar n-am ce să fac, am adăugat.

Picioarele mele, fără să asculte de mine, au pornit spre el, însă Tim s-a tras înapoi, holbându-se la mine.

— Dar adineauri a fost aici, nu?

— A fost. Dar acum nu mai e.

S-a clătinat şi s-a sprijinit cu mâna de perete, ca să-şi păstreze echilibrul.

— Dar nu putea chiar... Sigur c-o să se mai întoarcă.

„Nu, n-o să se mai întoarcă”, i-am replicat în gând, fiindcă nu mă puteam îndura să i-o spun în faţă atât de categoric.

— Tim, este... ea...

— Ar trebui să pleci, a rostit el, cu o voce înăbuşită, întorcându-se cu faţa spre uşă. Ai făcut ce te-am rugat. Îţi mulţumesc.

— Dar...

— Pleacă şi gata, bine? Indiferent ce-ai avea de spus, nu vreau să aud nimic în clipa asta. Trebuie să mă gândesc.

Fără să mă privească, a deschis uşa şi a rămas pe loc, cu privirea fixată pe propria-i mână de pe clanţă. Văzând că nu mă clintesc, vocea i-a devenit tăioasă.

— La revedere.

Nu ştiam ce-aş mai fi putut să fac acolo. În consecinţă, am plecat. Am ieşit pe verandă, întorcându-mi privirea tocmai la timp, cât să văd uşa închizându-se imediat în spatele meu. Am zăbovit, ezitând, la umbra casei: dincolo de trepte, strălucirea după-amiezii de primăvară părea ireală.

Voia să fie singur. Foarte bine. Dacă altceva tiu puteam să fac pentru el, măcar atât puteam să-i ofer.

CAPITOLUL 13

Picioarele mă duceau fără să vreau, respectând astfel dorinţa lui Tim de a fi lăsat în pace, dar în minte aveam cu totul alte idei. Pe toată durata mesei de scară, am avut stomacul strâns, iar gândurile, tulburi. N-am făcut altceva decât să ciugulesc din cotletul de porc din faţa mea şi să tot rearanjez păstăile de fasole verde, ciocnindu-mi întruna picioarele de cele ale scaunului.

Normal că Tim nu voise ca eu să mai rămân. Trebuia să se împace încă o dată cu ideea că-şi pierduse mama... În timp ce eu... cine eram eu? O fată oarecare. Cu doar o săptămână în urmă, nici măcar nu-mi vorbea. În adâncul fiinţei mele, aveam sentimentul că existau unele replici pe care ar fi trebuit să le rostesc, unele gesturi pe care ar fi trebuit să le fac, astfel încât să ameliorez situaţia. Dar, privind în urmă, constatam că nu ştiusem care anume erau acestea. Ga prietenă, eram destul de inutilă, după cum păreau să stea lucrurile.

Am simţit că mă sufoc şi că nu pot să înghit îmbucătura pe care o mestecasem între timp.

Mama, cu impecabilul ei simţ al sincronizării, şi a ales tocmai atunci momentul să pornească asaltul împotriva mea.

— Ştii ceva? a rostit, în timp ce cuţitul îi scrâşnea pe farfurie. Mi-ar plăcea să fii un pic mai grijulie când pleci de-acasă, chiar dacă e pentru şcoală.

Am izbutit să mă forţez şi să-nghit.

— Ce?

— Ai plecat azi fără să ne spui, mie sau tatălui tău, unde te duci, sau cu cine o să fii. Şi ar fi trebuit să-i spui tatălui tău exact unde te-ai dus şi vineri. Noi trebuie să ştim toate astea. Iar tu trebuie să fii cu grijă.

Mai adineauri, dădea pe-afară de bucurie pentru că-mi petrecusem două secunde în afara şcolii cu cineva de vârsta mea, iar acum făcea cu mine pe ofiţerul de la eliberări condiţionate. Nu aveam energia necesară s-o contrazic. Doar nu aveam în plan să mai particip şi la alte petreceri. Iar şansele ca Tim să mă mai invite... Deodată, mi s-a strâns stomacul.

— Sigur că da, i-am răspuns. Hm, nu mă simt prea bine. Se poate să mă scuzaţi?

— N-ai mâncat aproape deloc.

Du-ţi farfuria în frigider, mi-a propus tata. Ducă-ţi vine cheful mai târziu, poţi să mănânci atunci.

I-am mulţumit cu un zâmbet vag.

Ajunsă sus, în camera mea, m-am trântit pe pat, cu faţa în sus.

Mama şi grijile ei. Măcar atât aveau în comun ea şi cu doamna Reed.

M-am rostogolit pe-o parte, încovrigându-mă, cu capul pe braţ.

Doamna Reed. Mă tot străduisem să nu mă mai gândesc la evenimentele din acea după-amiază, însă iată că ele-mi reveneau în minte. Fusese acolo, în living, copleşită de nelinişte, după care... ce? Fără motiv, fără vreun avertisment, dispăruse. Cum dispăruse Chester, cu o vară în urmă. Dar trebuia să existe un motiv, nu? Era imposibil ca lucrurile să se petreacă aşa, pur şi simplu, în voia hazardului: nu aşa era mersul lumii.

Am revenit cu gândul la acel ultim moment, când o privisem înainte ca ea să se risipească în neant. La felul în care zâmbise. Privind spre mine, spre Tim, privindu-ne pe amândoi cum stăteam împreună.

Un fior rece mi-a cuprins inima. Afirmase că nu voia decât să ştie că fiul ei e bine. Să ştie că avea pe cineva care să-i fie aproape. Doar nu-i trecuse prin minte că eu aş fi fost pentru el acea persoană? Tocmai eu? N-avea nici un motiv să creadă asta, sau să presupună că Tim voia ca eu să...

Şi de ce-ar fi vrut, când era evident că eram atât de nepricepută?

Paige s-a năpustit înăuntru prin uşă, cu pletele unduindu-i în urmă.

— Cassie! a şoptit ea, de parcă ar fi putut cineva s-o audă. Ai aflat?

M-am ridicat în capul oaselor.

— Ce să aflu?

A început să se rotească pe deasupra biroului.

— Mama era jos, stătea de vorbă cu tata... zicea că revista pentru care lucrează cel mai mult a CHIM rămas fără bani. Dacă o concediază?

O problemă simplă, a cărei rezolvare ştiam s-o găsesc. Am expirat, tremurând uşor, şi alungându-mi toate celelalte gânduri.

— N-au cum s-o concedieze. Ea e doar colaboratoare. Cred că ar putea doar s-o lase pe linie moartă, să nu-i mai dea de lucru, însă ea e colaboratoare permanentă de-atâţia ani, deja. S-ar descotorosi de toţi ceilalţi până să ajungă la ea. O ştii pe mama. Îi place să-şi inventeze probleme.

— Aşa sper. Numai că, din câte mi-a dat impresia, revista ar putea chiar să se desfiinţeze. Şi, ducă nu mai există revista, nu mai scrie nimeni în ea. Deja au pus-o să-şi plătească mai multe cheltuieli decât înainte, zicea ea.

— Atunci, poate că n-o să mai plece chiar atât de mult timp.

Paige s-a încruntat.

— Nu-mi place când e plecată mama, dar nici nu pot să zic că aş vrea să-şi piardă serviciul. Îşi adoră meseria, înţelegi? Poţi să-ţi închipui cât de tristă ar fi…

— Nu-ţi face probleme, am întrerupt-o. O să iasă cu bine din chestia asta. Doar are o grămadă de cunoscuţi, nu? Chiar şi să se termine rău cu revista asta, tot o să scrie undeva.

— Ai dreptate, a zis Paige, încuviinţând mai degrabă pentru ea, decât pentru mine. O să fie bine, a repetat.

Mi-am lăsat capul pe spate, privind-o cum pluteşte, şi m-am pomenit studiind-o cum n-o mai făcusem de mult timp. De astăzi, ştiam două persoane răposate care mai rămăseseră şi apoi plecaseră. Una poate că zăbovise chiar şi optzeci de ani, iar cealaltă, nici măcar optzeci de zile.

Care era oare diferenţa? Să fi fost vorba de ceva ce făcusem eu? Să fi existat vreun lucru pe care ar fi trebuit să-l fac pentru Paige, dar nu-mi dădeam seama care era acela?

Şi totuşi, eu nu fusesem prin preajma lui Chester când dispăruse. Şi… chiar dacă acest gând începuse să mă roadă, tot nu-mi venea să cred că doamna Reed s-ar fi simţit atât de alinată să-şi lase copilul pe mâinile mele.

Poate că ştiuse, pur şi simplu, că el avea să-şi revină de-acum. Poate că despre el fusese vorba, nu despre mine. Văzuse la el ceva care-i dăduse de înţeles că avea să iasă din starea asta, că avea să se împace cu situaţia. Era mai logic. Şi, luând în considerare rezultatul tentativei mele de a-i fi prietenă, era cu mult mai bine pentru el.

Paige a coborât alături de mine. I-am aruncai o privire. Dacă exista ceva care o lega pe ea de locul acesta, aşa cum grijile doamnei Reed pentru Tim o legaseră de fosta ei casă… dacă asta era ceea ce-o lega şi pe ea… Mi-am frecat fruntea cu podul palmei. Strădania de a deduce răspunsul nu-mi aducea decât o durere de cap. Acceptasem cu ceva vreme în urmă faptul că erau unele

aspecte ale morţii pe care, pur şi simplu, nu puteam să le înţeleg, că tot ce puteam să fac era să-mi urmez drumul orbeşte, să mă mulţumesc cu ce ştiam. Nimic nu schimbase situaţia asta. Doar lungisem lista de mistere.

— Paige, tu de ce eşti aici?

S-a oprit brusc, la vreo jumătate de metru distanţă de pat.

— Pentru că am vrut să-ţi povestesc despre mama, mi-a răspuns pe un ton ofensat. Dar ce credeai?

— Nu, adică... aici, pe lumea asta?

— Cum?

— Păi...

M-am strâmbat, dorindu-mi să nu mă fi avântat într-un astfel de subiect.

— Doar că... nu toată lumea mai rămâne după. Cum a fost cu mamaia McKenna, şi cu tataia Finch. Acum, nu-i mai vezi pe-aici. Au dispărut, şi gata. In schimb, tu eşti aici. Asta am vrut să zic.

Paige tocmai îşi răsucea o şuviţă de păr pe deget. Acum însă, mâna îi căzuse în poală.

— Nu mă vrei pe-aici?

— Nu, nu. Sigur că te vreau, m-am repezit s-o liniştesc. M-am apropiat de ea, pentru o clipă nefiind în stare să mai spun ceva. Doar atât vreau: să ştiu de ce, am articulat apoi. Pentru eventualitatea...

Pentru eventualitatea în care puteam s-o fac mai fericită. Pentru eventualitatea în care puteam s-o ajut să treacă mai departe, dacă exista ceva care o împiedicase până acum. Am înghiţit iar, anevoie. Nu reuneam să-mi imaginez camera asta fără Paige. Să mă trezesc şi să nu-i văd lumina care încălzea întreaga încăpere, să nu-i văd zâmbetul fulgerându-i pe chip...

Şi totuşi, menirea ei nu era să fie acolo. Ştiam bine asta. Morţii erau meniţi să fie acolo unde se duceau cu toţii, mai devreme sau mai târziu.

Şi ar fi însemnat egoism din partea mea să nu-mi pun întrebări, să nu fac tot ce-mi stătea în puteri pentru ea, doar din cauză că apoi mi-ar fi lipsit.

— Habar n-am, mi-a răspuns Paige. Sunt aici pentru că sunt aici. Nu eu hotărăsc. Dar de ce mă-ntrebi chestia asta?

Nu-mi închipuiam că i-ar fi făcut plăcere să audă povestea lui Tim şi a mamei lui.

— Dar cumva... Ai vorbit vreodată cu alţii, cu cri ca tine? N-ai întrebat?

A început să se smiorcăie, făcându-mă să mă simt ca o nemernică. Cum aş fi putut să-i explic că nu-i puneam întrebările astea decât pentru binele ei? M-am tras şi mai aproape de ea, pentru ceea ce ar fi semănat cât mai mult posibil a îmbrăţişare.

— Cassie, mi-a zis, singura persoană care vorbeşte cu mine tu eşti.

Mi-am ridicat genunchii şi mi-am aşezat capul pe mâini, privind-o. Norris şi Bitzy îşi împărţeau aceeaşi clădire, se cunoşteau unul pe altul, dar tot puteau să treacă luni în şir fără să schimbe o vorbă între ei, dacă nu mă amestecam eu. Evident că Paige nu s-ar fi apucat să-l cicălească pe cine ştie ce străin răposat, cerându-i răspunsuri. Ca şi cum ar fi avut vreunul mai multe răspunsuri decât ea.

— Scuză-mă, i-am zis. Încerc doar să înţeleg.

Paige a plutit până într-un colţ al camerei. M-a privit de-acolo, cu ochii umbriţi.

— Nu cred că e ceva de înţeles, a zis. Aşa stau lucrurile, şi gata.

După care s-a strecurat prin perete, lăsându-mă singură.

CAPITOLUL 14

A doua zi dimineaţă, am îndeplinit ritualul micului dejun şi al pregătirii lucrurilor pentru şcoală, cu capul cuprins parcă de un nor de ceaţă. În acea zi, la şcoală, aveam să-l văd pe Tim. Poate că, de-acum, după ce mama lui dispăruse de-a binelea, va începe să se împace cu situaţia, în loc să umble în căutarea a ceea ce pierduse. Poate că, treptat, se va simţi mai bine.

Speram cu-atâta intensitate, încât mă durea în piept.

În timp ce mă îndreptam spre Frazer, nu m-am putut împiedica să nu arunc o privire spre frasinul Ini Chester. M-am abătut de pe poteca ce ducea spre intrarea principală, să-i fac o vizită. Frunzele de un verde pal fluturau de-a lungul crengilor la fel de subţiri pe cât fuseseră braţele lui Chester. I-am mângâiat trunchiul, plimbându-mi degetele în sus şi-n jos pe scoarţa lui netedă. Eram doar eu, copacul şi tăcerea.

Chester nu se mai întorcea. Gata cu zâmbetele lui sfioase, gata cu ocheadele pofticioase spre automobilele care se opreau prin preajmă, gata şi iar gata. Mâna mi-a căzut pe lângă trup. Ştiam asta. Poate că el găsise ceva, ceva de natură să umple golul care-l reţinuse aici, ceva în măsură să-l elibereze. Cu puţin noroc, ajunsese undeva unde era fericit. Cu puţin noroc, la fel şi doamna Reed.

În şcoală, totul arăta la fel, suna la fel, mirosea la fel, însă stânjeneala îmi furnica pielea. M-am grăbit să urc până la al doilea etaj, spunându-mi că numai nervii erau

de vină şi că, dacă nu-i luam în seamă, senzaţia avea să dispară. Aproape că aşa a şi fost.

Apoi, am intrat pe coridor şi l-am văzut acolo pe Norris, aşteptându-mă. Nu la capăt, lângă dulăpiorul meu, ca de obicei. Imediat lângă scară, semn că voia să mă prindă cât mai devreme posibil. Pâlpâia slab în timp ce-şi întindea braţele spre mine, de parcă ar fi vrut să-mi blocheze trecerea.

— Am încercat să-l împiedic, mi-a zis. Am... of, frate, nici nu ştii ce pumn i-am tras în cap. L-aş fi făcut terci, îţi jur, Cass...

Instantaneu, mi-am simţit gura uscată. S-a auzit soneria. Elevii care mai mişunau încă prin jurul propriilor dulăpioare şi-au înşfăcat lucrurile şi au început să se reverse spre sălile lor de clasă. Chiar dacă se grăbeau, am observat că unii tot aveau timp să mă fulgere cu privirea. Mi-am lăsat capul în jos şi m-am zorit să trec de ei. Nu se putea să fie chiar atât de rău. Nu putea să fie la fel de rău ca atunci. Nimic nu putea să fie la fel de rău.

Şi nici nu era, desigur. Şi totuşi, într-un fel, era cât se poate de rău. M-am holbat spre dulăpiorul meu, în timp ce ultimii rătăciţi îmi aruncau priviri furişe, năpustindu-se apoi spre clasele lor. Încuietoarea cu cifru fusese spartă: uşa atârna uşor întredeschisă. Nu destul cât să vezi înăuntru, dar suficient cât să mă facă să ezit s-o deschid. Încuietoarea în sine zăcea pe podea în faţa dulăpiorului, într-o băltoacă neagră, care părea să se fi scurs dinăuntru. Aceeaşi substanţă neagră mânjea şi muchiile uşiţei. Cine făcuse asta avusese mare grijă ca nu cumva o cât de mică picătură să atingă alte dulăpioare, ci doar pe-al meu. Totul era numai pentru mine.

M-am apropiat, am atins una dintre pete. Era ceva gros şi lipicios, iar când mi-am apropiat degetul de faţă, mi-a mirosit a asfalt. Smoală. Cineva îmi „împodobise” dulăpiorul cu smoală.

Cu acelaşi deget, am împuns uşiţa, deschizând-o complet.

Mi s-a tăiat respiraţia. Smoala împroşcase tot interiorul dulăpiorului, îmbrăcându-i pereţii şi întregul conţinut într-un strat negru, vâscos. Un manual zăcea deschis peste teancul de lucruri din fund. Substanţa se strecurase printre pagini şi pe toată coperta. Cartea era compromisă. Tot ce era în dulăpior era compromis. Sveterul pe care mi-l lăsasem acolo când o zi răcoroasă de primăvară se transformase într-una cât se poate de plăcută, caietele cu şină, pline de notiţe de care aveam nevoie pentru examene...

Ochii mi-au zburat în altă direcţie, observând pentru prima oară interiorul uşii. Literele mâzgălite acolo începuseră să-mi joace dinaintea ochilor, însă le-am citit fără probleme.

ULTIMA TA ŞANSĂ. RENUNŢĂ.

Am scrâşnit din dinţi. Sigur că da. Cine altcineva ar fi putut să fie, dacă nu Matti? Fără-ndoială că toţi prietenii lui Tim îl susţineau.

Norris se tot învârtea spăsit în jurul meu, de parcă s-ar fi temut de ceea ce i-aş fi putut face, dacă spunea ceva. În sfârşit, şi-a regăsit glasul.

— A fost Matti ăla. A intrat imediat după ce au deschis îngrijitorii uşile... nu era nimeni pe-aici... l-aş fi omorât, dac-aş fi putut, ştii asta, Cass...

— Ştiu, i-am răspuns, cu o voce înfundată. Crezusem că lucrurile aveau să se schimbe, dar poate că nu era aşa. Poate că nu se schimbase absolut nimic.

Povestea rămăsese aceeaşi: cea cu fata care-i speria pe toţi şi-i atrăgea atenţia tocmai tipului nepotrivit.

„Ai văzut? am zis în sinea mea, fără să ştiu dacă vorbeam cu Paige, cu mama, sau cu mine însămi. Ai văzut? Uite de ce nu trebuie să te amesteci în vieţile oamenilor. Pentru că oamenii vii sunt răvăşiţi şi plini de

complicaţii, iar până la urmă totul se duce naibii, într-un fel sau în altul, de fiecare dată.”

Scuturând din cap, m-am silit să mă concentrez. „Treci peste asta. Nu-l lăsa să vadă că ţi-a făcut-o.” Mai aveam trei caiete în ghiozdan şi alte două acasă. Asta însemna că pagubele se limitau la notiţele de la doar trei materii. Puteam să mă descurc şi numai cu manualele, şi aveam să găsesc eu o mică scuză cu privire la motivul pentru care aveam nevoie de altele noi. Categoric că trebuia să fac unele mici cercetări pe internet cu privire la metodele de curăţare a smoalei; dacă puteam să curăţ totul evitând tărăboiul din partea administraţiei, în cazul în care ar fi aflat, viaţa avea să-mi fie cu mult mai simplă. Dar acum, exact acum, probabil că-mi mai rămăseseră vreo treizeci de secunde până când trebuia să mă duc la oră şi să mă aşez în banca mea din laboratorul de biologic, de jos. Încă o absenţă inexplicabilă, şi domnul Gerry ar fi putut să simtă nevoia să-şi extindă îndrumarea şi asupra părinţilor mei. Restul putea să mai aştepte.

Am împins uşa, închizând cât de cât dulăpiorul, şi am pornit grăbită pe coridor. Ajunsesem la jumătatea drumului spre casa scării, când Tim şi-a făcut brusc apariţia. Am încremenit, instinctiv. Oricât de multe griji mi-aş fi făcut, oricât de mult m-aş fi aşteptat să-l văd aici, azi, deodată tot ce mai voiam era să mă ascund. Numai că stăteam în mijlocul unui coridor pustiu, toţi fiind deja în băncile lor, acolo unde trebuiau să fie... orb să fi fost, ca să nu mă vadă. M-a salutat înclinând din cap, s-a apropiat încet de mine şi s-a oprit drept în faţa mea, clătinându-se ca şi cum nu-şi putea ţine prea bine echilibrul. Am înghiţit în sec. Mamă, ce înfăţişare sălbatică avea!

— Salut, Cass, mi-a zis, frecându-se la ochi. Părea că orice dram de culoare din tot restul feţei i s-ar fi strâns sub ei. Nu ştiusem că pot să existe cearcăne într-atât de întunecate.

— Arăţi groaznic, m-a luat gura pe dinainte. Trebuia să rămâi acasă, dacă eşti atât de întors pe dos.

— Mă simt perfect.

Numai că vocea lui spunea altceva: tremura mai rău decât Oldsmobile-ul. Şi-a scos din ghiozdan o sticlă cu suc, a destupat-o şi a luat o-nghiţitură, două, trei. Lichidul avea licărul de chihlimbar al sucului de mere, însă după ce a lăsat sticla jos, mirosul de alcool mi-a înţepat nările. Tim şi-a şters fruntea cu dosul palmei. Firele de păr i s-au lipit de mână ca iarba uscată.

— Bun, a rostit el, de data asta cu o voce mai limpede.

S-a auzit ultima sonerie de intrare. Pumnii mi s-au încleştat. De-acum, fiecare secundă care trecea însemna o secundă mai puţin până când avea să termine doamna Canning de făcut prezenţa, trimiţând apoi catalogul la cancelarie cu un A de la absenţă notat alături de numele meu. Dar nu era chip să-l lax pe Tim în asemenea hal.

— O să fii exmatriculat, dacă te prinde cineva că ai adus chestii de-astea în şcoală.

— O să mă spui?

— Nu, dar...

— Bun.

Şi-a lăsat sticla să-i cadă în ghiozdan şi s-a smucit spre casa scării.

— Hai să mergem.

S-a întins să mă apuce de braţ, dar mi-a fost uşor să-l evit. Ţintise atât de prost, încât probabil că nu m-ar fi nimerit nici să fi rămas nemişcată.

— Stai puţin, i-am zis. Să mergem... unde? Ce tot vorbeşti?

— Acasă, mi-a răspuns. Mergem acasă. Trebuie să se fi întors până acum, nu? Trebuie să fiu sigur. Nu vreau să vorbesc cu ea. Doar să ştiu dacă s-a întors.

Nu, nu se întorsese. Nici nu se va mai întoarce, pentru că, din cine ştie ce motiv prostesc, părea să fi ajuns la concluzia că totul pe lume era aşa cum trebuie şi că

venise vremea să treacă mai departe, când era limpede că Tim nu făcea altceva decât să se prăbuşească tot mai adânc. De ce trebuia să rămân eu singura care să descurce totul? Stăteam acolo, cu un nod în gât, fără să am vreo idee despre ce trebuia să fac.

— Nu ne-am înţeles că n-o să-mi mai ceri asta niciodată?

Tim mi-a zâmbit vag.

— Tata e plecat până miercuri. Până atunci, nu poţi să-i spui nimic.

Am rămas tăcută câteva clipe.

— Nici ţie nu pot să-ţi spun nimic. A plecat, Tim. Iar tu ar trebui să te duci acasă. Să mănânci ceva. Să te odihneşti puţin. Şi să nu mai bei porcăriile-alea.

— Mai întâi, vii cu mine, a zis. Şi pe urmă, fac tot ce-mi ceri. Promit.

— N-ai auzit ce-am spus? N-o să-ţi folosească la nimic, am insistat, apucându-l de cot şi îmboldindu-l spre scară. Ştiu că ţi-e groaznic de greu şi că eşti cu-adevărat necăjit... poate dac-ai sta de vorbă cu cineva...

— Nu vreau să stau de vorbă cu nimeni. Toată lumea mă sună. Mi-am închis telefonul. De parcă ar interesa pe cineva.

— Mama ta voia să-ţi suni mătuşa. Nu vrei?

A clătinat din cap.

— Hai, vino, mi-a zis. Te rog. Te rog. Te rog.

Vocea i s-a frânt la ultimele cuvinte şi, pentru o clipă, mi s-a strâns stomacul de groază, căci am crezut c-o să înceapă să bocească acolo, în mijlocul şcolii, cu mine de faţă. Apoi, a clipit, licărul lacrimii stingându-i-se din ochi. Şi-a lăsat privirea în jos, părând atât de disperat şi de rătăcit, că parcă era unul dintre orfanii de la „Salvaţi copiii!”. Lumina artificială de deasupra, căzând pe faţa lui, părea gata să-i crape pielea. Degetele mi-au zvâcnit. O parte din mine ar fi vrut să-mi înfăşor braţele în jurul lui, ca şi cum chiar ar fi fost unul dintre copiii aceia. Să-l

îmbrăţişez şi să-i spun că totul avea să fie bine, doar că el trebuia să se obişnuiască în sfârşit cu ideea. Dar nu ştiam cum s-o spun, astfel încât să-l fac să mă asculte. Singurul lucru la care mă pricepeam era să vorbesc cu morţii, şi tocmai asta ne condusese spre un astfel de dezastru. Şi, dacă aş fi cedat din nou, dacă i-aş fi întreţinut speranţa, ar fi suferit mult mai mult, pe termen lung. Cu cât accepta mai curând că lucrurile stăteau aşa cum stăteau, cu atât mai bine avea să-i fie.

— Nu, i-am răspuns. N-o să se poată, Tim. N-are rost. Ea a plecat de-a binelea. Ei nu dispar aşa, ca să se mai întoarcă pe urmă. Crede-mă. Eu pot să-mi dau seama de diferenţă.

— N-ai cum să ştii sigur, a insistat el. N-ai căutat peste tot. Putea să-ţi fi scăpat...

— Nu mi-a scăpat nimic, l-am întrerupt. Îmi pare foarte rău, zău că da, numai că e timpul s-o laşi în pace. Să mergi mai departe, exact aşa cum vrea ea să faci.

Un zgomot de paşi înfundaţi s-a auzit apropiindu-se de una dintre sălile de clasă, şi o clanţă a ţăcănit. Ne auzise un profesor. Am ţâşnit imediat spre casa scării.

— Haide, l-am zorit, că altfel ne bagă la arest pe amândoi.

Tim a deschis uşa, lăsându-mă să mă năpustesc pe lângă el. Am gonit până la primul etaj, iar Tim s-a împleticit când a trebuit s-o cotească. Eu mi-am văzut de drum. Ajungând la parter, am dat buzna afară pe uşa de la intrare şi am ţâşnit pe peluză, sub fierbinţeala soarelui care-mi ardea creştetul. În clipa imediat următoare, a apărut şi Tim, împleticindu-se şi ţinându-se cu o mână de cap.

— Of! a exclamat el, trântindu-se pe o treaptă.

— Uite care-i treaba, i-am zis. Asta-i tot ceea ce ştiu, tot ce pot să-ţi spun. Mama ta — nu ştiu din ce motiv — a plecat, a dispărut pe lumea cealaltă. Şi, când a plecat, a dispărut şi orice urmă de-a ei. Gând persoanele răposate

au stat mult pe undeva — şi le cunoşti aşa cum le cunosc eu — poţi să-ţi dai seama. Există ceva anume în aer, un gust, un miros. Rămâne acolo indiferent unde-ar fi ele, şi e chiar sâcâitor, fiindcă nu-ţi iese din cearşafuri la spălat, şi nici nu poţi să-l îndepărtezi cu odorizante. La tine, mirosul a dispărut ieri. Asta înseamnă că şi mama ta a dispărut. Dac-aş putea eu să repar ceva, aş face-o. Numai că nu pot să fac nimic. Îţi jur că nu pot.

A mijit ochii spre mine, tresărind de strălucirea soarelui.

— De ce?

— Pentru că nu ştiu deloc ce-aş putea să fac.

— Nu se poate. De ce-ar fi plecat?

— Nu ştiu, i-am răspuns. Nu i-aş fi făcut nici un bine turuindu-i teoriile tâmpite care-mi trecuseră prin minte de-atunci. Cei mai mulţi oameni - am încercat să-i explic în schimb —, atunci când mor, se duc imediat acolo unde trebuie. Aşa se-ntâmplă. Dar cei care mai rămân pe-aici... aici e ciudăţenia. Şi eu cred că, oriunde ar fi ea acum, a ajuns în locul potrivit. E mai bine pentru ea să fie acolo, decât aici.

— Dar, cum să zic... a făcut-o din vina mea? Din cauză că am tot încercat să vorbesc cu ea? N-a vrut să...

— Nu. Poate că n-a existat nici un motiv.

Sau poate că s-a gândit că-l lasă pe mâini bune. Ha!

— A zâmbit, i-am destăinuit. Înainte să dispară. Nu mai era nici îngrijorată, nici necăjită.

Nu-mi dădea impresia că m-ar fi auzit.

— S-a dus, a zis ca pentru sine. S-a dus de-a bi- nelea. Nu ştiu ce-o să mă fac.

A privit strada, cu ochi goi.

— E ciudat, înţelegi? Mă tot gândesc la cea mai prostească amintire: când aveam doisprezece ani şi mi-a murit porcuşorul de Guineea preferat. Chiar m-a marcat întâmplarea asta. Numai că nu trebuie să te mai necăjeşti pentru un porcuşor de Guineea când ai deja doisprezece

ani. Aşa că m-am comportat de parcă n-ar fi contat pentru mine. Şi totuşi, mama a ştiut. A venit, s-a aşezat lângă mine şi nu mi-a zis nimic din chestiile alea stupide, de genul „A ajuns acum într-o lume mai bună”. Nu mi-a zis decât că o să-i lipsească vânzoleala lui printre gratii şi o să-i lipsească să-l vadă mâncându-mi seminţe din palmă, iar eu am ştiut că era normal să fiu trist după el.

A urmat o tăcere îndelungată, nevenindu-mi în minte nimic de zis.

— Fireşte că e normal să fii trist. Adică, e totuşi mama ta.

— Dar nu... nu aşa pare să se comporte restul lumii. Toţi îţi prezintă părerile de rău prefăcute, după care devine o problemă dacă eu n-am chef să pierd vremea, sau să petrec, sau mai ştiu eu ce.

A clătinat din cap şi apoi s-a aplecat în faţă, şi-a cuprins capul cu palmele, legănându-se uşor.

— E prea mult. De ce-a trebuit să plece aşa? N-ar fi putut să mai rămână...? Am nevoie de ea.

Durerea din piept mi s-a întins în timp ce-l urmăream din ochi, o durere care părea să mi se furişeze drept prin oase. La ce bun tot ce făceam? Nimic din ceea ce spuneam nu avea darul să schimbe ceva. Nu mă pricepeam deloc la chestia asta cu viii. S-o conving pe Bitzy de ceva, să-l înveselesc pe Norris, sigur, nici o problemă. Cu morţii era simplu, ei aveau logica lor, tocmai de aceea stăteam atâta cu ei. Făcusem ce-mi ceruse Tim. Încercasem, iar acum el era nefericit.

Ar fi fost mai bine dacă nu i-aş fi permis niciodată să ajungă mai departe de punctul în care ne aflam în acea primă zi, lângă lac. Ar fi fost mai bine să nu ştie că mama lui îi scăpase printre degete şi ar fi fost mai bine pentru mine dacă nu m-aş fi vârât până în gât în problema asta pe care nu eram capabilă s-o rezolv, în suferinţa aceasta pe care nu ştiam cum s-o lecuiesc.

Mai bine plecam acum, până nu înrăutăţeam şi mai mult lucrurile.

— Trebuie să ajung la ore, i-am zis. Vorbele au sunat fals din gura mea. Tu... vorbeşte cu mătuşa ta, sau cu altcineva, te rog, bine?

Tim s-a foit, dar nu şi-a ridicat capul spre mine. Mi-am dres glasul.

— Eu... eu plec.

N-am mai spus nimic altceva — am urcat treptele şi am apucat de clanţa uşii. Spusesem deja mult prea multe. Un experiment interesant — să te amesteci cu cei vii —, însă în ultimă instanţă rezultatele erau nefericite.

Uşa s-a trântit, bubuind, iar în urma mea nu a rămas decât liniştea. Nici un semn din partea lui Tim.

Mi-am înfipt unghiile în palme şi m-am ambiţionat să merg mai departe.

CAPITOLUL 15

Toată ziua, între orele la care ajungeam fuga şi dulăpiorul meu pe care mă căzneam să-l curăţ, am stat cu ochii în patru după pletele lui blonde. Nu l-am văzut nici măcar o dată. „O fi plecat acasă”, mi-am zis. Speram să-şi folosească timpul ca să-şi revină cu adevărat, nu să... Nici nu voiam să mă gândesc ce altceva ar mai fi putut să facă.

Nu eram chiar atât de concentrată, încât să nu-mi distragă nimic atenţia. Când l-am văzut pe Matti, mi-am strâns pumnii, însă mi-am păstrat calmul şi, pur şi simplu, l-am ignorat pe individ. Peste vreo două săptămâni, el oricum avea să absolve liceul, ceea ce însemna că nu mai eram nevoită să-l mai văd vreodată. I-am urmărit cu privirea în autoservire pe Paul şi pe Danielle, stând în capetele opuse ale mesei — Danielle chicotind împreună cu Jordana, iar Paul, înghesuit între Matti şi Fio, săgetând cu privirea pe lângă stâlp, pe unde sigur îi zărea sclipirile părului — şi nu m-am simţit nici pe departe triumfătoare. Paul o înşelase pe Danielle. Eu o anunţasem. Acum, se despărţiseră. Probabil că s-ar fi întâmplat la fel şi fără contribuţia mea, doar că un pic mai târziu. Nu schimbasem nimic din ceea ce-mi făcuse ea, demult. Nu se schimbase nimic.

În dimineaţa următoare, am traversat parcarea, căutând Oldsmobile-ul bleu-pal. Nu era acolo. Mi-am muşcat buzele. Am intrat în şcoală.

Norris mă aştepta aproape de catedra de matematică, la fel ca de obicei. M-am aşezat pe jos, cu spatele spre dulăpiorul meu deschis, iar el s-a lăsat pe vine alături. Mai aveam suficient timp până la oră, să stau un pic la taclale cu el, însă ori de câte ori deschideam gura, vedeam parcarea şi locul gol în care ar fi trebuit să se afle automobilul lui Tim.

— Norris, am zis, poţi să-mi faci un serviciu?

Norris a ridicat din sprâncene.

— O să regret dacă spun „da”?

— Păi, eu...

M-am înroşit toată la faţă.

— Haide, Cass! a continuat Norris. De parcă aş avea ceva mai bun de făcut? Ia zi, ce-ţi treb’e?

— O să ţi se pară o prostie, am zis. El a ridicat din umeri. Nu ştiu dacă-ţi aduci aminte, am început să-i explic, dar l-am ajutat pe Tim, vicele, numai un pic, şi acum... Dac-ai putea să dai o fugă până la el acasă, să vezi ce face, doar pentru două minute, ca să ştiu...

Ce-ar fi gândit dac-ar fi ştiut că-l spionez? Totuşi, trebuia s-o fac. Dacă nu, faptul că nu ştiam nimic de el m-ar fi înnebunit de-a binelea.

— Ştii ceva despre el? Trebuie să fie ceva tare.

— Nu. E o poveste lungă. Era cam tulburat şi n-a venit la şcoală. Nu vreau decât să ştiu dacă e bine. Poţi să te duci? Nu eşti obligat.

Norris a pufnit.

— Nu-ţi mai face probleme. Am şi plecat.

I-am dat adresa, în timp ce se suna de intrare. S-a furişat afară din zona vestiarului, chiar înainte să-mi închid eu dulăpiorul. Privindu-l cum pleacă, am simţit cum mi se strânge stomacul. Ce bine ar fi fost dacă n-aş fi mâncat atâtea felii de bacon la micul dejun!

La ora de chimie, domnişoara Taisley ne-a pus un film tâmpit despre reacţiile chimice, în care toate elementele erau interpretate de personaje din desenele animate,

care se împrieteneau şi alcătuiau substanţe complexe. Mă aşteptam ca, dintr-o clipă în alta, totul să se transforme într-o gigantică orgie a sistemului periodic. Luminile erau stinse, aşa că atunci când Norris s-a prelins prin uşă, cu un licăr slab, l-am observat din prima clipă.

A alunecat prin aer până la banca mea, frecându-şi mâinile.

— Misiune îndeplinită. Vrei să-ţi spun acum?

Am făcut un semn de încuviinţare, prefăcându-mă absorbită de film.

— L-am găsit pe tip în living, a început Norris. Zăcea pe canapea. La început, am crezut că doarme. Pe urmă, a strigat-o pe maică-sa, dar n-a venit nimeni. N-am mai văzut pe nimeni altcineva pe-acasă. Cred că-i bolnav.

I-am făcut un semn spre caietul meu de notiţe, care avea în el mai multe mâzgălituri decât cuvinte, şi am scris: L-ai văzut să bea?

— Dacă pilea, adică? N-am văzut un strop. Dar bănuiesc că poate să fie tăcut la beţie. Cei mai mulţi dintre tipii pe care-i ştiu o luau razna când erau piliţi.

După toate aparenţele, starea lui Tim nu era cu mult mai rea decât fusese în weekend. Acum, dintr-o clipă în alta, avea să ajungă acasă şi tatăl lui, şi chiar dacă era într-adevăr un ratat, tot trebuia să observe că era ceva în neregulă cu Tim şi să facă ceva în direcţia asta. Am răsuflat încet.

Mulţumesc, am scris.

— Oricând ai nevoie, a răspuns Norris. Apoi, s-a ghemuit pe marginea băncii şi a urmărit restul filmului împreună cu mine, bombardându-mă cu neîntreruptele lui comentarii despre cât era de ridicol.

După-amiază, când m-am întors acasă, pe jos, am observat un automobil pe aleea din faţa casei noastre. Mama plecase cu maşina în ultima ei misiune, însă nu era vorba să se întoarcă până a doua zi. Intrând pe alee, am

aruncat o privire prin geamul portierei. Pe scaunul din dreapta era gentuţa ei cu cele necesare pentru machiaj.

În timp ce mă ridicam, mama a ieşit în mare grabă din casă. Gulerul bluzei îi rămăsese ridicat pe o parte, iar cărarea îi era strâmbă. Când a coborât treptele, pantalonii evazaţi i-au fluturat, dezvăluind un ciorap gri şi unul indigo. Totul era în neregulă, în lumea mamei.

— Du-te înăuntru, Cassie, a rostit ea, pe un ton categoric, făcându-şi loc pe lângă mine în drum spre portbagaj. Aşază-te la masa din sufragerie şi stai acolo. O s-avem o discuţie.

Nu suna deloc promiţător. De-abia ajunsese acasă... pe ce temă ar fi putut să mă bată la cap?

Suspinând încetişor, m-am târât înăuntru.

M-a lăsat să aştept. Am rămas acolo, pe scaun, învârtindu-mi degetele mari de la mâini, în timp ce ca

Îşi aducea sus valiza pe rotile: *buf buf buf buf buf*. Dinspre baie, se auzea apa curgând.

A intrat pe uşă, de data asta cu pieptănătura refăcută, după care s-a auzit, din bucătărie, zgomot de cuburi de gheaţă.

Mama nu bea niciodată înainte de masa de seară. Nici măcar nu ne începuserăm conversaţia, şi deja simţeam că avea să fie una catastrofală.

Am evaluat consecinţele unei încercări de salvare prin fugă. Până să aprofundez această variantă, ea a năvălit în sufragerie, cu toată graţia pe care o are un uragan. Şi-a lăsat paharul pe masă — cocktailul ei preferat, Long Island Iced Tea, un amestec de vodcă, rom, tequila, gin, triple-sec, îndoit cu suc de lămâie, sirop şi gheaţă — şi s-a aşezat cu coatele pe masă şi cu palmele împreunate în faţă. Am urmărit cu privirea cuburile, cum pluteau prin pahar. Mă duceau cu gândul la Tim, la ginul lui din frigider şi la tâmpită lui de sticlă cu suc.

Mi-am ridicat privirea spre mama, încruntându-mă.

— Ai venit acasă mai devreme numai ca să stai de vorbă cu mine? am întrebat-o. Ce mare scofală s-a mai întâmplat?

Buzele i s-au strâns, iar pielea de la colţul ochilor i s-a încreţit.

— Am venit acasă mai devreme din cauză că revista mi-a anulat deplasarea, mi-a răspuns. Doar întâmplarea a făcut ca telefonul să sune exact când am intrat pe uşă. Îndrumătorul tău psihologic avea câteva lucruri să-mi spună.

Domnul Gerry... individul ăla cu două feţe.

— Era preocupat în mod special de prezenţa ta la ore şi de situaţia ta şcolară, a continuat mama. Se pare că ai lipsit la o mulţime de cursuri.

— Nu-i adevărat. N-am mai lipsit de la nici unul, de când...

„...de când îndrumătorul a vorbit cu mine pe tema asta”, era cât pe ce să-mi scape, dar mi-am luai seama. Cu o zi în urmă, lipsisem de la jumătate din ora de biologie, ca să discut cu Tim. M-am lăsat din nou moale în scaun.

— Mda, a rostit mama, de parcă m-aş fi dat de gol. Nu vreau să aud nici o scuză. Anul e aproape de sfârşit. Examenele se apropie. O să ai la dispoziţie toată vara, dacă vrei să te eschivezi de la învăţătură... aşa că las-o pentru atunci.

Vorbele mi-au ţâşnit din gură fără să mă gândesc.

— Uite cine vorbeşte despre eschivare.

Umerii mamei au înţepenit.

— Ce-ai zis?

Mersesem prea departe. Ştiam asta. Cu toată iritarea pe care mi-o stârnise, făcându-mă să clocotesc, ştiam că nu era cazul să declanşez o ceartă. Aşa că am zis:

— Scuză-mă, nu mă lua în seamă.

Şi mi-am împins scaunul în spate, vrând să mă ridic. Dacă mama n-ar fi insistat, n-aş mai fi scos o vorbă.

— Ia stai tu pe loc, mi-a zis, îndreptându-şi arătătorul spre mine. Mâna îi tremura. N-am terminat încă. Pentru început, atitudinea asta a ta... e lipsită de respect şi răuvoitoare şi vreau să înceteze *imediat*.

Dac-ar fi ştiut, dac-ar fi avut cea mai vagă idee despre ce mă frământa pe mine... M-am ridicat totuşi, încordată. Am împins scaunul sub masă şi m-am postat în spatele lui, apucându-l cu ambele mâini de spătar, ca şi cum ar fi fost ceva necesar, ca să-mi menţin poziţia.

— Atitudinea? am repetat.

— Da. Chiar asta, de-acum. Faci pe proasta. Pleci de-acasă pe furiş. Ne ignori. Să nu crezi că n-ar fi observat şi tatăl tău. Poţi să ai tu şaisprezece ani, dar eu tot mama ta sunt, şi mi-ar plăcea să aud un „bună ziua” când ajung acasă şi un răspuns civilizat când te-ntreb ceva.

Vai, cât de convenabil era pentru ea să uite că, în cea mai mare parte a timpului, sărea fără probleme peste partea cu „bună ziua” şi trecea direct la partea în care mă hărţuia. Maxilarele mi s-au încleştat de enervare.

— Poate că dacă ai face şi altceva, decât să te tot iei de mine, aş avea chef să discut cu tine.

— Mă iau de tine? Braţele i-au zburat în sus, începând apoi să le agite haotic. Aici nu este vorba că mă iau de tine, Cassie. Aici este vorba despre discuţii şi despre disciplină. Acesta e rolul meu.

— Aha, am replicat. Atunci înseamnă că rolul tău îţi cere să arăţi cu degetul tot ce e în neregulă la mine şi să mă cicăleşti tot timpul, din cauză că nu sunt aşa cum vrei tu, presupun.

— Cassie, a continuat ea, respirând zgomotos. Eu încerc să am grijă de tine. Dac-o să te comporţi aşa tot restul vieţii, n-o să-ţi faci niciodată prieteni. Colegii n-o să te agreeze. Nimeni n-o să te angajeze, n-o să-ţi dea de lucru. Te izolezi într-un colţişor singuratic, oribil. Uită-te la tine! Te duci la şcoală cu hainele astea ponosite, cu părul vraişte, mereu încruntată. Tu trebuie să mergi cu capul

sus, să arăţi cât mai bine, să încerci să faci ceva. Să fii vie!

Să fiu ca Paige. Să fiu fata pe care şi-o dorm mama cu adevărat. Dacă eu aş fi fost moartă, iar Paige ar fi stat acolo, în faţa ei, nu i-ar fi ţinut niciodată un discurs ca ăsta.

Furia mea clocotitoare s-a revărsat într-un torent de vorbe.

— Şi chestia asta pe care o faci tu, asta se numeşte să fii vie? Nu stai niciodată nicăieri mai mult de o săptămână, nici măcar aici. Tot ceea ce faci e să te plângi de locurile prin care-ai fost, de mâncarea rămasă în frigider, de cât sunt eu de nepotrivită cu ce-ai vrea tu.

Faţa sa a căpătat o paloare bolnăvicioasă şi gura i-a rămas căscată, însă trăncăneala mea luase deja o viteză prea mare ca să se mai poată opri. Inerţia nu mi-ar fi permis nici măcar să pun frână.

— Despre Paige e vorba, am zis. Credeai că nu ştiu? Te prefaci că nu-ţi mai pasă, te ascunzi sub fixativul tău, şi sub machiajul tău, şi sub vestimentaţia ta perfectă, dar tot se vede de la o poştă. Iţi pasă atât de mult, încât nici măcar nu mai suporţi să stai aici, cu mine şi cu tata. Unde-ţi sunt prietenii? Unde ţi-e viaţa? Eşti atât de preocupată să nu te mai gândeşti că Paige a murit, încât eşti şi tu ca şi moartă.

— Cassie, a încercat ea să mă întrerupă.

— Nu. Taci. Tu nu ştii nimic. Dacă te dau afară cei de la revistă? Tu fugi de orice. Cine ar vrea să angajeze pe cineva ca tine? Eu măcar nu mă prefac.

Mi-am smuls mâinile de pe spătarul scaunului, cu faţa îmbujorată, cu ochii învăpăiaţi. M-am năpustit fulgerător afară din sufragerie şi am luat-o-n sus, pe scară, ştiind că mama avea să strige la mine strident, să mă cheme pe nume să vin jos, să-mi ţină predica predicilor. Numai că nu s-a-ntâmplat aşa. Nu ştiu cum, dar am ajuns în camera mea fără să fiu strigată. M-am trântit pe pat, mi-am şters

ochii şi obrajii. Dar n-am făcut decât să-i umezesc şi mai tare. Inima-mi bătea puternic, ca un ciocan. Oare sângele putea să străpungă trupul? TÂNĂRĂ UCISĂ DE PROPRIUL PULS. Iată un titlu care ar fi înnebunit-o pe Flo.

M-am rostogolit pe spate, privind fix tavanul, în timp ce lacrimile îmi brăzdau obrajii, scurgându-mi-se în păr. N-ar fi trebuit... Dar nu mai avea importanţă. Mama avea să învelească totul într-o poleială amăgitoare, ca de obicei. Avea să plece într-o altă călătorie, iar la întoarcere, să se comporte ca şi cum nu i-aş fi zis niciodată nimic. Altminteri, poate că ar fi fost nevoită să se gândească la ce-i reproşasem. De parcă i-ar fi putut trece vreodată prin minte că:

1. Era posibil ca eu să fi avut un motiv temeinic pentru care lipsisem de la orele alea.
2. Era posibil ca eu să fi avut încă prieteni, dacă toată lumea nu s-ar fi hotărât — fără ca eu să am vreo vină — să nu aibă de-a face cu mine.
3. Era posibil ca viaţa mea să fie mai bună decât a lui Paige. In definitiv, până acum izbutisem să nu mă înec. Ce, asta nu conta deloc?

În timp ce mă răsuceam să-mi îngrop faţa în pernă, vocea lui Paige s-a strecurat spre mine prin uşă.

— Cassie!

M-am şters la ochi şi m-am ridicat în capul oaselor exact în clipa în care se strecura, la rândul ei, prin uşă.

— Cassie? a repetat, plutind până deasupra marginii patului. Îşi răsucea întruna părul în jurul degetelor mâinii drepte. Dacă n-ar fi fost moartă şi, prin urmare, scutită să respecte legile cosmeticii — cum ar fi creşterea rădăcinilor părului şi ciobirea lacului de pe unghii —, ar fi avut o grămadă de probleme pe cap.

A rămas nemişcată, însă lumina ei interioară pâlpâia.

Un sentiment de vinovăţie m-a făcut să mi se pună un nod în gât. Nu-mi trecuse prin minte că ar fi putut să audă şi ea cearta dintre mine şi mama. Spusesem toate lucrurile acelea despre Paige...

Am tuşit scurt, sperând să-mi alung acel gâjâit de tocmai-am-plâns din voce.

— Care-i treaba?

Paige şi-a coborât privirea spre pletele ei şi s-a hotărât să le elibereze. Şuviţele i s-au revărsat pe umeri, acoperindu-i chipul ca un văl.

— Mama plânge, a zis ea. Ce s-a întâmplat? Nu se simte bine?

Mama să plângă? Nu mi-o puteam imagina. Nu mai văzusem vreo lacrimă în ochii ei de la înmormântarea lui Paige încoace.

— I-am zis eu vreo două, am răspuns, trântindu-mă pe-o parte. S-a luat de mine, aşa că m-am luat şi eu de ea.

— Of, Cassie, a suspinat Paige, în acel stil al ei de soră mai mare, ca şi când ea n-ar fi ţipat de-atâtea ori la mama când era vorba de băieţii cu care ieşea, de petrecerile la care voia să meargă şi de ora până la care avea voie să vină acasă. *Te urăsc! Tu nu înţelegi nimic!*, strigase Paige cu astfel de ocazii. Singura diferenţă era că eu spusesem chiar ce gândeam.

— Înseamnă că i-ai spus ceva cu adevărat îngrozitor, m-a mustrat Paige. N-am văzut-o niciodată atât de necăjită. De ce nu te duci să-ţi ceri scuze?

Dacă Paige nu auzise discuţia, atunci nici eu n-aveam de gând să i-o relatez.

— Nu i-am spus decât că e prea mult timp plecată de-acasă, i-am zis. Şi că se văicăreşte prea mult. Şi, din moment ce ăsta e adevărul, de ce să-mi cer scuze? M-am enervat pe ea. Lumea mai spune câte ceva la nervi. Se-ntâmplă.

— Eu tot sunt de părere că ar fi mai bine să-ţi ceri scuze. Pare să sufere destul de rău.

Poate că venise vremea să simtă şi mama un pic ce înseamnă suferinţa. Cum credea ea că mă simţeam lăsată mereu acasă, ştiind că, ori de câte ori se-ntorcea, n-o făcea decât ca să-mi reamintească faptul că nu mă ridicam la înălţimea aşteptărilor ei?

Tocmai mă pregăteam să spun ceva de genul ăsta, când a început să sune telefonul.

CAPITOLUL 16

S-a întâmplat ceva neobişnuit: am ridicat receptorul. Era probabil prima dată când răspundeam la telefon, de la gimnaziu încoace, când începuseră copiii să mă sune ca să facă glume proaste, după care nu mai sunaseră deloc. Am întins mâna automat, fără să gândesc, presupunând că era Tim. Am înhăţat receptorul cu o asemenea grabă, de parcă soarta întregii omeniri ar fi depins de ce avea el să-mi spună.

Ultima voce pe care m-aş fi aşteptat s-o aud era cea a lui Danielle.

— Cassie? a zis ea, până ca tradiţionalul „alo” să-mi iasă de pe buze, şi un sentiment de déja-vu m-a potopit, aruncându-mă înapoi în timp, la începutul clasei a şaptea, înainte de a începe bătaia de joc cu bileţelele şi toate celelalte, când un apel telefonic din partea ei era ceva la fel de obişnuit ca un test-fulger la ora de mate. Am rămas fără grai. Cassie? a repetat ea. Tu eşti, nu?

M-am smuls din reverie, întorcându-mă în prezent. Ultima dată când vorbisem cu Danielle îmi spusese cât de vrednică de milă eram. Mi-am închipuit că mi-a ţinut minte numărul de telefon chiar şi-aşa, doar pentru eventualitatea în care ar fi avut nevoie de el.

— Da, m-am răstit, pe un ton mai tăios decât intenţionasem. Mi-am petrecut braţul liber în jurul taliei, ca să-mi menţin echilibrul.

S-a auzit un gângurit slab, de copil — probabil că unul dintre fraţii ei mici trecuse în fugă pe lângă ea. Începeam

să mă întreb dacă nu cumva mă sunase doar ca să tacă, dându-mi de înţeles astfel că mă dezaproba.

— Uite ce e, a rostit ea, în cele din urmă, nici eu nu-mi doresc să vorbesc cu tine.

— Există o soluţie foarte simplă pentru asta. Nu mai forma numărul meu!

— Ei bine, unii dintre noi mai ştiu şi că există lucruri mai importante decât antipatia.

— Grozav, am replicat, grăbindu-mă să mă trântesc la loc pe pat, astfel încât să mă pot sprijini de tăblia lui. Atunci, zi-mi mai repede ce e chiar atât de important, ca să putem termina mai repede de vorbit.

Ea a zăbovit puţin, răsuflând.

— Gând l-ai văzut ultima dată pe Tim?

Ce, încerca să-şi dea seama cât de bine îmi înfipsesem ghearele în el?

— Ieri, i-am răspuns.

— Ieri, a repetat ea. Când, după şcoală?

— Nu, înainte de prânz. Are vreo importanţă?

Nu a luat în seamă întrebarea mea.

— Dar ieri n-a fost la şcoală.

— Nu prea mi se-ntâmplă să am halucinaţii, i-am atras atenţia. L-am văzut şi gata.

— N-a fost la ore. Nu l-a văzut nimeni.

A tăcut brusc, şi cred că înţeleserăm amândouă acelaşi lucru: Tim venise la şcoală cu o zi în urmă numai ca să mă caute pe mine. Pentru Danielle, probabil că asta nu însemna decât o nouă acuzaţie la adresa mea. Era imposibil aşa ceva, fără ca eu să-i fi făcut cine ştie ce vrăji voodoo, să-l determin să vină după mine.

— Şi nu l-ai mai văzut de-atunci? m-a întrebat.

— Nu mai insista. Atunci l-am văzut ultima dată.

Bănuiesc că informaţiile obţinute la mâna a doua,
prin intermediul morţilor, nu intrau la socoteală.

— Nici măcar n-ai mai vorbit cu el? La telefon?

— Ştii ceva? am ripostat. Poate că ar fi cazul să-mi spui de când a devenit problema ta cum şi când vorbesc eu cu cineva.

— De când a dispărut Tim de pe faţa pământului, a replicat ea, cu voce tremurată. Deci, ai vorbit cu el?

— Nu, am zis, încruntându-mă. Cum adică, a dispărut? Poate doar a chiulit de la şcoală, nu?

— Dac-ar fi fost numai atât, crezi că te-aş mai fi sunat?

Nu. Mă surprindea faptul că-şi bătea capul cu mine, indiferent ce soi de necazuri ar fi crezut ea că se abătuseră asupra lui Tim.

— Acasă nu e? am întrebat-o.

— Nu ştiu. Tocmai de-aia te şi întreb.

— Ei bine, din câte ştiu eu, acolo ar trebui să fie.

Gata?

— Cassie... nu înţelegi, nu-i aşa?

Aproape c-o şi auzeam ciugulindu-şi buza de jos, unul dintre puţinele năravuri ale ei.

— Ne tot chinuim să dăm de el încă de duminică. Telefonul lui mobil a fost închis tot timpul. Iar la cel fix, de-acasă, nu răspunde nimeni. L-am sunat cu toţii: Jordana, şi Leon, şi eu. Chiar am trecut pe la el ieri după-amiază, am bătut la uşă, dar n-a răspuns nimeni.

— Mi-a zis că taică-său e plecat săptămâna asta, am informat-o. Poate că vrea să se bucure de singurătate.

— Dar nu putea să facă abstracţie chiar de toată lumea. Leon îl ştie de-atâţia ani... Zicea că nu l-a mai văzut niciodată să se comporte aşa. I-am lăsat tot felul de mesaje, l-am anunţat că suntem îngrijoraţi. Nu e stilul lui. Ceva e în neregulă.

Panica din vocea ei s-a strecurat în mine, contaminându-mă. În cele şase ore de când fusese Norris să vadă ce făcea Tim, se puteau întâmpla o grămadă de lucruri. Dacă se împiedicase pe scară şi-şi rupsese oasele? Dacă adormise în cadă şi înghiţise apă? Ia stai. O amintire mi-a atras atenţia, aducând cu ea o certitudine

liniştitoare. Tim îmi spusese şi că-şi închisese telefonul mobil, fiindcă nu voia să vorbească... Îmi spusese că nu credea că lor le păsa cu adevărat, bombănise ceva despre cât de netrebnici îi erau prietenii. Danielle avea dreptate, nu era stilul lui. Fiindcă nici Tim nu mai era acum cel de dinainte. Începuse să-ţi vadă prietenii aşa cum erau în realitate. Şi-atunci, de ce nu s-ar fi izolat de ei, dacă aşa avea chef? Asta nu însemna că era ceva în neregulă cu el.

— Poate că doar nu-l interesează să stea de vorbă cu voi, i-am zis lui Danielle. Ţi-a trecut vreodată aşa ceva prin minte?

— Dar... noi suntem prietenii lui. De ce-ar vrea să ne bage în sperieţi... Decât dacă...

Tonul i-a devenit aspru.

— ...e din cauza ta, nu? A fost ideea ta.

Am dat să izbucnesc în râs, dar m-am înecat.

— Sigur. Nu se poate să nu fie vina mea. E imposibil să aibă vreo legătură cu faptul că voi, toţi ăştia din gaşcă, vă trădaţi întruna între voi, că pe ceilalţi îi faceţi bucăţele şi că mânjiţi cu smoală dulăpioarele altora, doar ca să vă arătaţi solidari cu cine ştie cine. Să ştii că Tim nu e orb.

A urmat o scurtă pauză.

— Cum adică, să mânjim cu smoală dulăpioarele altora?

— Ei, haide acum. Ieri dimineaţă. Matti a vrut să-mi demonstreze că nu se lasă mai prejos, şi sunt convinsă că voi ceilalţi l-aţi încurajat.

— Eu nu ştiu nimic despre asta! a protestat Danielle. Prin urmare, de-aia... mi s-a părut mie că umbla cam cu nasul pe sus, dar n-am ştiut şi de ce, iar dac-ar. fi ştiut Jordana, mi-ar fi zis şi mie, iar Leon şi Fio nu păreau să ştie ce se petrece. Orice-ar fi făcut, a făcut de capul lui, fără să ştie vreunul dintre noi.

— Bine, cum să nu, am bombănit. Dar, chiar şi-aşa, nu e decât un exemplu. Tim nici nu ştie despre asta... nu i-

am zis nimic. Dar era deja sătul până peste cap de voi toţi, încă de prima dată când a vorbit cu mine. Aşa că nu mă surprinde dac-a vrut să vă taie macaroana. Mă surprinde numai că i-a trebuit atât de mult.

— Cum? De ce? Adică, ştiu că relaţia a fost cam încordată de când a murit mama lui, dar ce vrei, doar n-o să...

— Asta o să trebuiască să-l întrebi singură, când o să aibă chef să discute cu tine, am întrerupt-o. Eu n-am nici un amestec în povestea asta. Bun. Acum, că am lămurit problema, pot să închid?

— Stai puţin, m-a oprit ea, oftând. Îmi pare rău pentru rahaturile pe care ţi le-a făcut Matti. Îmi cer scuze pentru că am presupus c-ar fi vina ta. N-am putea să privim dincolo de toate astea, pentru o clipă?

— Şi ce-ai vrea să văd?

— În principal, te-am sunat pentru că noi... În fine, cei mai mulţi dintre noi am vrea să încerci să vorbeşti cu Tim. Să vezi ce se-ntâmplă cu el. Şi nu mi-am schimbat părerea.

— Stai puţin, am exclamat, încruntându-mă. Voi toţi mă urâţi, dar acum vreţi să mă împrietenesc cu Tim? Ce naiba mai înseamnă şi asta?

— N-o face pe tâmpită, a replicat Danielle; totuşi, nu era mânie în tonul ei, ci doar o bruscă oboseală, Nu ştiu precis ce anume se întâmplă între voi doi, dar e clar că se întâmplă ceva. Şi ceva de ajuns de important, ca el să-şi petreacă mai mult timp cu tine, decât cu noi toţi la un loc. Chiar dacă nu vrea să stea de vorbă cu noi, ne-am gândit că poate cu tine ar accepta să vorbească. Poţi să-i zici orice vrei. Doar să afli dacă e bine. Atâta vrem să ştim.

„Crede-mă, mi-am zis în sinea mea, amintindu-mi cât de fragil mi se păruse cu o zi în urmă, dimineaţă, şi eu mi-aş dori să ştiu asta.”

— Nu pot să promit nimic, i-am zis cu voce fermă.

— Nici nu m-aş fi aşteptat.

S-a auzit un ţăcănit în receptor, după care în ureche mi-a ţiuit tonul de apel. Îmi închisese. Asta ar fi trebuit să fac şi eu, de la bun început. Trântind receptorul în furcă, am împins telefonul până spre fundul biroului. Ca să vezi. Tim se prăbuşise încă de când murise maică-sa, dar abia când se izolase complet de ei observaseră în sfârşit şi „prietenii” lui.

— Cine a fost? m-a întrebat Paige de deasupra, aproape făcându-mă să cad din pat. Uitasem că era în cameră.

— Tu ce faci acolo? am zis, lungindu-mi gâtul.

Paige a plutit dincolo de mine şi s-a aşezat turceşte pe birou.

— Ascultam, mi-a spus ea. N-am vrut să te deranjez. Părea să fie o discuţie destul de aprinsă. Zi, cine a fost?

— Danielle. Ea a fost, Danielle.

Acum, că nu-i mai auzeam vocea în ureche, întreaga discuţie mi se părea ireală. Dar iată că Paige mă iscodea în legătură cu ea, aşa că era evident că nu fusese doar rodul închipuirii mele. Poate că le luase cam mult, însă era clar că toţi cei din gaşca lui Tim erau acum teribil de îngrijoraţi, dacă ajunseseră până aici, încât să apeleze la mine. Dar dacă chiar i se-ntâmplase ceva lui Tim?

— Danielle? s-a mirat Paige, aducându-mă rapid înapoi, în prezent. S-a încruntat spre mine. Păreai foarte supărată, a continuat. Adică, ştiu că nu mai umbli cu ea, de fapt, dar... voi două nu eraţi prietene? Ce s-a-ntâmplat?

Am făcut ochii mari. Evident. Noi două nu vorbiserăm niciodată despre Danielle. Ea nici nu ştia. Din cauză că Danielle mă alungase din viaţa ei cu mult înainte ca Paige să înceapă să-şi manifeste acest nou interes faţă de mine, şi nu era tocmai un subiect pe care să-l aduc în discuţie de bunăvoie.

— Nu mai suntem prietene, i-am răspuns. De-asta nu mai umblăm împreună. E o poveste veche; acum, nici nu mai contează.

— Dar ce s-a întâmplat? a insistat ea, aplecându-se spre mine atât de mult, încât era gata să cadă de pe birou, dacă legea gravitaţiei s-ar fi aplicat şi în cazul ei. V-aţi certat? De ce?

— N-are importanţă, am zis.

Toată iritarea acumulată de-a lungul zilei, începând cu grijile faţă de Tim, continuând cu cearta dintre mine şi mama şi încheind cu încercarea de a-i face faţă cu brio lui Danielle, toată această iritare creştea în mine. Dar, de fapt, nu era la adresa lui Paige. Ştiam prea bine asta. Aşa că am făcut un efort s-o alung din mine.

— Ştii ceva? i-am zis apoi. Pur şi simplu nu vreau să vorbesc despre asta.

Numai că Paige trebuia să-şi joace rolul de soră mai mare.

— Tu te superi prea tare pe ceilalţi, Cassie, mi-a zis. Sunt sigură că, dacă ai fi vorbit cu ea, dacă i-ai fi spus că-ţi pare rău, ar fi vrut să fiţi din nou prietene.

— De ce eşti atât de convinsă că eu am fost de vină? am strigat, repezindu-mă cu pumnii în pernă. Ce aveau azi cu toţii? Ea a fost cea care s-a lepădat de mine, Paige. S-a comportat oribil. Tu habar n-ai ce-a putut să-mi facă. N-aş vrea să mai fiu prietenă cu ea nici dacă, prin nu ştiu ce minune, m-ar implora în genunchi s-o iert.

— Mie mi se părea drăguţă când venea pe-aici, a comentat Paige, pe un ton plin de îndoială. Eşti sigură că nu e doar o neînţelegere la mijloc?

— Nu cred că e o simplă neînţelegere atunci când cea mai bună prietenă a ta începe să te trateze ca pe un gunoi, am replicat. Nu mă interesează cât de drăguţă ţi s-

o fi părut ţie. E o fiinţă îngrozitoare. I-a făcut pe toţi de la şcoală să mă urască.

— Şi eu de ce n-am ştiut nimic?

Vocea mi s-a frânt deodată.

— Din cauză că erai prea ocupată cu ale tale. Făceai să pară că era cea mai plictisitoare corvoadă posibilă când te ruga mama să stai cu mine. Aş fi vrut să-ţi povestesc despre Danielle. Aş fi vrut să vorbesc cu tine despre toate.

Am tăcut, am închis ochii şi mi-am apăsat pleoapele cu dosul palmei, să-mi revin. Doar nu era sil plâng iar.

— Ştii bine că pentru ceva cu adevărat important aş fi avut timp să te ascult, a zis Paige. Trebuia să-mi fi spus. Aş fi încercat să te ajut. Ştiu că aşa aş fi făcut,

I-am răspuns ridicând din umeri. În prezent, nu mai avea importanţă. Dacă Paige cea de-acum ar li semănat câtuşi de puţin cu cea de-atunci, poate cfl ea chiar m-ar fi ascultat. Dar era prea târziu ca HA mai aflu adevărul.

— Nu mi-ai dat niciodată vreo şansă, am rostit, cu stângăcie.

— Poate că tu ai fost cea care nu mi-a dat vreo şansă. Nu poţi să te aştepţi ca oamenii să ştie anumite lucruri, dacă nu încerci să le spui.

— Ştiu, am aprobat-o.

Ştiam că n-ar fi trebuit s-o urăsc, atunci. Ştiam că, până la urmă, aş fi ajuns să mă izolez de ea, la fel cum se izolase ea de mine.

— Da, ar fi trebuit să vorbesc cu tine. Şi ştiu că tu acum ai fi preferat să vorbeşti cu mama.

Un val de emoţie m-a inundat. Îmi simţeam stomacul de parcă ar fi fost plin de cuie, grele, ascuţite şi tari. M-am ridicat, clătinându-mă puţin până să-mi recapăt echilibrul. Iată-mă făcând pe îmbufnata din cauza unor judecăţi greşite vechi de patru ani, când în prezent Tim era pierdut undeva, singur.

— Trebuie să plec, am anunţat-o. Am doar... simt nevoia să ies un pic de-aici.

— Cassie, a zis Paige, încercând să mă oprească. Totuşi, i-am întors spatele şi am pornit, împleticindu-mă, spre uşă. Jos, pe scară — vârându-mi picioarele în tenişi —, apoi în bucătărie şi afară, pe uşa din spate. Primul lucru care mi-a căzut sub ochi a fost bicicleta mea. Am înşfăcat-o şi am sărit în şa.

CAPITOLUL 17

Nu m-am oprit din pedalat până când n-am ajuns la intersecţia dintre străzile Conway şi Nassau, după o cursă care mi s-a părut că durase un milion de ani. Tâmplele îmi zvâcneau. Frânând în apropiere de intersecţie, mi-am cuprins capul cu ambele mâini, apăsându-mi tâmplele cu podul palmelor, aşteptând ca respiraţia să mi se linişească. Nu i-aş fi fost de folos lui Tim dacă mi-aş fi făcut apariţia arătând de parcă era sfârşitul lumii.

Un spasm mi-a cutremurat pieptul, dar nu l-am luat în seamă. Printre toate trăncănelile ei, Danielle nimerise şi un mare adevăr: Tim alesese să vină la mine, nu la altcineva. Chiar dacă nu eram tocmai ceea ce-i trebuia lui, chiar dacă n-aveam cum să compensez dispariţia mamei lui... trebuia să mă gândesc că, poate, ar fi vrut să mă vadă. Să ştie că măcar îmi doream ca lui să-i fie bine.

Urnindu-mă din nou, am parcurs ultima porţiune a drumului spre casa lui Tim într-un ritm ceva mai puţin alert. Ajungând acolo, m-am suit cu bicicleta pe trotuar, după care am lăsat-o să cadă pe peluza lui. Mi s-a făcut inima cât un purice. Oldsmobile-ul dispăruse. Spaţiul de pe stradă din dreptul casei era gol, ca şi aleea. M-am strecurat în spatele casei, să caut în garaj. Construcţia maronie şi scundă nu părea suficient de mare, încât să-l poată găzdui. Zgâindu-mă printr-o fereastră murdară, am zărit praful plutind într-un fascicul de lumină, câteva cutii de vopsea, o, trusă de scule ruginită, o greblă; în rest, podeaua goală, din ciment.

Şansele ca automobilul lui Tim să fi plecat fără Tim în el erau, după cum îmi închipuiam, cam la fel de slabe precum cele ca Danielle să se îndrăgostească pasional de domnul Minopoplis.

Pentru orice eventualitate, am urcat treptele verandei şi am apăsat pe butonul soneriei. In timp ce aşteptam răspunsul — care nu credeam totuşi că putea să vină —, am aruncat o privire înăuntru, prin gemuleţul uşii. Nici o mişcare înăuntru. Casa era goală. În schimb, se vedea ceva pe mijlocul podelei de la bucătărie.

Mi-am încordat privirea prin întuneric. Era o sticlă de vin. Pe fund avea un cerc de lichid roşu. Altfel, era tot atât de goală ca şi casa.

Respiraţia mi s-a oprit în gât. Imaginea mi s-a conturat în minte atât de clară, încât parcă aş li văzut-o în realitate. Tim stând acolo, pe podea, cu doar două ore în urmă, în timp ce eu stăteam în banca mea din clasă, nivelul vinului scăzând treptat, de la gâtul sticlei spre fundul ei, cu fiecare înghiţitură. Şi pe urmă, plecase să se plimbe cu maşina. După felul în care conducea chiar şi când era treaz, marc minune dacă maşina lui nu era acum făcută colac în jurul unui pom, sau înfiptă în coasta unei alte maşini, sau înnămolită pe fundul lacului.

Poate că aşa şi era.

Stomacul mi s-a făcut ghem, ca şi cum eu aş fi fost cea care băuse prea mult. Lăsându-mă să cad încetişor pe treapta cea mai de sus, mi-am acoperii ochii cu palmele. Mare tâmpit mai era. Şi eu ce-ar ii trebuit să fac acum? Să cutreier oraşul călare pe bicicletă în căutarea lui? Putea să fie oriunde.

Am încălecat pe bicicletă şi am pornit pe strada Nassau. Ajunsă în capătul ei, am privit în ambele direcţii şi m-am hotărât s-o iau pe drumul spre sud, către lac. Deja parcursesem o mare parte a zonei din nord.

O mulţime de copii mici goneau de-a lungul trotuarelor pe scutere şi pe triciclete, ţipând unii la alţii, mai tare

decât zăngănitul roţilor. Razele de soare se strecurau printre frunzele de un verde-închis ale sfârşitului de primăvară. Era una dintre acele zile în care ar fi trebuit să mă simt de parcă nimic rău nu s-ar fi putut întâmpla. Pulsul mi-o luase razna: ba gonea nebuneşte, ba aproape că se oprea, în secunda următoare, în timp ce treceam de un colţ, încordată la gândul că puteam să văd un automobil albastru şifonat tot. Dar nu: nu era nimic altceva decât încă un şir de SUV-uri... şi nici urmă de Olds. Inima a început să-mi bubuie iar.

Nu se putea spune că nu eram meticuloasă în cercetarea mea. Mi-am croit drum cu multă grijă în susul şi-n josul străzilor; trecuse deja de ora cinei când nările mi-au captat cea dintâi adiere a brizei de pe plajă. Lumea se adunase la grătare în parc, şi aerul căpătase gust de cărbuni şi de hamburgeri proaspăt fripţi. Stomacul a început să-mi huruie.

Soarele cobora spre asfinţit, aproape atingând acoperişurile caselor cu un etaj. Picioarele începuseră să mă doară de-atâta pedalat.

Doar câteva străzi, şi aveam să ajung lângă lac. Pe urmă, habar n-aveam încotro m-aş mai fi putut îndrepta.

Aproape că ajunsesem, când s-a auzit claxonul. Un *tiiiiiiiiit* prelung şi-a reverberat ţiuitul printre şirurile de case, făcându-mă să tresar în şa. Undeva, în apropiere de plajă, scârţâit de cauciucuri smucite de pe traiectorie. Apoi, încă un *tit-tit-tiiiiiit*. Zbierătul unui bărbat:

— Ieşi de pe şosea, prietene!

Trecând de următorul colţ, m-am îndreptat direct spre lac. Simţeam un junghi în ceafă în timp ce scrutam cu privirea străzile. Claxonul a răsunat şi mai puternic. Brusc, strada s-a sfârşit şi m-am pomenit deodată pe şoseaua Lacului, cea din urmă arteră de circulaţie aflată între oraş şi parc. Am frânat, ridicându-mă pe jumătate din şa, cu picioarele pe pedale, ca să pot vedea pe deasupra automobilelor parcate. Un tip stătea pe mijlocul

drumului, cu spatele la mine, chiar pe şoseaua Lacului. Nu vedeam nicăieri Olds-ul, însă individul era prea înalt şi prea slăbănog, încât să fie altcineva decât Tim. Făcea semne cu mâinile spre automobilele care claxonau şi treceau pe lângă el, se împleticea pe picioare, se redresa, apoi se legăna din nou.

— Valea de-aici, maniacule! a urlat cineva dintr-un automobil sport, în timp ce vâjâia pe lângă el. Părul lui Tim a fluturat.

Circulaţia s-a mai domolit pentru o clipă, permiţându-mi să mă reped pe cealaltă parte a străzii, unde trotuarul era liber. Lăsându-mi bicicleta să cadă, am luat-o la fugă de-a lungul drumului.

— Tim! am strigat. Tim!

Încă o dată, şi încă o dată. Nu ştiam ce altceva aş fi putut să spun. Dacă m-aş fi oprit, cred că mi-ar fi explodat gâtul şi n-aş mai fi făcut altceva decât să ţip.

A cincea sau a şasea oară când l-am strigat pe nume, s-a rotit spre mine. M-am oprit pe trotuar în dreptul lui, foindu-mă pe bordură. M-a privit, şi buzele i s-au schimonosit într-un zâmbet strâmb.

— Ei, ia uite-o pe Cass, a zis. Apoi, spre o berlină veche care se chinuia să-l ocolească: Ea e Cass. Femeia de la volan l-a privit înspăimântată şi s-a grăbit s-o şteargă. De ce nu vrea nimeni să se joace cu mine? s-a plâns el, azvârlindu-şi braţele spre cer.

— Tim, am zis din nou, respirând cu greu. Vrei să... vii încoace? O clipă?

Mare minune: a venit. În dreptul bordurii, s-a clătinat, dar a rămas pe picioare, după ce l-am prins de braţ. Avea palmele zgâriate şi pline de pietriş. Probabil pentru că nu avusese cine să-l prindă mai devreme. M-a privit pieziş, abia ţinându-şi capul să nu-i cadă-n piept.

— Ce faci aici? l-am luat la rost, cu o voce stridentă. Eşti nebun? Puteai să mori!

Tim şi-a smuls braţul.

— Şi pe tine ce te interesează?

— Ce tot vorbeşti? Uite ce e, trezeşte-te imediat, bine? E o prostie ce faci.

— Ai zis că puteam să mor, a rostit el, tărăgănat. Dar ce importanţă ar fi avut pentru tine?

De parcă mi-aş fi petrecut ultimele două ore căutându-l doar ca să ne contrazicem cu privire la dreptul meu de a vorbi cu el.

— Nu fi idiot, l-am repezit. Nu vreau să mori. Crezi că-mi mai trebuie şi alţi morţi în viaţa mea? Ştii ce, sunt sigură că a chemat cineva poliţia, să te reclame. Ce-ar fi să mergem...

— Nu, m-a oprit el. Nu merg nicăieri cu tine.

Tipul ăsta mă hăituise prin tot oraşul toată săptămâna, şi acum, când chiar voiam să fac ceva pentru el, îmi dădea cu flit? Minunat!

A făcut un gest ca şi cum s-ar fi pregătit să se întoarcă în mijlocul drumului, aşa că m-am aşezat în calea lui.

— Îmi pare rău, n-ai nici o şansă.

S-a holbat la mine, ca şi cum mi-ar fi ieşit antene din cap. Apoi, a răsuflat zgomotos.

— Uite, a zis apoi, asta-i o chestie extrem de supărătoare. Tot ce vreau eu să fac e să intru în comuniune cu maşinile. Nu ştiu ce cauţi tu aici. Până acum, nu mi-ai dat niciodată impresia că ai vrea să mergi undeva unde sunt şi eu. Am vrut... am crezut că am putea să fim prieteni, dar tu mi-ai sugerat cât se poate de limpede că ai lucruri mai bune de făcut. În plus, mi-ai spus că unele lucruri nu se mai întorc, că ea n-o să se mai întoarcă... aşa că mă duc eu la ea. De ce naiba mă împiedici? încerci să-mi faci viaţa şi mai nefericită?

M-am bâlbâit un pic până să pot articula cuvintele.

— Ai fi cu mult mai nefericit dacă te-ar călca vreo maşină. Şi n-am zis niciodată că aş avea „lucruri mai bune de făcut”... Dar tu de ce ai vrea să...?

Cuvintele mi se învălmăşeau în minte în timp ce înţelesul a ceea ce spusese el îmi pătrundea în neuroni. Foarte bine, era adevărat că-i dădusem mult de furcă în multe privinţe. Dar la ce se aştepta? Oare nu ştia că făcusem pentru el de zece ori mai mult decât făcusem pentru oricine altcineva, de-atâţia ani încoace, dintre cei vii? In afară de el, nici nu mai vorbisem cu altcineva. Şi cu atât mai puţin să iau legătura cu morţii lor dragi, în numele lor. Era clar că nu alergam prin tot oraşul încercând să-i salvez şi pe alţii. Pe cei pe care nu-i ocoleam, îi făceam bucăţi. Puteam să-l fac de râsul întregii şcoli, să-l fac să-i fie ruşine dincolo de orice închipuire, nu-i aşa? Dar n-o făcusem.

Şi-atunci, cum de putea să creadă, la modul serios, că-l detestam?

— Ai văzut? mi-a zis. Ţi-am spus eu.

Mi-a întors spatele şi a pornit anevoie pe trotuar, ca şi cum ar fi înaintat prin nămol. Nu mi-a fost greu să-l prind din urmă.

Cum suna ceea ce-mi spusese Paige? *Nu poţi să te aştepţi ca oamenii să ştie anumite lucruri, dacă nici măcar nu încerci să le spui*. Despre asta era vorba aici? Trebuia să i-o spun răspicat?

Ei bine, merita încercat. În definitiv, tactica de până acum nu-mi adusese nici un rezultat.

— Foarte bine, am zis, rămânând pe marginea bordurii, în timp ce el se clătina; prin urmare, n-am fost cea mai prietenoasă persoană din toate timpurile. Dar restul?

— Care restul?

— Te-am ajutat s-o găseşti pe mama ta şi să comunici cu ea. De trei ori.

— Ca să nu te mai cicălesc, mi-a atras atenţia Tim. S-a clătinat apoi pe lângă un cuplu ieşit la plimbare şi s-a izbit cu umărul de un stâlp de telefon. Nici măcar n-a tresărit.

— N-a fost singurul motiv. Şi nu i-am spus nimănui la şcoală despre toate tâmpeniile pe care le faci.

— Fiindcă te-ai gândit că le-aş spune şi eu ce faci *tu*.

Ei, uite cine mă acuza pe mine că eram o persoană dificilă!

— Şi despre asta, ce zici? am ripostat. Sunt aici, nu? M-am dus la tine acasă fiindcă eram îngrijorată pentru soarta ta. Şi când am văzut că maşina ta nu era acolo, mi-am făcut destule griji cât să plec să te caut. De ce-aş mai fi făcut-o, dacă n-aş fi vrut să am nici o legătură cu tine?

S-a oprit şi s-a rezemat de grilajul exterior al parcării de lângă plajă. De cealaltă parte, Oldsmobile-ul ocupa trei locuri de parcare. Bănuiesc că doar printr-un noroc reuşise să-şi parcheze automobilul, chiar şi-aşa.

Tim s-a legănat pe picioare, apoi s-a aşezat pe gard, cu faţa udă de transpiraţie. Pielea îi părea transparentă, dungi roşii şi vinete întrezărindu-se acolo unde vasele de sânge se apropiau de suprafaţă. Maxilarele îi erau încleştate. Deodată, s-a răsucit de mijloc şi s-a aplecat dincolo de colţul terenului pentru parcare. Am refuzat să mă uit — am închis strâns ochii. Respiraţia lui s-a accelerat, apoi voma a împroşcat asfaltul.

Nu mi-am întors privirea spre el până când nu l-am auzit că se ridică. S-a lăsat uşor în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi, însă o vagă urmă de culoare îi revenise în obraji. Am rămas acolo, privindu-l stânjenită cum stătea cu ochii aţintiţi pe trotuar. Când, în sfârşit, şi-a înălţat fruntea, privirea părea să i se fi limpezit puţin.

— Nu ştiu, a zis, cu o voce aspră. Ce cauţi aici?

— Ţi-am mai zis. Eram îngrijorată. Danielle m-a sunat şi mi-a zis că toată lumea se dă de ceasul morţii că ai dispărut. M-a rugat să te caut. Ştii ce părere am eu despre Danielle... dacă n-aş fi fost eu atât de îngrijorată, nici gând să vreau să fac ceva pentru ea. Dar eram. Eram foarte îngrijorată. Şi voiam să ştiu sigur că eşti bine.

Tim şi-a lăsat din nou capul în jos. S-a scărpinat la ceafă.

— Nu, a continuat. Nu te cred. Trebuie să existe vreun alt motiv.

S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi nesiguri spre parcare, punându-şi la încercare echilibrul.

— N-are importanţă, a strigat peste umăr, fără să mă privească. O să mă sui în maşină şi-o să mă reped cu ea într-un copac, sau o să sar de pe un pod, după care o s-o văd iar pe mama, şi nu pe toate canaliile de pe-aici, şi-o să fie mai bine aşa.

— Hei! i-am strigat, repezindu-mă să sar gardul.

O mişcare mult prea repezită. Mi-a alunecat piciorul şi m-am lovit la umăr când am încercat să mă prind de un stâlp. Icnind de durere, am dat fuga după el.

— Cum adică, mai bine? l-am luat la rost, ajungându-l din urmă. E posibil s-o vezi, e posibil să nu... Nu ştiu, aşa că nici tu n-ai cum să ştii. În schimb, pierzi tot restul. Crede-mă, am stat de vorbă cu destui. Nici unul nu e fericit că e mort.

A ridicat din umeri.

— Şi ce-aş avea de pierdut? Am crezut... am fost un tâmpit. Dacă n-aş fi fost vicepreşedintele consiliului, dacă n-aş fi cunoscut unele persoane, nimeni n-ar fi stat măcar de vorbă cu mine. Toţi se gândesc numai la ei înşişi, nimeni nu se gândeşte la celălalt. Nu vreau să mai fac parte din lumea asta. Mi-e greaţă de ea.

Am încercat să mă strecor în faţa lui, dar şi-a făcut loc chiar pe lângă mine şi s-a îndreptat ţintă spre automobil. Chiar avea de gând s-o facă. Aerul a ţâşnit din mine de parcă m-ar fi izbit cineva în piept cu un baros. L-am apucat de cot.

— Ascultă, i-am zis. Vrei dovada că nu toată lumea e aşa? Eu nu sunt aşa. N-am venit aici doar pentru că eşti cine eşti, sau pentru că ai cunoaşte pe nu ştiu cine. Vrei să recunosc că am dat-o şi eu în bară? Aşa e. Am fost la fel de mizerabilă ca ei, ceilalţi. Toată lumea se dădea peste cap pentru tine, şi am vrut să ştii că eu nu sunt aşa.

In consecinţă, am fost o nemernică. Dar asta nu înseamnă că nu mi-ar...

Fierbinţeala mi-a cuprins toată faţa, iar ochii mi s-au umezit. Cuvintele mi s-au oprit în gât. Mi-am plecat capul şi mi-am lăsat părul să-mi acopere chipul. Nu era momentul potrivit pentru smiorcăială. Trebuia să mă gândesc, nu să bocesc.

— Ce-i? a făcut Tim, bănuitor. Asta-i tot?

Se oprise. Mă făcusem de râs, dar măcar se oprise din mers. Ei, dar ce, el nu fusese la un pas să plângă de faţă cu mine, şi încă de-atâtea ori? Dă-o naibii de treabă! M-am oţelit pe dinăuntru şi mi-am ridicat bărbia. Lumea încă părea apoasă, văzută prin ochii mei, însă briza îmi răcorea obrajii.

— Cauţi pe cineva care să ţină într-adevăr la tine? i-am zis. Eu sunt. E bine? De patru ani, nu mi-a mai plăcut de nimeni care să nu fie mort. Aşa că-mi lipseşte antrenamentul. M-am purtat ca o nemernică. Dar îţi spun toate astea acum. Trebuie să însemne ceva pentru tine.

M-am oprit puţin, să-mi şterg ochii.

— În orice caz, n-o să însemne nimic dac-o să te duci să te sinucizi.

Tim n-a pornit din nou spre maşină, dar nici nu a scos vreun cuvânt.

— Ai avut dreptate: am crezut că toţi ceilalţi sunt făţarnici şi fandosiţi şi că nu există nimeni de care să merite să-mi placă, am continuat, străduindu-mă să zâmbesc. Dar, recunosc, m-am înşelat. Poate că tu ierţi.

Capul lui Tim s-a prăbuşit în piept.

— Habar n-am, a zis el, cu o voce stinsă. Eu deja mă simt mort.

— Cam asta se-ntâmplă după ce dai pe gât o sticlă întreagă de vin.

— Mai am şi altele, în maşină.

A făcut un pas înainte, dar eu am fost mai iute. M-am repezit spre Oldsmobile şi m-am proptit de portiera din dreptul volanului.

— Nu te las să te urci, i-am zis.

— Şi dacă nu vreau decât să ajung acasă? m-a admonestat, cu o privire cercetătoare, întrebându-se, probabil, dacă putea cumva să mă smucească e-acolo.

— Da, de parcă ai fi destul de treaz, încât să am încredere că n-o să te opreşti într-un copac, din greşeală, am replicat. Dintr-odată, mi-am dorit să mă fi lăsat convinsă de mama să-mi iau permisul de conducere cu câteva luni în urmă, când îmi ţinuse discursul acela cu „tot o să trebuiască să înveţi, mai devreme sau mai târziu”. Ia un taxi, i-am propus. Ia autobuzul. Mergi pe jos. Eu nu mă mişc de-aici.

Şi-a zăngănit cheile în buzunar. Când a scos mâna, n-avea nimic în palmă. După o clipă de gândire, a întins mâna şi mi-a atins părul, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că eram tot acolo.

— Dacă eşti sinceră, a zis, n-o să spui nimănui, aşa e? Nu vreau... nu vreau ca tu să discuţi despre asta cu prietenii ăia de rahat ai mei, cu tata... În orice caz, nu cu tata, a precizat, cu glasul tremurat. Trebuie să-mi promiţi.

— Tim...

— Promite-mi!

Am tras aer în piept. N-aveam cum să ştiu dacă el nu se va îneca mâine iar într-o sticlă de vin şi nu va pleca la volan spre un alt loc în care să nu-l pot găsi. Prietenia mea nu era de-ajuns ca să rezolve o problemă atât de importantă. Ştiam că trebuia să cer ajutor la altcineva... dar puteam să-i fac promisiunea asta.

— OK, am zis, precaută. Promit că n-o să le spun prietenilor tăi, nici tatălui tău.

Preţ de o clipă, ne-am privit în ochi. Apoi, el mi-a întors spatele.

Am rămas lângă maşină în timp ce el traversa, cu paşi târşâiţi, parcarea, ajungând apoi pe stradă. Mi-am ciulit urechile, în aşteptarea claxoanelor. Au trecut zece minute, dar n-am auzit decât vâjâitul automobilelor care goneau într-o parte şi-n cealaltă. Am început să mă mai relaxez, dar tot n-am plecat de-acolo.

Umbra Oldsmobile-ului mi s-a strecurat sub picioare, iar a mea a atins roţile unei dube mici care se afla la patru locuri distanţă. O camionetă cu îngheţată huruia în apropiere, după ultima sa cursă la şcoala primară.

Aproape că venise vara. Pierdusem noţiunea timpului. Ultima săptămână mi se păruse lungă cât un an.

Cu mişcări precaute, m-am ridicat în picioare. Mă durea umărul de când fusesem gata să cad şi simţeam un junghi de vinovăţie în stomac, faţă de mama şi de Paige. Într-un fel, mă aşteptasem să fie şi un gol acolo, un spaţiu rămas liber după ce-mi revărsasem toate sentimentele faţă de Tim. Dar, dimpotrivă, mă simţeam normal. Dacă n-aş fi fost încă îngrijorată pentru Tim, poate că m-aş fi simţit chiar bine.

Soarele se lăsa peste copacii aflaţi de cealaltă parte a lacului. Mi-am recuperat bicicleta şi am pornit spre casă.

CAPITOLUL 18

Când am ajuns acasă, era trecut de opt, dar mama, din câte se părea, abia începuse să pregătească masa de seară. Am privit-o pe geamul de la uşă, cum se apleca spre cuptor. Mirosul de busuioc şi de roşii plutea până pe verandă.

Şi-a ridicat privirea când m-a văzut intrând, şi lingura din mâna ei a zăngănit în cratiţă. Simţeam cum mecanismele mele interioare se pregătesc să treacă în modul de funcţionare normală: spune „bună seara”, azvârle-ţi tenişii din picioare şi comportă-te de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. M-am oprit la timp. Atmosfera era încărcată, şi tăcerea, penibilă, fiindcă *se întâmplase* ceva.

— Cassie, a zis mama, venind spre uşă. Avea o pată de suc de roşii pe obraz şi urme trandafirii în jurul ochilor.

Ne-am uitat una la cealaltă cam un minut, simţind distanţa dintre noi. Pe urmă, am zis în şoaptă:

— Îmi pare rău.

Mama a făcut un semn de încuviinţare.

— Şi mie.

— N-am gândit tot ce-am spus. Unele lucruri, da, dar ştiu că altele nu-s adevărate. Dar eram foarte nervoasă.

— Ei bine, mi-a zis, te-am aşteptat cu masa. Ce-ar fi să mâncăm, şi pe urmă să discutăm despre lucrurile pe care le-ai gândit. Bine?

Am tras aer în piept. Atmosfera mi se părea acum mai destinsă. Puteam să trec prin asta, după care puteam să fac ce trebuia pentru Tim, şi poate că totul avea să fie OK.

— Sună bine, i-am răspuns.

După cină, tata s-a ocupat de vase, iar eu şi mama ne-am aşezat în living.

— Ce-ar fi să începi tu? a propus mama. Mi-a zâmbit, un pic cam crispat. N-aveam de ce s-o învinovăţesc că era emoţionată, în aşteptarea a ceea ce ar fi putut să-mi iasă pe gură. Şi eu eram emoţionată.

— Eu...

Am înghiţit în sec. Acum, că nu mai eram furioasă, îmi venea mai greu să-i arunc în faţă lucrurile pe care le aveam de spus. Îmi ţinusem sentimentele în frâu atât de mult timp, încât parcă ar fi crescut în mine, iar acum trebuia să le smulg din rădăcini.

— Am impresia că nu stai cu noi. Iar atunci când stai, îmi faci o mulţime de reproşuri. Ca şi cum nu ţi-ar plăcea cum sunt. Dar eu... aşa sunt, aşa mi-e felul. Poate că dac-ai sta mai mult pe-aici, ai vedea că sunt OK.

Chipul mamei s-a mai destins.

— Tu ai impresia că vreau să semeni mai mult cu Paige, să fii aşa cum era ea, a zis.

— Mda, aşa mi se pare.

— Cassie, a oftat ea. Paige nu era perfectă. Erau destule lucruri pe care i le reproşam şi ei.

— Da, dar ea avea o grămadă de prieteni, i-am replicat. Şi tu mă cicăleşti mereu să-mi fac prieteni.

— Ei bine, Paige a pierdut ocazia de a face o mulţime de lucruri. Presupun că mă tem ca nu cumva s-o pierzi şi tu, din cauză că nu vrei să-ţi acorzi şansa.

Dacă se exprima aşa, înţelegeam şi eu ce voia să spună.

— Nu e nevoie să fii atât de sociabilă pe cât era Paige, a continuat ea. Dar am impresia că-ţi petreci cea mai mare parte din timp aici, singură.

— Mă cicăleşti şi cu alte chestii, i-am atras eu atenţia. Mă tot întrebi, de pildă, pe unde am umblat în weekend.

— N-am cum să nu fiu îngrijorată. Doar sunt mama ta, mi-a explicat, mutându-se mai aproape de mine şi punându-şi mâna pe a mea. Nu vreau să ai impresia că sunt dezamăgită de tine. Nu-mi doresc decât să fii cât mai fericită cu putinţă.

Iar eu mi-aş fi dorit să-i pot spune că eram fericită, însă în clipa aceea nu mai eram chiar atât de sigură. În definitiv, ce înseamnă fericirea? Sentimentul acela de bine pe care-l avusesem când îi aruncasem în faţă lui Paul propriile-i mizerii? Se topise atât de repede... De unde să ştiu dacă eram fericită, când nici măcar nu-mi dădeam seama cum ar fi trebuit să mă simt?

Profitând de tăcerea mea, mama a reluat:

— Am vorbit cu redactorul-şef de la revistă, acum vreo două zile, şi i-am spus că vreau să plec mai rar în delegaţie de-acum încolo. Aşa că o să fiu acasă în următoarele câteva săptămâni. Dacă-ţi promit să nu te mai critic deloc în prima săptămână? Am avea ceva timp la dispoziţie ca să ajungem din nou să ne cunoaştem mai bine una pe alta.

— OK, am acceptat. O să-ţi aduc eu aminte, dacă-ţi mai scapă cumva.

— Evident, a zis ea. Ştii, câteodată tot o să mai plec în călătorii. Poate în timpul verii ar fi o idee să vii şi tu cu mine, să vezi cum e.

— Poate.

Fusesem supărată pe mama pentru că era mereu departe, însă acum, gândul că avea să stea acasă mă cam nelinişte a. Mă obişnuisem să nu fiu decât eu şi tata. Dar presupun că avea să fie bine, dacă ea chiar începea să se comporte ca o mamă, şi nu ca un procuror. Îmi dădea impresia că încearcă, în orice caz. Tot era ceva. Poate... poate reuşeam şi eu să nu mai fiu atât de aspră cu ea, la rândul meu.

După terminarea discuţiei, m-am urcat în camera mea. După câteva clipe de ezitare, m-am aşezat pe pat şi mi-

am pus telefonul în poală. Îmi tremura mâna când am ridicat receptorul.

Îmi repetasem totul în minte de un milion de ori în decursul ultimei ore. N-aveam cum să-l urmăresc pe Tim pentru tot restul vieţii lui, sărindu-i în cale ori de câte ori încerca să facă vreo prostie. Nici pe tatăl lui nu puteam să-l implic: doar ce-i promisesem că n-aveam s-o fac. Numai că Tim îmi făcuse impresia că ţinea la mătuşa lui, iar maică-sa insistase ca el să ţină legătura cu ea.

Necazul era că nu-i ştiam decât prenumele şi nu mă puteam aştepta ca Tim să-mi ofere vreo informaţie. Şi totuşi... Îmi spusese că ea stătuse cu el cât timp fusese bolnavă mama lui. Probabil că prietenii lui o cunoscuseră. Poate că exista vreo şansă ca ea să fi lăsat vreun indiciu prin care să se poată lua legătura cu ea. Sau, măcar, poate că ei ştiau mai multe despre ea, astfel încât să pot să deduc singură.

După ce m-am liniştit, am format numărul pe care nu reuşisem niciodată să mi-l şterg din memorie.

Cineva a răspuns, după cel de-al doilea ţârâit.

— Bună, Cassie.

Am simţit că mi se taie respiraţia. „îi afişează numărul apelantului”, mi-am amintit singură. Şi totuşi, la cât eram de emoţionată şi la cât de tăios suna vocea lui Danielle, de pe buze mi-a ţâşnit un răspuns arţăgos înainte să mi-l pot înghiţi.

— De la o vreme, prefer să mi se spună Cass. Poate că n-ai observat.

— De-asta m-ai sunat? Ca să-mi spui cum te cheamă?

— Nu, aş vrea..., m-am silit să trag aer în piept, ...aş vrea să vorbesc cu mătuşa lui Tim. O ştii pe Nancy? A stat cu el o vreme. M-am gândit că poate... poate vreunul dintre voi are numărul ei de telefon, sau îi ştie adresa...

— Pentru ce? m-a întrerupt Danielle. Ce s-a întâmplat? Tim e bine?

— Mda, i-am răspuns, sperând că acesta era adevărul. Doar că... e ceva mai complicat. Nu pot să intru în amănunte.

— De ce nu? Nu poţi să-mi ceri lucruri din astea şi să...

Mi-am înfipt unghiile în palmă.

— Danielle, am zis, vreau să vorbesc cu Nancy, mătuşa lui Tim. Asta-i tot ce pot să-ţi spun. Vrei să mă ajuţi sau nu?

Pentru un lung moment, între noi s-a instalat vidul. „Am lăsat de la mine de prea multe ori până acum, mi-am zis. Am jucat după regulile tale. Măcar de data asta, poţi să faci şi tu ceva pentru mine."

Ea a fost cea care a rupt tăcerea.

— OK, a spus. Cred... cred că i-a lăsat numărul de mobil lui Leon, pentru orice eventualitate. Aşteaptă puţin, până-i dau un telefon. Te sun eu imediat.

— Sigur, i-am răspuns, cu mai multă căldură în glas faţă de câtă m-aş fi aşteptat să reuşesc. Mulţumesc.

A trecut doar un minut până ca telefonul să sune.

— Eşti gata să notezi? m-a întrebat, după care mi-a dictat numărul. Am rămas cu privirea fixată asupra cifrelor mâzgălite pe spatele carneţelului pe care-l înşfăcasem în grabă, cu inima bubuindu-mi în piept.

Tot ea a vorbit, după câteva clipe de tăcere.

— Ştii ce, Cassie... Cass... îmi pare *rău* pentru ce s-a întâmplat în gimnaziu. N-am vrut să se ajungă până-ntr-acolo. M-am înfuriat şi am făcut câteva chestii urâte, şi atunci toată lumea s-a luat după mine şi situaţia a luat-o, pur şi simplu, razna. După o vreme, nici măcar n-am mai fost supărată, dar deja nu mai aveam cum să-i împiedic pe ceilalţi să facă tot ceea ce făceau, înţelegi?

— Da, bine, i-am răspuns.

Altceva nu mai aveam ce să-i zic.

Am mai rămas la telefon încă un minut, nu ca doi inamici, şi ca două persoane normale, după care mi-am zis: „gata şi cu asta".

Aproape.

Mai aveam un telefon de dat.

A doua zi dimineaţă, m-am trezit atât de devreme, încât pe fereastră nu pătrundea în camera mea decât o rază foarte palidă de lumină. Inima îmi bătea cu putere, cuprinsă deodată de nesiguranţă. Am încercat să mă agăţ de amintirea conversaţiei mele telefonice cu mătuşa lui Tim, de tonul ei liniştitor, însă chiar şi-aşa m-au potopit întrebările.

Dar dacă Tim nu reuşise să ajungă acasă, cu o seară în urmă?

Dacă se întorsese după maşină înainte de a se trezi de-a binelea din beţie? Ar fi trebuit să mai rămân acolo, ar fi trebuit să merg cu el, ar fi trebuit să...

M-am rostogolit în pat şi mi-am îngropat faţa în pernă. Nu eram decât un simplu om, care n-ar fi putut să fie în mai multe locuri deodată, aşa că nu avusesem altceva mai bun de făcut decât s-o sun pe mătuşa lui. Ea îmi spusese că avea să vină azi încoace, să-l viziteze. Era de ajuns, trebuia să fie.

Măcar dac-aş fi putut să fiu sigură că va privi şi el lucrurile în felul acesta.

Insistase atât de mult, cu atâta aprindere, că nu voia să afle nimeni! Dacă nu făcusem altceva decât să înrăutăţesc şi mai mult situaţia?

Muşcându-mi buza, m-am târât jos din pat.

Grijile m-au urmărit şi la şcoală, plus că toată ziua avusesem un nod în gât şi stomacul făcut ghem. Puteam la fel de bine să şi dorm în timpul orelor: tot ce spuseseră profesorii trecuse pe lângă mine. Când s-a auzit soneria la sfârşitul orelor, tot ce mai puteam să-mi amintesc era care dintre dulăpioare îmi aparţinea. Apoi am greşit de trei ori combinaţia până să-l pot deschide, în sfârşit. Norris şi-a făcut apariţia într-o doară, în timp ce eu mă holbam înăuntru.

— Salut, Cass, mi-a zis, netezindu-şi părul cu mâna. Am o veste straşnică. Directorul, nu-i aşa, este...

Am înghiţit cu greu.

— Norris, nu cred că am chef pe ziua de azi să aflu vreuna dintre mizeriile celorlalţi.

M-am oprit puţin, şi, deodată, având o revelaţie, m-am simţit cuprinsă de uşurare.

— La drept vorbind, nu cred că mai vreau să aud vreodată aşa ceva, despre oricine ar fi.

Norris a rămas cu gura căscată.

— Ce? Dar... e misiunea ta. Să le arunci tuturor în faţă porcăriile pe care le fac, să-i obligi să-şi asume răspunderea pentru ele... ce faci, abandonezi, pur şi simplu?

— Am destule alte lucruri la care să mă gândesc, i-am zis. Şi, în orice caz, câţi dintre ei au încetat să fie nemernici după intervenţia mea?

— OK, ai dreptate, nu prea mulţi. Numai că... nenică, s-a zis cu viaţa mea palpitantă de apoi.

— Tu n-ai decât să-i spionezi în continuare, dacă-ţi face plăcere. Doar că eu nu mai vreau să aud nimic. Şi o să stăm de vorbă mai departe, l-am asigurat, izbutind să-mi compun un zâmbet firav. La anul, o să studiez istoria modernă. Ai putea să mă ajuţi să-mi fac temele.

— Corect. Direct de la sursă!

Văzând că nu mai spun nimic, s-a strecurat pe jumătate în dulăpior, astfel încât să mă poată privi în ochi, şi şi-a lăsat capul într-o parte.

— Te simţi bine, Cass?

— Perfect, i-am răspuns.

Numai că eram tot atât de aproape de a mă simţi perfect pe cât era Antarctica de New York, şi o ştiam foarte bine. De ce minţeam? Ca să-l impresionez pc un tip mort, cu calmul meu letal? Şi de când devenisem atât de fandosită?

Era o întrebare la care nu eram convinsă că mi-aş fi dorit să răspund.

— Eşti sigură? a insistat Norris. Fiindcă, nu tc supăra pe mine, dar nu prea arăţi brici.

Am scuturat din cap.

— Nu, ai dreptate. Doar că, uite, ieri, tipul cu care m-am cam împrietenit vorbea chiar serios cu privire la... la gândurile lui de sinucidere. Aşa că sunt stresată. Rău.

— Hopa! a exclamat Norris. Şi chiar crezi că ar fi în stare s-o facă?

— A încercat deja. Şi nu ştiu dacă n-o să mai încerce iar. I-am spus cuiva, chiar dacă el n-a vrut... cred că acea persoană o să aibă grijă să-l ajute... numai că el, probabil, mă urăşte acum.

Norris a ridicat din umeri.

— Mai bine supărat şi viu, decât mort şi-atât, corect?

M-am rezemat de dulăpiorul vecin, frecându-mă la ochi.

— Mda. Normal. Doar că...

...doar că-mi păsa de el. Nu era nimic rău în asta, nu?

Şi, din moment ce-mi păsa, nu era nimic rău nici în faptul de a da o raită pe la el, pe-acasă, ca să văd dacă, mă rog, dacă era ceva de văzut. Să verific dacă sosise mătuşa lui, să mă asigur că el supravieţuise după ce-l văzusem ultima dată, să mă asigur că acum era pe mâini bune.

— Ce-i? m-a iscodit Norris, făcându-mă să-mi dau seama că zâmbeam de-a binelea.

— Nimic, i-am răspuns. Doar că... trebuie s-o iau din loc. Pe mâine!

Inima-mi gonea împreună cu mine în timp ce coboram scara, ameninţând să-mi ţâşnească din piept. M-am dus acasă pe jumătate mergând, pe jumătate alergând, după care mi-am luat bicicleta şi am pornit spre casa lui Tim. După ce am trecut de colţ, pătrunzând pe strada Nassau, mi s-a tăiat respiraţia. Oldsmobile-ul era parcat în faţa casei. Întreg.

Asta însemna că erau toate şansele ca şi Tim să fie întreg.

Am pus frână în faţa casei lui, pe trotuarul de vizavi. Poate că el plecase deja. Poate că sosise mătuşa lui şi-l luase...

Atunci, pe fereastra livingului, l-am zărit întors cu spatele, cu părul blond-deschis sclipind. Inima mi-a luat-o razna. Stătea pe canapea, chiar acolo, înăuntru. Am avut un moment de ezitare şi, în aceeaşi clipă, el s-a întors şi s-a uitat afară. Privirile ni s-au întâlnit.

Chipul lui Tim era încordat. S-a ridicat şi a ieşit din câmpul meu vizual. Am mai zăbovit, nesigură, încă un minut pe trotuar. Tim nu s-a mai întors. Bine măcar că ştiam acum: era acasă, nu într-un spital. Puteam să plec.

In schimb, mi-am lăsat bicicleta jos pe iarbă şi am traversat strada, spre casa lui.

La câteva clipe după ce am apăsat pe butonul soneriei, uşa interioară, din lemn, s-a deschis, scârţâind. Încă ascuns pe jumătate în spatele ei, Tim mă privea. Nu era mânios, dar nici o expresie prietenoasă nu avea. Arăta pământiu la faţă, iar degetele îi păreau subţiri ca scobitorile.

— Bună, a fost cel mai bun lucru pe care m-a dus capul să-l rostesc.

Tim nu a zis nimic. A înaintat, făcându-mă să mă retrag în timp ce ieşea pe verandă.

— A ajuns mătuşa ta?

— E pe drum, mi-a răspuns. O să stau la ea câteva zile.

— Aha! Bine.

Era bine aşa, nu?

— Părea că n-are încredere să conduc eu, a zis Tim. Ai sunat-o tu?

Nu vedeam motivul pentru care să tăgăduiesc.

— Eram îngrijorată, i-am răspuns. N-am ştiut ce altceva să fac.

— Puteai să laşi lucrurile aşa. Te-am rugat doar... mi-ai promis...

— ...că n-o să le spun tatălui tău şi prietenilor. N-am pomenit nimic despre ea.

— Dar ştiai că mă refer la toată lumea, a ripostat, după care m-a privit sfidător, cu buzele strânse.

Nu mă mai simţeam în stare să respir, dar am refuzat să-mi las ochii în jos.

— Mai important mi s-a părut să rămâi tu în viaţă.

— Ce ciudat, dar nu sunt prea convins că ar fi aşa.

— Uite ce e, i-am zis. Ştiu că eşti supărat pe prietenii tăi şi că ţi se pare că toată lumea e de rahat, şi mai ştiu şi cum e să te simţi aşa. Dar nu toată lumea e la fel. O ai pe mătuşa ta. Mă zii... În fine, mă ai pe mine, dacă asta are vreo importanţă. Sunt milioane de oameni pe lumea asta care nu seamănă cu Matti sau cu Paul... ai putea să-ţi faci alţi prieteni, mai buni. Şi ţi-ar fi mai uşor pe urmă.

— Tu chiar crezi ce spui? m-a întrebat. Tu eşti de părere că lumea e plină de mizerii. Doar tu mi-ai spus-o.

— Mda, dar ţi-am mai spus şi că n-am avut dreptate.

— Numai ca să fac ce voiai tu.

— Dar şi pentru că ăsta e adevărul.

A ridicat din sprâncene.

— Prin urmare, o să începi să ieşi şi să-ţi faci prieteni şi tu? Chiar o să stai de vorbă cu ăia de la şcoală, să afli despre ei şi altceva decât tâmpeniile pe care le-au făcut?

— Păi... aşa cred.

Până acum, nu mă gândisem chiar atât de departe; până şi ideea de a încerca să stau la taclale cu vreunul dintre colegii mei îmi stârnea un fior de panică. Totuşi, am mers mai departe.

— Acum, nu mă mai interesează să aflu despre mizeriile altora.

— În consecinţă, ceea ce spui este că de-acum o să vorbeşti şi mai puţin cu ceilalţi.

— Şi ce importanţă are? am ripostat. Aici nu e vorba despre mine. Aici e vorba despre tine. Nu eu sunt cea care umblă pe mijlocul drumului printre maşini, nu-i aşa?

— Ba sigur că e vorba despre tine, a replicat el, răspicat. Tu eşti cea care-mi tot spune că viaţa merită să fie trăită, că oamenii nu sunt chiar atât de răi... că să rămân în viaţă e mai important decât faptul că lumea mă consideră nebun. Cum poţi să-mi spui că trebuie să-ncerc, când tu nu vrei s-o faci?

— Ba încerc şi eu, l-am contrazis. Doar mă vezi: sunt aici. Vrei să stau de vorbă mâine cu toţi cei pe care-i întâlnesc? Perfect. Aşa o să fac, dacă asta te convinge să nu mai vorbeşti aşa şi să încerci şi tu, la rândul tău.

— Chiar ai fi în stare? m-a provocat el. Sau o să ţi se facă frică?

Mi-am strâns pumnii.

— Uite ce e, am zis, neştiind precis ce aveam să spun până în clipa în care mi-am auzit cuvintele, merg şi la *bal*, dac-aş şti că asta te face să te simţi mai bine. De acord?

M-a privit întrebător, după care buzele i s-au arcuit într-un zâmbet ironic.

— Ei, acum chiar că nu te cred.

— Vrei să punem pariu? Haide! O să mă vezi acolo.

Ne-am susţinut reciproc privirea timp de câteva secunde. El a fost primul care a întors capul. Nu puteam să-mi dau seama dacă tot ce-i spusesem îl făcuse să-şi schimbe, cât de cât, părerea.

Aşa că m-am agăţat de singurul lucru care-mi mai rămăsese.

— Ştii, i-am zis, poticnindu-mă, mama ta...

Şi-a smucit capul în sus, şi incertitudinea a început

să mă gâtuie.

— Ţi-am spus că nu înţeleg cum decurg fenomenele astea. Dar ştiu că, atunci când a dispărut, zâmbea. A fost când încercam eu să te conving că... să-ţi spun că totul o să fie mai bine. Nu-mi vine să cred că te-ar fi lăsat, dacă

n-ar fi ştiut că poţi să treci prin asta, că ai alături oameni care pot să te ajute.

— Susţii că mama a dispărut fiindcă s-a gândit că o să mă ajuţi tu?

— Nu. Nu ştiu. Probabil c-au fost la mijloc tot felul de factori. Şi probabil că ea nu avea control asupra vreunuia dintre ei. Dar cred că asta a reprezentat măcar o părticică.

Degetele i s-au strâns pe balustrada verandei, iar încheieturile i s-au albit.

— Dar de ce a...

— Nu asta are importanţă, l-am întrerupt. Esenţialul nu este de ce a dispărut ea. N-avem cum să ştim una ca asta. Cu răposaţii — mi-au răsunat în minte cuvintele lui Paige, când o întrebasem aproape acelaşi lucru — trebuie să iei lucrurile ca atare. Ştiu că-ţi lipseşte, şi poate că ce-o să-ţi spun n-o să te facă să te simţi mai bine, dar să ştii că ea era fericită în clipa aia şi că...

— Nu mai pot să vorbesc despre asta, a rostit el brusc, întorcându-mi spatele.

— Ce spui?

— Nu mai vreau să vorbesc. Nici despre ea, nici despre tine, despre nimic din toate astea. Tu nu ştii nimic despre ea. Ai înţeles? Aşa că... du-te!

Şi a intrat în casă. Uşa de plasă s-a închis în urma lui. Apoi Tim a traversat antreul fără să mai privească înapoi. Am auzit, slab de tot, vocea tatălui său şi am bătut în retragere, coborând treptele. „Tim o să fie bine, mi-am zis. Mătuşa lui o să vină, iar el este împăcat cu ideea asta. O să găsească ea o cale prin care să-l ajute.” Măcar atâta lucru putusem şi eu să fac pentru el.

Iar el mă ura pentru asta.

Am tras aer în piept şi m-am grăbit să-mi recuperez bicicleta. Am încălecat-o şi am început să pedalez cât am putut de iute, până când vântul a făcut ca ochii să-mi lăcrimeze.

CAPITOLUL 19

Până la sfârşitul săptămânii, Tim nu şi-a mai făcut apariţia la şcoală, însă ştiam că era la mătuşa lui, iar grija aceea care mă rodea înainte lăsase locul sâcâielii. În după-amiaza zilei de vineri, tot Frazer-ul s-a strâns în sala de festivităţi, pentru tradiţionala adunare prilejuită de sfârşitul anului şcolar. I-am urmărit pe cei din consiliul de elevi jucându-şi rolurile, fără Tim, ceea ce m-a făcut să mă-ntreb dac-o să-l mai văd vreodată. Oare avea să se întoarcă pentru examene? Sau directorul avea să-i acorde vreo dispensă? Teoretic vorbind, el trebuia să absolve. Să meargă mai departe.

Poate că tocmai acea imagine fugară a lui, îndepărtându-se, cu spatele la mine, era şi ultima pe care aveam s-o văd vreodată. Gândul acesta mi-a căzut ca un bolovan în stomac. „Fie şi-aşa, mi-am zis, atâta timp cât pentru el e bine. Asta-i tot ce contează.”

Numai că pentru mine mai conta şi altceva.

Abia mai târziu, pe seară, în timp ce încercam să învăţ pentru examenul de luni, la chimie — ceea ce, în momentul acela, însemna să mă tot gândesc cam cum se descurca Tim acasă la mătuşa lui şi cam cât de mult timp avea să mă mai urască pentru că-mi încălcasem promisiunea —, mi-a venit în minte cealaltă promisiune pe care i-o făcusem. Scotoceam prin sertarele biroului după o ascuţitoare, cu Paige ajutându-mă de deasupra, când am deschis sertarul în care aruncasem biletul pentru bal. Imediat, braţul mi-a căzut pe lângă corp. M-am holbat

la bilet, amintindu-mi de provocarea pe care i-o azvârlisem în faţă. *Haide! O să mă vezi acolo.*

O clipă mai târziu, ochii lui Paige s-au oprit asupra cartonaşului.

— Cassie! a ţipat ea strident. Te duci la bal? Şi mie de ce nu mi-ai zis? Formidabil! Când e?

— Vinerea viitoare, i-am răspuns. Numai că mi se uscase gura. Aveam un milion de motive pentru care să nu mă duc. Pentru început:

1. Probabil că pe jumătate dintre cei care aveau să fie acolo îi provocasem cel puţin o dată. În consecinţă,
2. jumătate dintre cei care aveau să fie acolo mă urau deja şi
3. aveam să mă trezesc la aceeaşi masă cu cel puţin câţiva dintre ei. Asta da, situaţie jenantă. Ca să nu mai vorbesc că
4. dacă aveam să fiu obligată să dansez, sigur m-aş fi împiedicat după primii doi paşi şi mi-aş fi rupt gâtul. Una peste alta, toate acestea însemnau că
5. m-aş fi simţit mult mai bine dacă stăteam acasă şi-mi tăiam unghiile de la picioare.

Totuşi, exista şi un imens argument care atârna mai greu în balanţă decât toate acestea la un loc. Îi promisesem lui Tim c-o să fiu acolo. Îi cerusem să vină şi el, ca să-i pot dovedi. Şi tare, tare mult mai speram că va veni.

Mi-am trecut degetul peste bilet, în timp ce stomacul îmi zvâcnea. Totuşi, esenţialul nu era dacă el ştia sau nu, corect? Poate că el avea dreptate. Poate că n-ar fi fost cazul să-i spun tocmai eu că trebuie să-i mai ofere vieţii o şansă, când eu nu riscam nici măcar să pronunţ un „bună” faţă de cei de la şcoală. Oare chiar îmi doream să fiu cea care-l făcuse cu ou şi cu oţet pe Tim, atunci, prima

dată când îmi ceruse ajutorul, cea care presupunea din start tot ce era mai rău despre toţi ceilalţi?

Trebuia să mă duc. Pentru că-i promisesem lui Tim. Pentru că persoana care mi-aş fi dorit să fiu trebuia să aibă destul curaj cât să facă o încercare.

— Ar părea ciudat dacă m-aş duce singură? am întrebat-o pe Paige. Adică, nu e nevoie neapărat să am un partener, sau ceva de genul ăsta...?

— Nu fi proastă, mi-a răspuns ea. O grămadă de prieteni de-ai mei s-au dus singuri la bal. Toată lumea face asta.

I-am zâmbit mânzeşte.

— Eu n-am prieteni cu care să merg.

Poate era adevărat că jumătate dintre cei care aveau să fie acolo mă urau, însă era la fel de adevărat că restul nici măcar nu mă cunoşteau.

— Ei, şi? Te duci, mănânci, dansezi şi te distrezi, doar pentru tine. Şi poate c-o să-ţi faci acolo prieteni. Ce-o fi o fi. Şi de când îţi pasă ţie de asta, în definitiv? m-a întrebat, trăgându-mi un ghiont fantomatic. Amuzamentul din ochi i-a dispărut în clipa în care a observat că eu nu mai zâmbeam. Ştii ce? a adăugat ea. Nu eşti obligată să te duci.

— Ba nu, am zis. Sunt. Mă duc. Doar că...

...doar că sentimentele mele erau mult prea încâlcite, încât să le pot reda în cuvinte.

Paige s-a lăsat pe pat, alături de mine.

— Dar dac-aş veni şi eu cu tine? Atunci, n-ai mai fi singură.

Am privit-o cu ochii mari, încercând să-mi dau seama dacă nu glumea iar. Părea serioasă. Nu pentru prima oară, mă întrebam dacă-şi mai amintea ceva din tot ceea ce ne spuseserăm una alteia miercuri, în legătură cu cine pe cine lăsase baltă. Era imposibil: trecuse prea mult timp. Dar aproape că mi-aş fi dorit să fi fost posibil.

— Ai face tu aşa ceva?

— Mă laaaaaşi? a replicat Paige, dându-şi ochii peste cap. M-ai auzit tu pe mine vreodată zicând că nu vreau să merg să dansez? Ei, acum hai să mergem s-o anunţăm pe mama.

Am izbucnit în râs. In clipa aceea, totul mi se părea simplu.

După ce a aflat vestea şi a reuşit să-şi revină din şoc, mama a şi început să bolborosească ceva despre încântătoarele buticuri la care putea să mă ducă să-mi caut o rochie.

— Să nu fie ceva ţipător, am prevenit-o. Încearcă doar să pui o paietă pe mine, şi-o să mă vezi cum o rup la fugă urlând.

Intrându-şi în rolul de instructor cosmetician, Paige şi-a petrecut fiecare clipă liberă din weekend dădăcindu-mă cu privire la felul în care trebuia să mă pudrez şi contrazicându-mi opţiunile legate de diversele nuanţe de ruj, atunci când m-a însoţit la magazin.

— Acela de-acolo, roşu-rubin, mi-a zis, arătându-mi spre suportul cu rujuri. O să arate formidabil pe buzele tale.

„Ba o să mă facă să arăt ca o paraşută”, mi-am zis în sinea mea, însă nu puteam să-i dau replica, din moment ce vânzătoarea se tot învârtea pe la capătul rândului. Aşa că am scuturat din cap şi am ales cea mai apropiată nuanţă de cea a pielii.

Paige a oftat.

— Of, Cassie, haide! O să fie probabil singura dată din tot anul când o să te văd cu ruj pe buze... aşa că vreau să-şi dea seama toată lumea că ţi-ai dat.

După o târguială prelungită, pe jumătate mimată, am ajuns la un compromis: un maro-deschis lucios.

În ziua cu pricina, mama m-a luat pe sus la coafor şi i-a zis specialistului de-acolo:

— Faceţi tot ce ştiţi că trebuie.

Aşa că omul mi-a strâns toată claia de păr în creştet, a glazurat-o cu gel şi a început s-o răsucească. Arătam de parcă aş fi avut pe cap o sculptură în noroi, însă mama era mulţumită. Bănuiesc că tot arăta mai bine decât nămolul moale şi cleios care-mi atârnase până acum deasupra feţei.

Şi lui Paige i-a plăcut.

— Arăţi superb, a decretat ea după ce m-am machiat, cu cincisprezece minute înainte de ora la care era vorba s-o iau din loc. După părerea mea, exagera, fie şi numai un picuţ. Să ştii, mi-a mai zis, părul tău arată într-adevăr foarte bine aşa, ridicat.

Mi-am pipăit cu precauţie ceafa. Mi-o simţeam atât de... dezgolită. Ei bine, doar n-o să se repeadă Tim cu toporul la mine, nu? Probabil că nu eram în pericol.

Paige s-a aşezat lângă mine, sclipitoare. Am simţit furnicături pe piele, în locul în care ni se atingeau umerii.

— Cassie, mi-a zis, trebuie să-ţi spun ceva... mă bucur că tu eşti cea cu care pot să vorbesc. Prefer să fii tu, decât să fi fost mama.

M-am întors spre ea, brusc gâtuită de emoţie.

— Paige, nu e nevoie să...

— Nu, zău că aşa e. Nu ştiu precis de ce, dar m-am gândit mult timp la asta.

Acum strălucea şi mai tare, iar vocea îi devenise mai hotărâtă.

— Dac-ar fi fost mama, n-ar fi ştiut ce să facă. Doar s-ar fi necăjit. Cred că ar fi durut-o să mă vadă aşa şi n-ar fi putut să se împace cu ideea. În schimb, tu, cum să zic?, ai înţeles. Pot să stau de vorbă cu tine şi să ni se pară ceva... normal.

Şi-a azvârlit braţele pe după gâtul meu şi prin el, atât de repezit, încât mi s-a tăiat respiraţia. M-am simţit cuprinsă de fiori reci, dar într-un mod aproape reconfortant.

— Eşti cea mai bună soră din lume, Cassie.

— Ba nu, am contrazis-o, zâmbind cu gura până la urechi. Tu eşti cea mai bună soră din lume.

Stăteam aşa de vreo câteva clipe, când s-a auzit o bătaie în uşă. Fără cine ştie ce tragere de inimă, m-am dus să deschid.

— Tu cine mai eşti şi ce-ai făcut cu fata mea? m-a luat la rost tata, prefăcându-se şocat când m-a văzut că scot capul pe uşă. M-am strâmbat la el.

M-a strâns de umăr.

— Pe cuvântul meu, arăţi minunat, Cassie.

— Nu-i aşa? l-a susţinut mama, strecurându-se pe lângă el, mai strălucitoare la faţă chiar şi decât Paige. Ba chiar mi-a făcut cu ochiul. Uite-o pe fetiţa mea, ce mare s-a făcut!

— Mda, bine, am bombănit.

Dacă chiar era vorba să fac treaba asta, pe bune, venise vremea s-o iau din loc. Pulsul deja mi-o luase razna, îmboldindu-mă insistent să fug şi să mă ascund sub pat până aveau să se termine toate astea. Mi-am întors privirea spre tata, ridicând din sprâncene, întrebătoare.

— Eşti gata? l-am întrebat. Mi-a răspuns printr-un gest afirmativ.

— Acelaşi lucru voiam să te întreb şi eu.

Mama s-a înghesuit pe lângă el şi m-a strâns cu putere la piept. Ce ciudat, niciodată nu observasem cât de mult semăna mirosul ei cu al lui Paige: de zahăr ars cu mirodenii, numai că la ea era nucşoară, faţă de scorţişoara lui Paige. M-am relaxat pentru o clipă la pieptul ei, după care m-am desprins.

— Foarte bine, hai să mergem.

— La porunca înălţimii Voastre, a replicat tata, făcându-mi semn să cobor eu prima. Tivul îmi ajungea suficient de sus pe pulpe încât să nu-mi fie teamă că puteam să mă împiedic. Rochia o găsisem într-o consignaţie: simplă, din

poliester, de un purpuriu-închis, ca pruna. Nu era tocmai rochia la care sperase mama, însă fusese singura cu care putusem eu să mă împac.

Paige se tot agita pe lângă mine, în timp ce-mi strecuram picioarele în sandalele noi. Să fii invizibil avea şi avantaje: ea putea să meargă în obişnuita ei bluză legată cu un şnuruleţ în jurul gâtului şi cu pantalonii trei-sferturi, cu toate că, mai mult ca sigur, ar fi fost dispusă să-şi schimbe hainele cu ale mele cât ai clipi, numai să fi putut.

L-am urmat pe tata până la maşină. Mi-a deschis portiera din dreapta cu un gest exagerat de politicos.

— Lasă prostiile, l-am apostrofat, în timp ce mă lăsam să cad pe scaun. Şi-aşa mă simt destul de ridicolă.

— Da? a zis. Eu credeam că datoria mea de tată este să te fac să te simţi cât mai incomod posibil.

— Ei bine, astă-seară ar fi tare frumos din partea ta dac-ai sări peste partea asta a îndatoririlor de tată.

— Consemnat întocmai.

Ajungând la hotelul în al cărui restaurant se organizase balul, tata a avut nevoie de ceva timp până să găsească un loc de parcare. Nişte puştani închiriaseră câteva limuzine şi zăboveau cu anii până să coboare din ele.

Paige s-a aplecat spre mine, s-a zgâit pe geam şi a scânteiat de entuziasm. Fetele se strânseseră ciorchine, în taftalele şi satinurile lor, în timp ce băieţii le înconjurau, în smochingurile lor trase la indigo, care-i făceau să semene a pinguini, iar părinţii le făceau fotografii după fotografii. Ai fi crezut că te afli la festivitatea decernării Oscarurilor, şi nu la un bal oarecare de liceeni.

Nu m-am putut stăpâni să nu cercetez marea de capete din jur, căutând acel familiar păr blond. Dar fiind atât de mulţi şi de departe, îmbrăcaţi atât de fistichiu, n-am reuşit să-mi dau seama dacă mai era pe-acolo cineva cunoscut.

în sfârşit, tata a reuşit să se strecoare până la bordură.

— Distracţie plăcută, mi-a zis. Mă găseşti aici la miezul nopţii, dar dacă vrei să vin mai devreme, să mă suni. Chiar şi peste zece minute.

— Ştiu, i-am răspuns. Mersi.

Salutându-l cu o rapidă fluturare a mâinii, am pornit spre uşile de la intrare. Biletul era înghesuit în minuscula poşetă albă pe care mi-o împrumutase mama; am bâjbâit după el în timp ce tropăiam cu sandalele pe trepte, provocând zgomot suficient cât pentru trei perechi de picioare. Câteva fete şi-au îndreptat privirile spre mine, însă nu au făcut altceva decât să zâmbească. Nimeni nu se aştepta s-o vadă pe Cass McKenna şi nimeni nu mă văzuse vreodată astfel. Nici nu ştiau cine sunt, ceea ce, probabil, era în interesul meu. Nici eu nu recunoşteam cele mai multe dintre feţele care mă înconjurau. Strălucirea aurie a luminilor hotelului îi transforma pe toţi în nişte străini.

La etajul al doilea, un tip aşezat pe o bancă la o masă mi-a luat biletul şi a verificat diagrama. Paige a scos un ţipăt ascuţit.

— Ăsta-i Bemard, fratele lui Kailey Mickelson, a constatat ea. Uau, e mult mai înalt decât mi-l amintesc. Şi destul de drăguţ.

— Masa optsprezece, m-a informat Bemard. E în dreapta, cred.

Am săgetat-o cu privirea pe Paige, iar ea m-a însoţit plutind, dar şi zâmbind înnebunită spre el, peste umăr. In salonul pentru recepţii, douăzeci şi ceva de mese fuseseră aranjate cu pânzeturi albe, argintărie şi lumânări aprinse. M-am aşezat cu grijă, atârnându-mi poşeta de spătarul scaunului. Încă nu ajunseseră prea mulţi. Danielle şi Jordana erau în picioare în apropierea unui podium din lemn de stejar, la capătul încăperii, mişcându-şi mâinile la fel de iute ca şi buzele. Mi se părea amuzant gândul că, dacă unele lucruri ar fi decurs altfel, atunci poate că aş fi fost şi eu acum alături de ele. Ba chiar şi

mai amuzant faptul că... gândindu-mă la asta, nu mă mai simţeam furioasă.

— Mă întreb ce premii s-or mai da anul ăsta, a zis Paige, în timp ce examina totul cu ochii mari. Am privit-o întrebătoare, ridicând dintr-o sprânceană spre ea. Consiliul de elevi decernează în fiecare an o sumedenie de premii prosteşti, cum ar fi pentru „Cea mai drăguţă pereche”, sau pentru „Cel mai trăsnit măscărici”. Poţi să-ţi dai seama şi singură ce premiu am primit eu şi Larry.

Privirea mi-a zburat înapoi spre podium, şi inima mi-a bubuit în piept. În cazul în care Tim reuşea să vină, acolo ar fi fost singurul loc în care să-l pot vedea.

— O să patrulez un pic pe-aici, m-a anunţat Paige, chicotind şi învârtindu-se prin aer. E atât de distractiv! Vrei să vii şi tu?

Am scuturat din cap. Dacă mă ridicam iar în picioare, nu cred că mai reuşeam să mă stăpânesc şi-o rupeam la fugă de-acolo.

În timp ce Paige se înălţa, strălucind ca o cometă, eu am rămas pe loc, privind înjur şi străduindu-mă să nu gâfâi de emoţie. Am încercat să-mi reperez colegii, răspândiţi pe la mese: băiatul de la engleză, care semăna cu un puşti de clasa a opta; fata roşcată care mesteca mult prea zgomotos gumă la ora de mate; tipul cu bărbia despicată, care pleca mai devreme de fiecare dată de la geografie, pentru antrenamentele lui de cros. Nu nemernici, nu fandosiţi, doar oameni.

Şi, până în acel moment, nici urmă de Tim. Dar asta nu însemna nimic. Poate că avea să adopte stilul la modă al vedetelor care se lasă aşteptate.

Două fete au trecut în mare viteză pe lângă mine, lăsând în siaj un iz de parfum de citrice, după care s-au aşezat pe scaunele de vizavi de mine. Una s-a aplecat în faţă, hlizindu-se, în timp ce cealaltă o ajuta să-şi elibereze un cârlionţ de păr de sub breteaua rochiei fără umeri. Le cunoşteam, vag. Amândouă erau în anul al doilea, iar fata

din dreapta făcea parte din echipa de hochei pe iarbă. Mi-a aruncat o privire în timp ce prietena ei îşi îndrepta spinarea.

— Eşti la masa noastră? m-a întrebat. Super! Eu sunt Meredith.

— Cass.

— Super! a zis din nou.

Cealaltă fată a zâmbit suficient de larg, încât să-şi lase la iveală multicolorul aparat dentar.

— Eu sunt Iisa. Ai venit singură?

— Hm, mda, i-am răspuns. A fost o chestie de ultimul moment.

— Sunt tare emoţionată, a zis Meredith, foindu-se pe scaun. N-am mai fost până acum la vreun eveniment protocolar. Oare când începe dansul?

— Habar n-am.

— Probabil că mâncăm mai întâi, nu? şi-a dat Ilsa cu părerea.

M-am uitat cu un ochi critic în meniu — erau două feluri principale, două salate şi două deserturi. Cam puţin material de lectură. Şi nu eram sigură că-mi mai aminteam cum se face conversaţie.

M-au salvat partenerii lor. Au tăbărât asupra fetelor, aruncându-şi sacourile pe spătarele scaunelor şi aplecându-se cât mai aproape de ele. Băieţi din ultimul an... aş fi putut să-mi amintesc şi numele lor, dacă aş fi scormonit puţin în memorie. Fetele au devenit ocupate să-şi fluture genele spre ei şi au uitat de mine.

Un alt cuplu ni s-a alăturat la masă, exact în clipa în care a sosit şi chelnerul. Tipul a mâzgălit pe un carneţel preferinţele tuturor şi apoi a plecat grăbit, iar nou-veniţii s-au aşezat. Fata a început imediat să ciripească de zor cu Meredith şi cu Iisa, însă tipul şi-a dat părul lins după urechi şi m-a cercetat cu privirea. Keith, parcă. Era în comitetul sportiv, cu Matti şi cu Paul. Of, Doamne! Iată că începea linşajul.

— Tu nu eşti..., a început el.

— Hei, Keith, l-a întrerupt unul dintre ceilalţi băieţi. Te-au lăsat părinţii să iei maşina?

Privirea i s-a abătut de la mine.

— Mda, i-am convins, până la urmă. Parc-aş avea trei ani, aşa m-au dădăcit. Ca şi cum n-aş conduce deja de un an jumate.

Mi-am lăsat furculiţa pe masă şi am aruncat o privire spre ieşire. Dintr-o clipă în alta, avea să reia întrebarea pe care fusese cât pe-aci să mi-o adreseze.

Paige a plonjat alături de mine, scânteind de încântare prin toţi porii.

— O, Doamne, nu-mi vine să cred câţi profesori am recunoscut. Cred că ei nu se schimbă prea mult. Cass, ce-ai păţit? Ţi-e bine?

Am clătinat uşurel din cap. Keith mă luase din nou în vizor.

— Pot să te-ajut cu ceva? a insistat ea. Ce nu e-n regulă? Poate... dacă mergem la toaletă, poate-mi spui acolo?

S-a aplecat peste umărul meu şi a cercetat chipurile celor de la masă, aşa cum se uită un poliţist la nişte suspecţi. Mâna i-a lunecat în jos, furnicându-mi umărul. Nu mai fusese la o petrecere ca asta de ani de zile, însă nu i-a trebuit să vadă decât o umbră de grijă pe faţa mea, ca să-şi şi ocupe locul de soră mai mare. Mi-am ridicat privirea spre ea, iar junghiul de panică din piept m-a mai lăsat.

Am rămas aşa, pe marginea scaunului, nu tocmai pregătită de fugă, dar nici convinsă că nu aveam să fiu nevoită să recurg la aşa ceva. Keith şi-a mai trimis de vreo două ori fulgerul ochilor în direcţia mea, după care s-a lăsat absorbit de conversaţie. După câteva minute, a apărut chelnerul aducându-ne salatele, aşa că mi-am făcut de lucru cu mâncarea. Paige se învârtea necontenit deasupra mea, vigilenţa domolindu-i-se pe măsură ce mă

vedea că mă relaxez. Trăncănea întruna despre copiii pe care-i recunoştea şi despre rochiile care-i plăceau, iar eu punctam prin câte o insesizabilă înclinare a capului acolo unde consideram că era necesar. După un timp, am reuşit chiar să-mi adun curajul şi s-o întreb pe Meredith cum se descurca echipa de hochei pe iarbă. A fost copleşită de bucurie că arăta cineva interes faţă de acest subiect, aşa că m-a potopit cu amănuntele, făcându-mă să-mi pară rău că nu-i pusesem mai devreme această întrebare.

Tocmai învârteam ultima înghiţitură de îngheţată pe fundul cupei, când o fată a ţâşnit pe podium. Mi-am mijit ochii spre ea, prin lumina orbitoare. Era Dawn, preşedinta consiliului de elevi. Inima mi s-a oprit în loc. Fata şi-a azvârlit părul întunecat peste umăr şi a zâmbit spre microfon.

— Salutare, Frazer!

— Salut! au urlat mai mulţi copii.

— După cum ştiţi, a început ea, lungindu-şi vorbele, asta e seara în care îi răsplătim pe cei super şi pe cei mai trăsniţi dintre noi. Avem aici toate premiile fantastice...

S-a repezit către o măsuţă pliantă, încărcată de diplome şi de cadouri.

— Şi-acum, haideţi să-i vedem aici, sus, pe membrii consiliului nostru cel super şi trăsnit!

Leon şi Jordana s-au unduit printre mese în direcţia podiumului, unde li s-au alăturat trezorierul şi vreo doi reprezentanţi ai claselor mari. Am aşteptat, abia îndrăznind să respir. Nimeni altcineva nu s-a mai ridicat. Dawn şi-a dres glasul, iar membrii consiliului şi-au ocupat locurile, pregătindu-se să anunţe premiile. M-am prăbuşit în scaunul meu. Prin urmare, el nu venise. Mda, probabil că încă era supărat pe toată lumea. Probabil îşi închipuise că glumesc, sau era prea furios pe mine ca să mai vrea să afle dacă mă ţineam de promisiune. Am tras un mic şut în piciorul mesei. Acum, nu mi se mai părea că merita să rămân. Venisem, încercasem, demonstrasem că putusem

s-o fac. Probabil că oricum nu m-ar fi crezut niciodată, dacă i-aş fi spus. Mă rog, Paige voia să mai rămână, să prindă măcar prima parte a dansului. Aşa că, dacă reuşeam să supravieţuiesc până atunci, puteam să mai rezist o jumătate de oră.

După ce s-a înmânat şi cel din urmă premiu şi chelnerii s-au grăbit să adune cupele de desert, toată lumea s-a ridicat şi s-a revărsat pe uşi. In hol, m-am desprins de mulţime şi m-am îndreptat spre scară, rezemându-mă cu coatele de balustradă şi aplecându-mă să privesc lumea rătăcind încoace şi-ncolo. Paige s-a aplecat şi ea lângă mine, chiar dacă nu ştia ce anume căutam. Cei de la studioul fotografic montaseră un ecran pe palier, şi pereţii sclipeau de fulgerele flash-urilor.

În salonul pentru recepţii, un DJ stinsese majoritatea luminilor şi pornise muzica. Luminile stroboscopice pâlpâiau, roşii şi albastre. M-am frecat la ochi şi m-am uitat în jur. Cu toţii se întorceau în salon, unii deja ţopăind în ritmul muzicii.

Paige a făcut un salt spre uşile salonului.

— Hai, Cass! Asta-i partea cea mai tare!

Am rămas pe loc, lăsând să se unduiască pe lângă mine rochiile strălucitoare şi smochingurile lucioase. Simţeam că mi se strânge stomacul. Nu era mediul meu.

Puteai să-mi vopseşti faţa de la frunte şi până la bărbie şi să mă înfăşori toată în mătase, şi tot n-ar fi fost acolo locul meu.

„Un singur cântec, mi-am zis. Rămân la un singur cântec, o las pe Paige să se distreze, iar dacă Tim tot nu apare până atunci, îl sun pe tata să vină să mă ia.”

M-am întors în salon. Pe margini erau o mulţime de copii, nu tocmai gata de petrecere. Ringul de dans era un vârtej de fuste înfoiate şi de piruete, împestriţate de un curcubeu luminos. Paige s-a aruncat în mijlocul lui, legănându-se în ritmul melodiei. Toate mesele fuseseră împinse într-o parte. M-am furişat pe lângă ele, înaintând

încet. Luminile stroboscopice au fulgerat din nou şi am avut impresia că zăresc scânteierea metalică a părului lui Danielle. Chipurile din jur erau când albastre, când roz, când verzi, după care reveneau la culoarea normală.

Până ca prima piesă muzicală să se stingă treptat, contopindu-se cu următoarea, nu mai rămăsese decât un cerc mic de fraieri ca mine pe marginea ringului de dans. Am pornit din loc, scrutând întunericul în căutarea scaunului pe care-mi lăsasem poşeta. Poate că era pe partea cealaltă. Ocolind repede câteva mese, am descoperit-o. Am aşezat-o pe umăr, m-am întors spre uşă şi am dat cu ochii de Tim.

Stătea în prag, pe fundalul luminilor din hol, ţinându-se cu o mână de tocul uşii. Cu greu puteam să-i disting trăsăturile. Iar el n-avea cum să mă vadă. Am mai clipit de câteva ori şi l-am văzut retrăgându-se. Pe chip avea o grimasă, iar ochii îi scânteiau de teamă. În clipa imediat următoare, a dispărut din câmpul meu vizual.

Am încremenit. Inima-mi bătea mai iute decât ritmul muzicii. Oare doar mi-l imaginasem?

Până să-i las timp minţii mele să ia în calcul această întrebare, picioarele deja mă duceau spre uşă. In hol, orbită de lumina puternică, mi-am încordat privirea. Se auzea scârţâit de pantofi pe marmura treptelor de dedesubt.

— Tim? am strigat, cu o voce nesigură. Câteva cupluri zăboveau încă pe palier, lăsându-se fotografiate. Perechile de ochi m-au urmărit în timp ce mă împleticeam în jos pe trepte, cât de repede îmi permiteau sandalele. Tocurile ţăcăneau pe marmură, mai asurzitor chiar decât pulsul care-mi bubuia în urechi. În schimb, nu mai auzeam scârţâitul pantofilor lui.

Pe la jumătatea ultimului şir de trepte, am aruncat o privire peste balustradă şi l-am văzut călcând cu paşi mari pe covorul care ducea spre ieşirea din hotel.

— Tim! l-am strigat.

Paşii i-au şovăit. S-a întors încet, ca şi cum n-ar fi fost sigur că voia să vadă cine era. Avea umerii lăsaţi, mâinile înfundate adânc în buzunare, cămaşa elegantă şi pantalonii largi părând prea mari pentru statura lui zveltă. Şi-a pregătit figura de întâmpinare: buzele strânse, ochii sfidători. Numai că apoi m-a zărit şi masca i s-a destrămat. Sprâncenele i s-au împreunat a surpriză. Pentru o clipă, nu m-a recunoscut. Dar numai pentru o clipă.

Şi-a relaxat umerii, iar chipul i-a devenit blând. Profitând de surprinderea lui, m-am repezit să cobor ultimele trepte. Funcţionarul aflat în spatele tejghelei de la recepţie ne-a privit cu înţelegere, după care s-a lăsat din nou pe spătarul scaunului şi a continuat să murmure ceva la telefon.

— Cassie! a urlat Paige, de undeva de deasupra. A sărit tocmeli până la parter, oprindu-se cu o smucitură la un metru de podea. Pleci deja? Trebuia să-mi fi spus. Am încercat să te găsesc, dar nu erai acolo...

Eu continuam să-l privesc pe Tim, iar el continua să mă privească pe mine. Paige şi-a plimbat privirea de la mine la el şi înapoi.

— A! a exclamat ea încet. Aşa. Hm, cred că-i mai bine să vă aştept afară.

Şi s-a prelins pe lângă perete, după care a ieşit din hotel.

— Ai venit, a zis Tim. Vocea-i era aspră. Mi-aş fi dorit să nu-mi mai vorbească aşa de rece ca ultima dată când ne întâlniserăm, dar nu era decât o dorinţă de-a mea.

— Mda, am făcut eu, simţindu-mă incomod în rochia aia tâmpită şi cu sandalele alea tâmpite şi coafura mea tâmpită... dar, în acelaşi timp, eram atât de fericită că-l vedeam, încât inima era pe cale să-mi iasă cu adevărat din piept. Nu sunt convinsă că a fost o idee prea bună, am adăugat. Dar ţi-am zis c-o să vin... şi doar nu era să te las să ai tu dreptate.

Ultima mea afirmaţie l-a făcut să schiţeze un zâmbet. Suficient de clar, încât să mă încurajeze să adaug:

— N-am ştiut dac-o să ajungi şi tu. După...

Şi-a lăsat ochii în jos.

— Mda, mă rog... Mi-am zis: „Păi stai aşa, dacă merge Cass McKenna la bal, eu nu prea am cum să rămân acasă, nu?” Presupun că te-ai descurcat mai bine decât mine. Eu nici măcar n-am reuşit să ajung în salon.

— N-ai pierdut mare lucru.

A ridicat din umeri şi a continuat să cerceteze podeaua. Intre noi s-a aşternut tăcerea, încordată. Am întins mâna în spate, să mă prind de balustrada scării.

— Dacă voiai să pleci... adică, nu vreau să te deranjez...

— Cass, m-a întrerupt el, păşind pe covor. M-am tot gândit şi am tot vorbit cu mătuşa mea şi înţeleg de ce ai făcut-o. Erai foarte îngrijorată.

— Normal că eram îngrijorată, m-am repezit eu. Cum ai putut...

M-am oprit la timp, strângându-mi degetele în palma celeilalte mâini.

— Şi acum sunt îngrijorată. Am de ce?

— Nu cred, mi-a răspuns. N-am băut. Mătuşa mea mă ajută să-mi găsesc un psihoterapeut... ea crede că mi-ar folosi. M-am simţit mult mai bine, în cea mai mare parte a timpului. E... greu. Dar nu atât de greu cât îmi era de obicei.

După aceea, şi-a ridicat privirea spre mine — ochii săi albaştri străluceau în lumina candelabrelor de cristal, purtând încă în ei atâta suferinţă, încât mi s-a pus un nod în gât.

— Îţi mulţumesc, mi-a zis.

Nu-mi venea să cred că auzisem bine.

— Pentru ce? l-am întrebat, precaută.

— E nevoie să-ţi explic?

M-am gândit la cum îşi făcuse loc pe lângă mine în parcarea plajei, la scepticismul de pe faţa lui din clipa în

care pe chipul meu şiroiau lacrimi... la cum rămăsesem singură pe verandă, în timp ce el intra în casă, depărtându-se de mine, la acel *du-te* al lui, care îmi tot suna în urechi... şi am înghiţit în sec.

— Mda, i-am răspuns. Cred că e nevoie.

— Ştii ceva? Nu ai devenit deloc o interlocutoare mai comodă, a replicat el, pe un ton iritat şi amuzat, în acelaşi timp. Iţi mulţumesc pentru că ai încercat să mă ajuţi, chiar dacă eu îţi cerusem să n-o faci.

Încordarea fusese ca un balon uriaş, sufocându-mă în interiorul lui. Cuvintele acestea ale lui Tim au făcut ca balonul să pocnească. Ştiu că zâmbeam ca o năucă, dar nu prea puteam să mă opresc, aşa că m-am hotărât să nu-mi pese.

— Cu plăcere, i-am zis. Iţi promit că pe viitor o să încerc de fiecare dată să fac asta, cu atât mai mult atunci când îmi ceri tu să n-o fac.

Un zâmbet a apărut atunci şi pe chipul lui Tim. Nu zâmbetul acela stingher, îndurerat, nici cel cumplit de disperat pe care-l văzusem de-atâtea ori la el, ci un zâmbet veritabil, cald.

— Ne-am înţeles, a replicat, după care mi-a întins mâna să i-o strâng.

— Te duci înăuntru? l-am întrebat. A aruncat o privire dincolo de mine, spre scară, şi încordarea i-a reapărut pe chip.

— Încă nu am chef să-i văd.

— Nici eu nu am chef să-i văd mai mult de-atât, am zis, făcându-i un semn spre ieşire. Am văzut o cafenea în apropiere, pe strada asta. Ce-ai zice de un espresso? Şi, văzându-l că ezită să-mi răspundă, am adăugat repede: Dar, dacă vrei să pleci...

— Nu, a răspuns. Cred că aş vrea o cafea.

Am ieşit împreună, în lumina care se revărsa pe treptele din faţa hotelului. Paige ne aştepta, cocoţată pe gardul viu de la marginea trotuarului. A zâmbit în clipa în

care m-a văzut şi mi-a făcut un semn de aprobare, cu degetele mari ridicate. Zgomotul balului se pierdea în urma noastră, iar Tim şi-a îndreptat umerii. Am inspirat adânc, lăsând aerul cald să-mi umple plămânii. Era o seară în care se puteau întâmpla tot felul de lucruri bizare. O seară în care puteam să împart o masă atât cu vicepreşedintele consiliului de elevi, cât şi cu fantoma surorii mele, nu ca să închei un târg, nu ca să demonstrez ceva, ci pur şi simplu pentru că asta-mi doream.

---- Sfârşit ----